

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
— **БАРД** —
ПРЕДСТАВЯ:

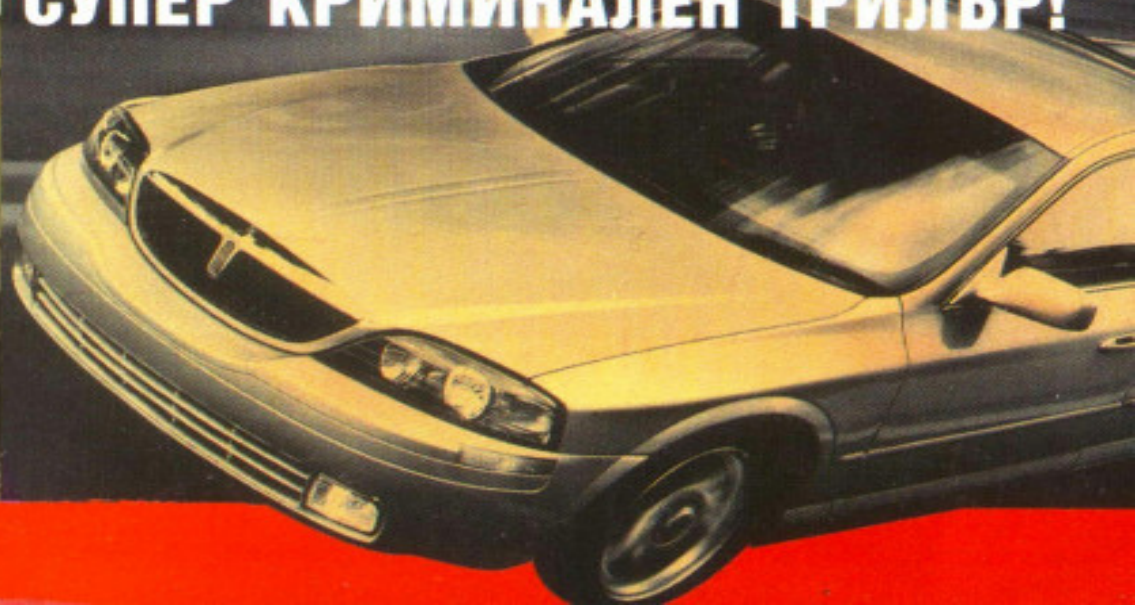

**КРАЛЕТЕ
НА
ТРИЛЪРА**

ЕЛМЪР ЛЕНЪРД

ПЪРВОБИТЕН ГРАД

СУПЕР КРИМИНАЛЕН ТРИЛЪР!

ЕЛМОР ЛЕНАРД ПЪРВОБИТЕН ГРАД

Превод: Елена Чизмарова

chitanka.info

„Първобитен град“ е класика на Елмър Ленърд.

Смахнат убиец се забавлява в град, изцяло зает с бизнеса си. Нестихващо напрежение.

Подкарайте по авеню „Удуърд“ в Града на колите към смъртоносния сблъсък между детектив Реймънд Круз и Дивака от Оклахома Клемънт Мансел.

Само че този път Дивака е избрал неподходящо място, за да убива.

Елмър Ленърд е написал 34 романа.

Носител е на наградата „Гранд Мастер“ за криминална литература.

Сравняван с всички — от Достоевски до Дашиел Хамет — той всъщност е напълно и забавно уникален.

На Джоан

ПРОЛОГ

ОТНОСНО: Алвин Б. Гай, съдия от Градския съд, град Детройт.

Разследването на Комисията по съдийските постове призна ответника за виновен в лошо поведение в службата, накърняващо прилагането на правосъдието. Обвиненията, изложени в официалното оплакване, бяха следните:

1. Съдия Гай се държи неучтиво и обидно с адвокатите, страните по делата, свидетелите, съдебния персонал, зрителите и репортерите.

2. Заплашва със затвор или дава обещания за помилване, за да подтикне обвиняемите да се признаят за виновни.

3. Злоупотребява с термина „неуважение към съда“.

4. Използва поста си, за да облагодетелства приятелите и познатите си.

5. Открито се хвали със сексуалните си успехи.

6. Уличен е в постоянно лошо поведение в службата, което не само накърнява прилагането на правосъдието, но и руши уважението към заемания от него пост.

Следват съкратени показания.

На 26 април съдия Гай ходатайства в полза на двукратно осъждания търговец на наркотици Тайрън Пери, който бил разпитван като свидетел и вероятен заподозрян в убийството, станало в дома му. Съдия Гай се появил в стая 527 на полицейското управление и заявил на детектива, разпитващ Пери, че той „ще проведе делото тук и сега“, и му наредил да освободи заподозрения. Когато сержант

Джералд Хънтър се усъмнил в уместността на действията му, съдия Гай го сграбчил за ръката и го бутнал към бюрото. Сержант Хънтър се възмутил от това поведение, а съдия Гай казал пред свидетели: „Ще те бутам колкото си искам. Ти си в моята съдебна зала и ако отвориш уста, ще те обвиня в неуважение към съда“. После съдия Гай напуснал полицейското управление заедно с господин Пери.

В показания, описващи друг инцидент, ответникът проявил недопустимо за юрист поведение, като обидил полицейски служител.

Ответникът председателствал дело за убийство, в което една от трите обвиняеми била Марсела Бони. Госпожица Бони била освободена след предварителния разпит.

Съдия Гай говорил със сержант Уендъл Робинсън от отдел „Убийства“ за предстоящото дело на подсъдимите и разкрил как се запознал с госпожицата в един бар и после прекарал нощта с нея. Продължил с думите, че „тя е хубаво парче“ и „много по-добра от средностатистическия задник“.

Сержант Робинсън се изненадал и възмутил, когато чул съдията да се хвали със сексуалната си връзка с бивша обвиняема. В резултат на това Робинсън изготвил доклад за инцидента и го предал на началниците си.

Ответникът научил за доклада и проявил отмъстителността си чрез неуместни и несръчни усилия да навреди на репутацията на Робинсън, като го нарекъл пред свидетели „целуващ задници чичо Том, който се опитва да мине за бял, защото кожата му е светла“.

Адвокат Каролин Уайлдър даде показания относно случилото се по време на делото „Народът срещу Седрик Уилямс“. Обвиненията в предварителното изслушване, проведено на 19 юни, били „престъпно сексуално поведение от втора степен и нападение“. Госпожица Уайлдър, адвокат на защитата, заявила ясно, че клиентът й ще се яви на дело, преди да се признае за виновен, за да му

бъде намалена присъдата. Ответникът, съдия Гай, помолил обвиняемия и адвокатката му да се приближат до масата и им заявил, че ако обвиняемият се признае за виновен в по-малкото обвинение за нападение и побой — по-леко престъпление — той ще бъде осъден условно и всичко ще приключи.

„Аз съм от улицата, също като теб — казал съдията на обвиняемия. — А адвокатката ти или не си разбира от работата, или не ѝ пука за интересите ти.“ След това съдията изпратил обвиняемия и госпожица Уайлдър навън в коридора, за да „обмислят въпроса“.

Когато се върнали и госпожица Уайлдър отново настояла за дело, съдия Гай казал на обвиняемия: „Слушай, или се признаваш за виновен, или за проклетия ти задник е по-добре да си мъртъв“. Когато госпожица Уайлдър уведомила съдията, че клиентът ѝ няма да се признае за виновен при никакви обстоятелства, съдия Гай унижил адвокатката на защитата, като я заплашил с обвинение в неуважение към съда и добавил: „Сега разбирам какво целите. Искате собственият ви клиент да бъде осъден... Очевидно сте разгневена, защото чернокож се е добрал до бяла катеричка, както е в този случай“.

В показанията си Каролин Уайлдър разказва също как се опитала да поднесе молба за обжалване на съдия Гай, правейки услуга на друг адвокат, господин Алън Хейс. Съдията крещал на госпожица Уайлдър в продължение на половин час, наричайки я „безотговорен, евтин либерал“, който нарушавал дисциплината в съдебната зала.

Госпожица Уайлдър: В този момент го попитах дали ще ме обвини в неуважение към съда. Той не ми отговори, а продължи скандалджийския си монолог. Когато господин Хейс влезе в залата, научил какво става, съдията се обърна към него с думите: „Искам да обясните на тази безотговорна кучка кой съм аз и искам тя да разбере, че няма да се примирявам с тъпия ѝ егоизъм“.

Скоро след това ответникът, очевидно в по-добро настроение, помолил госпожица Уайлдър за среща, но тя

отказала. Съдия Гай отвърнал на отказа ѝ с безвкусния и обиден въпрос дали не е лесбийка. Винаги след това, когато госпожица Уайлдър влизала в залата, ответникът използвал възможността да я излага и обижда.

Съдия Гай е злоупотребявал със съдебната си власт. Това е потвърдено при инцидент, в който участвал сержант Реймънд Круз от отдел „Убийства“ в полицията на Детройт.

В този случай съдия Гай наредил дванайсетгодишен ученик да бъде заключен в затворническа килия, защото нарушил реда в съдебната зала по време на посещението на класа му там. Сержант Круз, който в момента давал показания в предварителното изслушване, предложил на съдията да накаже момчето право в ъгъла, вместо да го затваря. Съдията се разгневил от предложението, обвинил сержант Круз в неуважение към съда и му наредил да прекара един час в килията заедно с момчето.

По-късно, по време на почивката на съда, съдия Гай казал на сержант Круз пред свидетели: „Надявам се, че си научил кой е шефът в тази зала“. Сержант Круз не отговорил. Тогава съдията продължил: „Лесно е да бъдеш обвинен в неуважение. Трябва да се научиш да си държиш устата затворена или аз ще я затворям вместо теб всеки път“.

Сержант Круз попитал: „Ваша Чест, може ли да ви задам един въпрос извън протокола?“. Съдията отвърнал: „Да, какво има?“. Сержант Круз отговорил: „Никога ли не се страхувате за живота си?“. Съдията запитал: „Да не би да ме заплашваш?“. Сержант Круз казал: „Не, Ваша Чест, просто се чудех дали някой някога се е опитвал да ви нанесе сериозни физически поражения“.

Съдия Гай извадил 32-калибров „Смит и Уесън“ изпод тогата си и отвърнал: „Ще ми се да видя оня, който ще се опита“.

Протоколът сочи, че в няколко случая съдия Гай обиждал членове на медиите, като се обръщал към тях по начин, непристоен за поста му. Заключениета на Комисията относно тези обвинения посочват следното:

Госпожица Силвия Маркъс е репортер от „Детройт нюз“. В съдебната зала, пред свидетели, съдия Гай

подложил госпожица Маркърс на обиди от изключително грубо естество. Произнесъл недостойна тирада относно това, че вестникът ѝ бил расистки, и я предупредил „да не се ебава с него“.

В резюме Комисията по съдийски постове отсъди:

Група свидетели заявяват, че „правосъдието не само трябва да се раздава, а трябва ясно да личи, че то се раздава“. Без това условие, както самото правосъдие, така и уважението към закона изчезват. Съдия Гай е показал с поведението си, че и в правно, и в морално отношение той е неподходящ за съдийски пост. Поради гореизложеното, ние препоръчваме на Върховния съд да освободи съдия Гай от поста му в Градския съд на Детройт и да му бъде забранено да заема съдийски пост в бъдеще.

На пресконференцията, последвала публикуването на заключенията на Комисията, съдия Гай нарече разследването „расистки лов на вещици, организиран от контролираната от белите преса“. В същото изявление той обвини полицейското управление на Детройт в опит за убийството му, макар че не предложи доказателства за твърдението си.

Алвин Гай заяви сериозно, че ако Върховният съд го уволни, той възнамерява да „напише откровена книга, посочваща имената на хора с мръсни ръце и непочтени сърца“.

„Спомнете си какво ви казах, ако ме уволнят — добави Гай. — Книгата ми ще изложи доста хора, чиито имена ще ви зашеметят.“

1.

Един от служителите на паркинга на хиподром „Хейзъл парк“ си припомни, че съдията си тръгнал след деветото надбягване, около един през нощта, и така запълни първата празнина в случая. Тъй като снимката на съдията наскоро доста пъти се беше появявала във вестниците и по телевизията, той бе сигурен, че в сребристия „Линкълн Марк V“ е бил Алвин Гай.

Светла кожа, около петдесетте, с малки мустачки и коса, увиснала над яката.

Другата замесена кола била марка „Буик“ или „Олдсмобил“, с тъмен цвят.

Със съдията имало млада бяла дама, около двадесет и седем годишна. С руса, дълга коса. Издокарана с нещо розово, широко, с много златни верижки около врата. Хубава жена. Гримът ѝ я правел да изглежда бледа на изкуствената светлина, червилото ѝ било тъмно. Служителят от паркинга каза, че съдията не помогнал на спътницата си да се качи в колата. Той се настанил на собствената си седалка и дал един долар бакшиш на служителя.

Другата кола, тъмният буик или олдсмобил — може би черна — била почти нова. В нея седял сам мъж. Ръката му се подавала през прозореца — нали разбирате, лакътят му — като късия ръкав бил навит нагоре един или два пъти. Ръката изглеждала загоряла от слънцето и по нея имало светли, червеникаворуси косъмчета.

Другата кола се опитала да задмине автомобила на съдията, но той продължил напред и не ѝ позволил. Тогава другата кола изфучала напред към изхода. Човекът бързал много. Запищели десетки клаксони. Колите на изхода също не му дали път. Хората, които си отивали у дома, след като са заложили парите си, не искали да дават нищо друго.

Сторило му се, че другата кола се опитала да се вмъкне в потока отново точно когато колата на съдията стигнала до изхода. Последвал трясък. Бам!

Служителят от паркинга, Евърет Ливингстън, каза, че погледнал натам, но не видял никой да излиза от колите. Сторило му се, че колата на съдията се ударила в предната броня на другата кола, когато тя се опитвала да се вмъкне в потока. Колата на съдията дала на заден, заобиколила другата кола и излязла през портала, като се насочила на юг по „Дикуайндър“. Другата кола се забавила. Още няколко коли минали покрай нея. После другата кола също излязла и това е моментът, когато служителят от паркинга ги видял за последен път или поне така си мислел, докато не прочел за съдията във вестника.

След като напусна пистата, единственото, което Клемънт искаше, бе да държи под око Санди и албанеца.

Да забрави за сребристия марк.

Да следва черния кадилак, в който схванатият албанец стискаше волана като ученик на шофьорския си изпит, заковал колата в дясното платно. Трябваше да е лесно.

Само че онзи марк непрестанно му се пречкаше.

Ударената броня не притесняваше Клемънт. Колата не беше негова. Мисълта, че мъжът в автомобила беше чернилка с бяло момиче, също не го смущаваше. Той реши, че типът се занимава с дрога или хазарт, и ако момичето искаше някаква чернилка с педалски мустачки, то това си беше нейна работа. Откак пристигна в Детройт, Клемънт бе виждал всякакви чернилки с бели момичета. Вече не се вторачваше в тях както преди.

Но този сребрист марк беше друга работа. Мотаеше се по средата на пътя и задържаше Клемънт назад, докато кадилакът се изгуби далеч напред сред стотиците стопове. Негърът караше огромната си кола с бялата дама вътре и не му пукаше кой е зад него или дали някой бърза. Точно това вбеси Клемънт — наглостта на негъра. Също и косата му.

Клемънт включи дългите светлини и видя ясно типа през предното стъкло. Косата му, когато се обърна към момичето, приличаше на черна найлонова перука, от онези по дваайсет и девет долара, модел „Патешка опашка“. Шибан кретен. Клемънт си помисли,

че негърът му прилича на кубинец. Противно мазен. После реши, че е само мазен негър.

Санди и албанецът завиха надясно по Девета миля. Клемънт отби в дясното платно. Когато стигна почти до ъгъла, сребристият марк го засече и зави преди него.

Клемънт изруга изненадано.

Последва стоповете му зад ъгъла и форсира, готов да удари задницата на онзи тип. Но инстинктът му го спаси. Нещо го предупреди да намали и наистина след секунда видя тъмносинята полицейска кола отпред. Линкълнът профуча покрай нея. Полицейската кола продължи напред и Клемънт подкара по-бавно.

Видя, че светофарът на следващото кръстовище — „Джон Р“ — светна зелено.

Кадилакът на албанеца вече завиваше наляво, последван от няколко коли. Сега маркът зави по „Джон Р“, без да даде мигач, профучавайки покрай „Холидей ин“ на ъгъла. Клемънт ускори, когато полицейската кола продължи напред през кръстовището. Стигна до ъгъла, когато светофарът светна червено. Чу свирене на клаксони и свистенето на собствените си гуми и за момент си помисли, че ще скочи на тротоара и ще нахлуе в „Холидей ин“. Някакъв мъж на тротоара вдигна бързо малкото си кученце, за да се махне от пътя, но Клемънт дори не се удари в бордюра. Той изправи волана и натисна педала за газта, изфучавайки надолу по „Джон Р“ под арка от улични лампи и неоновии реклами. Приблужи се до тромавия марк и натисна клаксона. Главата на негъра се завъртя към огледалото за обратно виждане. Клемънт хвърли поглед към него, докато задминаваше колата, и видя лицето на негъра и размахания през страничния прозорец среден пръст.

Леле, леле, помисли си Клемънт. Ще потанцувам върху главата ти, господин Черньо, ако решиш да ми се правиш на умник.

Само че сега трябваше да внимава. Следващият светофар беше на Осма миля, където Детройт свършваше. Санди и албанецът можеха да завият нанякъде или да тръгнат по шосе 75, ако отиваха към центъра. Ако успееш да хванат светофара, Клемънт също трябваше да успее. Инак щеше да ги изгуби и да му се наложи отново да залага капани за албанеца.

Светофарът на Осма миля светна зелено. Клемънт даде газ. Изненадано погледна настрани, когато усети, че някаква кола го задминава отдясно. Сребристият марк се плъзна встрани, после застана точно пред него, когато Клемънт се опита да ускори, виждайки, че светва жълто. Все още имаше време и двамата да минат, но мръсният негър закова на кръстовището и Клемънт трябваше да натисне спирачка с всичка сила. Той усети как задницата му поднася, чу изсвистяването на гумите си и видя сребристия параход точно пред себе си, когато най-после успя да спре.

Санди и албанецът бяха изчезнали. Не се виждаха никъде.

Гадният негър седеше с вирната глава, вторачен в огледалото за обратно виждане.

Клемънт каза:

— Е, сега вече имам време за теб, господин Черньо. Щом искаш да си играем...

Момичето се завъртя назад и се намръщи срещу силните фарове.

— Мисля, че е същият — каза тя.

— Разбира се, че е — потвърди Алвин Гай. — Същият умник. Виждаш ли номера му?

— Прекалено наблизко е.

— Когато потегля, хвърли един поглед. Ако ни последва, вземи телефона и кажи на оператора да ни свърже с полицията.

— Мисля, че не знам как да работя с това — каза момичето.

Беше запалила цигара преди по-малко от минута, а сега я смачка в пепелника.

— Ти май много неща не знаеш — каза Алвин Гай, без да отмества очи от огледалото.

Светофарът светна зелено и той потегли напред с нормална скорост, наблюдавайки фаровете, отразени в огледалото за обратно виждане. Пресече Осма миля, тръгна отново по „Джон Р“, обратно в Детройт и каза на фаровете:

— Вече сме вън от „Хейзъл парк“, глупако. Може и да не знаеш, но отиваш право в пандиза — нападение със смъртоносно оръжие.

— Той всъщност не е направил нищо — каза момичето, като държеше телефона и гледаше през предното стъкло към празната

улица, която, макар и осветена от лампите, изглеждаше мрачна.

Тя усети удара и чу скърцането на метал в метал, после думите на Алвин Гай, който изкрещя: „Копеле...“. Чу гласа на оператора в слушалката и как Алвин Гай вика на нея или на него:

— Полиция! Полиция!

После усети как колата отзад отново ги удря и продължава напред, набирайки скорост.

Клемънт задържа предната си броня, залепена към сребристия марк, и ускори, усещайки действието като физическо усилие, сякаш използваше собствената си сила. Маркът се опита да се измъкне, но Клемънт не го пусна и продължи да го бута. Маркът зави рязко в дясното платно. Улицата напред беше празна. Клемънт се подготви, усетил, че онзи тип замисля нещо. Наближаваше кръстовище.

Но негърът се задейства, преди да стигне до кръстовището. Сви остро наляво, за да разкара колата от задницата си, и профуча през някакъв паркинг, несъмнено за да отбие по тясната уличка.

— Тъпо лайно — каза Клемънт, когато фаровете осветиха високата ограда и маркът закова на място.

Клемънт мина покрай червения надпис върху жълтата сграда, който гласеше: „Противопожарно оборудване Американ Ла Франс“. От едната страна на сградата висеше лампа, която осветяваше сребристия линкълн марк като нов модел на изложба.

Или като животно, заслепено от фарове, което стои зашеметено в средата на пътя. Клемънт се сети първо за това, когато се изравни, а после застана малко пред марка. Негърът държеше телефон и крещеше в него, очевидно беше много ядосан. Момичето стискаше златните верижки около врата си.

Клемънт пхна ръка под предната седалка, издърпа кафявата хартиена торба, отвори я и извади автоматичен „Валтер П 38“. Вдигна ръка, за да отвори люка на покрива, и започна да се извива зад волана, за да се надигне. Застана прав на седалката и се показа до кръста от колата. Сега имаше чудесна гледка отгоре към предното стъкло на марка. Клемънт протегна валтера. Простреля негъра пет пъти. Отначало виждаше лицето му ясно, но после не, тъй като предното стъкло се напука и побеля като заскрежено от куршумите. Накрая

голямо парче от стъклото падна. Тогава Клемънт чу момичето, което пицеше с всичка сила.

Той излезе от колата и отиде до шофьорската врата на марка. Наложил му се да се протегне навътре, за да изправи негъра, като внимаваше да не докосне кръвта, изцапала целия светлосин костюм на чернилката. Типът вече не приличаше на кубинец. Всъщност на нищо не приличаше. Момичето все още пицеше.

— Ей, я млъкни — нареди ѝ Клемънт.

Тя спря да си поеме дъх, после започна да издава странни, истерични звуци. Клемънт заповяда отново:

— Млъквай!

Видя, че няма никакъв смисъл да ѝ крещи, затова се пхна в колата и я удари през устата. Не можа да замахне от рамо, но ударът бе достатъчно силен, за да ѝ придаде вид на замаяна от пиене. Клемънт се наведе, за да вземе портфейла на негъра, като държеше сакото му отворено с върховете на пръстите си. Вътре имаше три стодоларови банкноти и две по двайсет, кредитни карти, няколко чека, разписки от надбягванията и малък бележник със спирала. Клемънт взе парите и бележника. Пхна се отново в сребристия марк, дръпна ключовете от волана и се обърна към зашеметеното момиче.

— Ела — каза той. — Покажи ми къде живее гаджето ти.

Потеглиха към Удуърд и завиха на юг. Клемънт хвърли поглед към момичето, което седеше сковано, притиснало се към вратата, и реши да ѝ даде малък съвет.

— Като се захванеш с цветнокожите, ставаш един от тях. Не го ли знаеш? Независимо дали е бяло момиче с чернилка, или бял с цветнокожа, ти си с тях, ходиш по техните места. Няма да видиш как белият води черното маце у дома, нито пък обратното. Той някога идвал ли е в дома ти?

Момичето не отговори. С една ръка стискаше чантата си, а с другата — златните верижки. По дяволите, той не искаше верижките ѝ, дори да бяха истински. Решаваш да се отървеш от подобни неща и...

— Зададох ти въпрос — продължи Клемънт. — Той някога идвал ли е в дома ти?

— Понякога.

— Е, това е необичайно. С какво се занимаваше? Хазарт? Дрога? Прекалено дърт е за сводник. Макар че приличаше на сводник. Нали разбираш, не съм възхитен от вкуса ти. Господи, тип като този! Откъде си? В Детройт ли си живяла винаги?

Тя отговори „да“, но не звучеше съвсем убедително. После го попита:

— Какво ще ми направиш?

— Няма да ти направя нищо, ако ми покажеш къде живее онзи. Женен ли е?

— Не.

— Но живее в Палмър Удс? В онези големи къщи?

Клемънт зачака. Стори му се, че говори с дете.

Минаха покрай щатската панаирна палата на север към предградията, отивайки си у дома. Движението не беше натоварено, всъщност почти никакво по това време на нощта. Напред се виждаха стоповете на няколко коли, но те изчезнаха от погледите им, когато Клемънт спря на светофара на Седма миля.

— Тази нощ не ми върви — каза Клемънт. — Нали разбираш? Струва ми се, че хванах всеки червен светофар в града.

Момичето седеше мълчаливо до вратата.

— Завиваме надясно, нали? Знам, че сме точно на запад по „Удуърд“.

Той чу отварянето на дясната врата и се протегна към момичето, но то вече бе изскочило от колата, а вратата се затръшна към него.

— Мамка му! — изруга Клемънт.

Изчака смяната на светофара, като наблюдаваше бледорозовата фигура, която тичаше покрай оградата на ъгъла. Клемънт виждаше само мрачната маса дървета зад нея, по-тъмна от нощното небе, и момичето, тичащо несръчно към игрището за голф, стиснало чантата си, сякаш вътре имаше ценности. Бягаше, за да спаси живота си. Тъпанарката дори не знаеше накъде отива. Полицейският участък се намираще точно от другата страна на парка. Веднъж прибраха там Клемънт за нападение срещу един педал и го освободиха, когато педалът отказа да го идентифицира. Ако си спомняше правилно, това беше Дванадесето управление.

Светна зелено и Клемънт подкара рязко, за да затръшне вратата, зави надясно, пресече Седма миля и спря в края на паркинга на

игрището за голф. Момичето тичаше напред в светлината на фаровете му, без дори да потърси убежище сред дърветата. Клемънт изскочи от колата и се втурна след нея. Пробяга около стотина метра и спря, макар че вече я настигаше.

— Какво, по дяволите, правиш? — запита се той. — Тренираш ли?

Клемънт протегна валтера, стисна го здраво с лявата си ръка и натисна спусъка. Видя я да залита. Господи, шумът беше оглушителен! Простреля я още два пъти и тя най-накрая се просна на земята.

Клемънт бе готов да се обзаложи, че трите изстрела са свършили работа. Но за миг си представи момичето, седнало в съдебната зала, с ръка върху верижките си. По-разумно щеше да е да отдели още дваайсет секунди, за да се увери, че е мъртва, отколкото да прекара дваайсет години в пандиза. Клемънт тръгна към нея. Видя отразената светлина на звездите в очите ѝ и си помисли, че момичето не изглеждаше зле.

Връщайки се към колата си, Клемънт осъзна още нещо и си каза:

— Ама че си тъпак. Сега не можеш да откриеш къщата на онзи тип.

2.

— Мисля, че се страхуваш от жените — каза момичето от „Нюз“.
— Вероятно в това се корени проблемът ти.

Реймънд Круз не беше сигурен чий беше проблемът. Дали негов или неин.

— Мислиш ли, че жените са коварни? — продължи тя. — Жените репортери ли имаш предвид?

— Жените като цяло.

Седнал в ресторанта на Карл, заобиколен от безбройните празни маси с бели покривки, Реймънд Круз се зачуди дали тази история си заслужаваше безплатните питиета и вечерята, или пък усилията, които полагаше, за да даде смислени отговори.

— Не — отвърна той.

— Не се ли плашиш от жените?

— Не. Винаги съм ги харесвал.

— В определени моменти — поправи го момичето от „Нюз“. — Но според мен иначе си безразличен към жените. Няма т място в мъжкия ти свят.

Накъдето и да се беше насочила младата писателка с диплома от Мичиган и четири години стаж в „Детройт Нюз“, очевидно щеше да стигне до целта си. Беше един и десет през нощта. Лицето ѝ лъщеше, чашата ѝ за вино беше омазана с червило и отпечатьци от пръсти. Тонът ѝ беше остър, а и вече не изслушваше отговорите му. Реймънд Круз усети умора. Забрави какво искаше да каже. Спаси го келнерката, която му се усмихна над чашите и каза:

— Не чух пейджъра ти нито веднъж. Явно нощта е спокойна.

Реймънд попи мустаците си със салфетката и отвърна на усмивката ѝ.

— Да, наистина не звънна — потвърди той и се обърна към момичето от „Нюз“. — Веднъж Мили чу пейджъра ми от другия край на ресторанта. Беше в джоба ми, но не го бях чул.

— Не чуваше и нищо друго — каза келнерката. — Дойдох до масата и го попитах дали това не е неговият пейджър. А той дори не ме забеляза.

Тя събра празните чаши и попита:

— Да ви донеса ли още нещо?

Момичето от „Нюз“ не отговори. Не изглеждаше заинтересувана от предложението. Запали нова цигара, оставяйки повече от половината си пържола недокосната. Вече си беше поръчала кафе. Реймънд каза, че ще пие още една бира и помоли келнерката да увие пържолата.

— Не я искам — възрази момичето от „Нюз“.

— Е, все някой ще я вземе — каза Реймънд.

— Куче ли имаш?

— Не, ще я изям за закуска. Ето къде е работата — каза той, опитвайки се да прояви малко ентусиазъм към разговора. — Никой мъж не би ми казал, че се страхувам от жените. Нито пък щеше да ме пита дали според мен жените са коварни. Само жените задават подобни въпроси. Не знам защо, но го правят.

— Жена ти каза, че никога не сте говорили за работата ти.

Жена му. Репортерката продължаваше да го напада в гръб.

— Да не би да си не само репортер, но и психиатър? — подхвърли Реймънд. — Сега вече става сериозно. Първо, тя от известно време не е моя жена — разведени сме. За това ли възнамеряваш да пишеш — за високия брой разводи сред полицаите?

— Тя смята, че не сте говорили достатъчно за нищо, но особено за работата ти.

— Говорила си с Мери Алис? — запита той изненадано. — Кога говори с нея?

— Онзи ден. Защо нямате деца?

— Защото така. Нямаме.

— Тя каза, че рядко си проявявал чувствата си и не си й говорил за тях. Когато мъжете с други професии имат проблеми в службата, не се разбират с шефа си или с клиентите, се прибират у дома и споделят със съпругите си. После жената успокоява мъжа си — горкото сладурче. Това е смисълът да й разказва за проблемите си.

Сервитьорката с посивяла коса и очила с пайети на име Мили, остави чашата с бира на масата и попита:

— Къде е другарчето ти?

Момичето от „Нюз“ угаси цигарата си. Облегна се назад и се огледа над морето от покривки.

— Кой? Джери ли?

— Онзи със светлата коса и мустаците.

— Да, Джери. Щеше да се опита да дойде. Не си го виждала, нали?

— Не. Мисля, че не е идвал. Но не бих се заклела. Кой ще вземе кучешката торбичка?

Момичето от „Нюз“ зачака.

— Просто я остави тук — каза Реймънд. — Ако тя не я вземе, аз ще го направя.

— Имам си име — каза репортерката, докато келнерката се отдалечаваше.

После се наведе към него и добави:

— Мисля, че ценностите ти нямат нищо общо с действителността.

Реймънд отпи от бирата, опитвайки се да осмисли думите ѝ. Видя ясно носа ѝ. Сякаш от напрежението лъщеше още повече. Репортерката беше раздразнена и Реймънд се почувства по-добре за момент. Но нямаше нужда от подобно задоволство, затова каза:

— Защо си ядосана?

— Струва ми се, че все още играеш роля — отговори момичето.
— Направи се на Серпико в отдел „Наркотици“. Реши, че „Нравствената“ е прекалено смешна...

— Казах само, че ставаха някои смешни неща.

— Сега си в нова роля — лейтенант от отдел „Убийства“.

— Временно изпълняващ длъжността. Замествам.

— Искях да те разпитам за това. На колко си години?

— Тридесет и шест.

— Да, така пише в досието ти, но не изглеждаш толкова стар.
Кажи ми... как се разбираш с момчетата в отдела?

— Чудесно. Защо?

— Без проблеми ли се оправяш с тях?

— Какво имаш предвид с „оправяш се“?

— Не ми изглеждаш много твърд.

Кажи й, че ти се налага да отидеш до тоалетната, помисли си Реймънд.

— Прекалено меко държане... — продължи репортерката и изведнъж спря.

Тя помълча за момент, после каза ентусиазирано, сякаш бе направила велико откритие:

— Точно така! Опитваш се да се направиш на по-възрастен, нали? Големите мустаци, консервативният костюм... Но знаеш ли как изглеждаш?

— Като човек, позиращ за стара дагеротипна снимка. Някой от отминали времена.

Реймънд се наведе към нея, най-после заинтересуван.

— Не се шегувай — каза той. — Това ли виждаш?

— Сякаш искаш да приличаш на младия Уайът Ърп — отговори момичето от „Нюз“, като го наблюдаваше внимателно. — Искат ти се да си точно това, нали? Суровият човек на закона от Дивия запад?

— Е — отвърна Реймънд, — нали знаеш къде е „Света Троица“? На юг оттук, недалеч от стадион „Тайгър“. Израснах там. Играехме на индианци и каубои на остров Бел, стреляхме се с детски пистолетчета. Роден съм в Макалън, Тексас, но не помня много за живота там.

— Стори ми се, че долавам лек акцент от време на време — каза репортерката. — Значи си мексиканец, а не пуерториканец?

Реймънд се облегна назад.

— Мислиш, че са ме направили лейтенант заради закона за малцинствата?

— Не бъди толкова чувствителен. Зададох ти прост въпрос. От мексикански произход ли си?

— А ти каква си? Еврейка или италианка?

— Забрави — отвърна момичето от „Нюз“.

Реймънд размаха пръст към нея.

— Видя ли? Никой мъж не би казал и „забрави“.

— Не сочи към мен — каза момичето.

Гневът й се надигаше бързо.

— И защо никой мъж не би го казал? Защото щеше да се страхува от теб?

— Или защото щеше да е по-учтив. Искам да кажа, защо трябва да се държиш грубо?

— Аз не нося пистолет — каза репортерката. — И не играя роля. Ти го правиш. Джон Уейн или някои друг. Клинт Истууд. Към този тип ли се причисляваш? Като тях ли искаш да бъдеш?

— Дали искам да съм актьор?

— Знаеш какво имам предвид.

— Аз съм в отдел „Убийства“ — отговори Реймънд. — Не ми се налага да си измислям нищо. Обикновено нещата са достатъчно драматични.

— Уха, това си е направо откровение.

Тя се вторачи в него с поглед, който говореше, че знае нещо, неизвестно за него.

— Ти си почти в идеална връзка с началството си. Хвърляш му един поглед и промяната е светкавична. „Налага се да съм такъв, заради работата ми.“

— Не обичам да наблюдавам началството си — каза Реймънд със сериозно лице.

— Тарикатското отношение е също отбрана — каза момичето. — Според мен основното препятствие са всички онези „мъжествени“ дивотии, към които ченгетата имат слабост — носенето на голям пистолет и т.н. Но не искам да навлизам в проблемите на мъжкото его или символиката на пениса.

— Да, хайде да поддържаме нещата чисти.

Момичето го загледа тъжно.

— Бих могла да коментирам и това — каза тя. — Отношението към сексуалността като към нещо мръсно. Важното, лейтенант, е не да поддържаме нещата чисти, а само прости. Само фактите, ако разбираш какво имам предвид.

Реймънд се зачуди дали е безопасно да отговори. Реши да рискува.

— Ще ти кажа кое ми повлия най-много, когато станах полицаи. Детективите, старите професионалисти. Трябваше да си бил полицаи поне двайсет години, за да станеш детектив. Сега вече не е нужно. Не се налага да чакаш реда си. Явяваш се на изпита и ако го изкараш, започваш да се издигаш.

— Както е станало с теб — прекъсна го репортерката. — Лейтенант само след петнайсет години. Защото си бил в колеж ли?

— Отчасти — отговори Реймънд. — Ако бях чернокож, може би вече щях да съм инспектор.

Момичето от „Нюз“ застана нащрек.

— Да не би да чувам негодувание или пък предубеждение?

— Не, нищо такова. Ще ти кажа как стоят нещата. Старите професионалисти са все още тук, но ги подминават хора, които още дори не са станали професионалисти.

— Говориш разочаровано.

— Не съм.

— Тогава говориш като старец. Всъщност дори се обличаш като старец — продължи да го напада момичето.

Знаейки, че ще бъде интервюиран, следобед Реймънд бе облякъл морскосиния си летен костюм, бяла риза с къси ръкави и тъмносиня вратовръзка на точки. Беше купил костюма преди пет месеца, когато го направиха лейтенант. Можеше да признае, че си бе пуснал мустаци, за да изглежда по-възрастен. Всъщност ги харесваше все повече, когато пораснаха и се завиха по бандитски към ъгълчетата на устата му. Струваше му се, че мустаците го правят да изглежда сериозен и дори малко зъл. Реймънд беше висок метър и седемдесет и седем и тежеше около седемдесет килограма. През последните няколко месеца бе свалил пет-шест килограма и това личеше най-много на лицето му. Придаваше му изпит, мрачен вид и го правеше да изглежда по-висок.

Момичето от „Нюз“ се върна към впечатленията и възможното влияние на определени типове детективи от екрана. Реймънд й каза, че според него филмовите детективи приличат на каубои. Грешка. Репортерката подскочи, каза, че това било откровение, и записа нещо в бележника си. Реймънд й обясни, че няма предвид истинските работещи каубои с джинсовите им облекла. Каза, че детективите в Детройт трябва да носят сака и вратовръзки, когато са на работа. Според момичето от „Нюз“ това беше пълна глупост.

Изглежда не можеха да стигнат до никъде. Реймънд каза:

— Е, ако това е...

— Все още не си отговорил на въпроса ми — прекъсна го репортерката, като го погледна изморено, но търпеливо.

— Имаш ли нещо против да го повториш? — запита Реймънд.

— Въпросът е: защо едно ченге не може да остави мъжкарската си роля в управлението и да покаже малко чувствителност у дома?

Защо не можеш да отделиш себе си от професионалната си роля и да признаеш уязвимостта и страховете си, а не само да говориш за триумфа си?

За първи път Реймънд чуваше някой да използва тази дума. Триумф.

— Нали разбираш — продължи тя, като заговори с по-дебел глас, за да звучи по-мъжествено. — „Е, приключихме още един случай, скъпа. Дай да пийнем по едно.“ Ами негодуванието, раздражителността ти, неприятните неща, които са част от работата ти?

Реймънд кимна и си представи сцената.

— Добре, прибирам се у дома и жена ми казва: „Как мина денят ти, скъпи?“. А аз отговарям: „Не беше много лошо, скъпа. Има нещо, което искам да споделя с теб“.

Момичето от „Нюз“ го гледаше втренчено, малко наранено или отвратено.

— Надявах се, че ще говорим сериозно — каза репортерката.

— Говоря съвсем сериозно. Ти си съпругата. Казваш: „Здрасти, скъпи. Има ли нещо, което искаш да споделиш с мен?“. И аз отговарям: „Всъщност, скъпа, искам да ти разкажа нещо, което научих днес за споделянето“.

Момичето от „Нюз“ го изглежда подозрително, но каза:

— Добре. Какво е то?

— Ами една млада жена беше убита — продължи Реймънд тържествено. — Причина за смъртта — задушаване вследствие на механичен натиск. Следи от семенна течност в устата, влагалището и ануса...

Репортерката промълви:

— О, господи!

— Днес говорихме с група заподозрени. Един от тях се съгласи да сътрудничи, ако не го обвиним в нещо по-тежко от непредумишлено убийство. Помотахме се, предложихме му убийство втора степен и накрая той каза „добре“. Разказа ни, че всъщност приятелят му убил момичето. Приятелчето тъкмо излязло от затвора и било загоряло за жена. Срецнали я в един бар. Онзи, който даде показания, каза, че тя започнала да го сваля. Той я завел на някаква поляна и след като свършил, позволил на приятеля си да повтори.

— Лейтенант...

— Точно това каза — да повтори. Та другарчето му започнало, ама не пожелало да спре. Нали разбираш, не искал да свърши. И казано накратко, момичето започнало да пищи, той се паникьосал и я удушил. Но не бил сигурен, че е мъртва. Ами ако се съживи и го посочи на полицията? Затова намерили голямо парче цимент — около петдесет килограма, вдигнали го и го пуснали върху лицето на момичето. После отново го вдигнали и отново го пуснали.

Момичето от „Нюз“ грабна огромната си чанта.

— Вдигат, пускат. Вдигат, пускат. Когато я намерихме, помислихме, че е прегазена от танк. Имам предвид, никой не можеше да повярва, че това е човешко лице.

— Не мисля, че си забавен.

— Не, въобще не беше забавно. Но тогава онзи добави в показанията си...

Репортерката се отдалечи от масата.

— Та той каза — продължи Реймънд. — „Това получих, задето бях Мистър Готин и споделих гаджето с приятеля си.“

Реймънд тръгна пеша през Гранд ривър към „Дънлийви“. Джери Хънтър стоеше до бара с едно момиче, което беше облегло ръката си върху рамото му и се правеше на отегчено. Момичето огледа Реймънд Круз внимателно, докато той оставяше пликчето с пържолата на бара и си поръчваше бърбън.

— Къде е приятелката ти? — попита Хънтър.

— Имат нова мода — отговори Реймънд. — Канят те на вечеря. После, точно преди да дойде сметката, ти се ядосват и си тръгват. А ти трябва да платиш четиридесет и два долара.

Момичето с Хънтър каза:

— И той ли е такъв? Изглежда много готин.

— Тя се опитва да разбере с какво си изкарвам прехраната — поясни Хънтър.

— Поне това — каза момичето, полюшвайки се леко в такт с музиката. — Не ми казвай, ще се сетя.

Тя присви покритите си със зелени сенки очи и продължи да се поклаща.

— Ако бяхме в „Линдъл“, можеше да сте бейзболисти. Само че те никога не носят вратовръзки. Никой вече не носи вратовръзка.

Момичето замълча за момент и хитро погледна към Хънтър.

— Вратовръзка със спортна риза, сако, което не отива на панталона... Може да си гимназиален учител. А приятелчето ти — продължи тя и отново погледна към Реймънд, — то пък какво е?

Между тях се чу електронен звук. Слаб, но настойчив механичен глас. Реймънд разкопча сакоето си и изключи пейджъра. Докато отиваше към телефона, чу момичето да казва на Хънтър:

— Господи, вие сте ченгета. Знаех си. Точно това щях да кажа.

Всеки знае всичко, помисли си Реймънд Круз. Как пък всички станаха толкова умни?

3.

Реймънд Круз се сети за сцена от филм, когато видя светлините. Лампата против крадци, висяща от сградата, и фаровете, осветяващи сцената. Представи си актьор в реклама по телевизията, който казва: „Костюмът на жертвата е светлосин, кръвта — тъмночервена, а чакълът е сиво-бял“. Реймънд си помисли за филм, който се върти назад в прожекционния апарат. Видя униформените ченгета засмукани в синьо-белите патрулни коли, а линейката и бусът на моргата — извадени от кадъра. Спираме там и оставяме само сребристата кола и жертвата. Чу Джери Хънтър да казва:

— Е, най-после някой пречука дребния шибаняк.

Трудно беше да си мислиш за Алвин Гай като за жертва.

— Когато говорих с Херцог — обади се Реймънд, — първото, което си помислих, беше, как това не се случи по-рано.

Той застана в края на местопрестъплението с Хънтър и сержант Норбърт Брил.

— Кой го намери? — попита Реймънд.

— Патрулна кола от Единадесето управление — отговори Брил. — Съдията се обади по телефона в колата си в полицията, но операторът не разбрал местонахождението му. След няколко минути една жена от съседната улица „Ковънтри“ № 20413 звъннала и съобщила за изстрели.

— Някакви свидетели?

— Още нищо. Уендъл говори с жената. Морийн е някъде другаде. „Американ Ла Франс“ нямат телефон за през нощта, но пък и не мисля, че съдия Гай е бил тук, за да си купи противопожарно оборудване.

— Полицаите ли го идентифицираха?

— Да. Не могли да го идентифицират по лицето му, но портфейлът му лежал там.

Реймънд каза тихо, но искрено:

— Щом са знаели, че това е Гай, защо не са го метнали някъде в Хейзъл парк? Само на две пресечки отук е.

— Лейтенантите не трябва да говорят така — обади се Брил. — Макар че идеята си я бива. Техен труп, техен случай. Патрулните полицаи не били сигурни, че е мъртъв, затова повикали линейка. Медиците пристигнали, хвърлили му един поглед и се обадили в моргата.

— Не били сигурни, че е мъртъв? — попита Хънтър. — Три куршума в устата, още два в гърдите, огромни, шибани дупки, и те не са сигурни, че е мъртъв!

Униформените криминолози правеха снимки на трупа и колата, измерваха разстояния, чертаеха план на местопрестъплението и събираха талони от надбягванията, кредитни карти и фасове от цигари. Щяха да откарат колата на съдията в полицейския гараж на „Джеферсън“, за да я проверят за отпечатыци и да се поровят из всеки процеп. Един от служителите на моргата, облечен в бежова риза и панталон, стоеше и наблюдаваше сцената, прехвърлил найлоновия чувал за трупове през рамото си. Брил започна да си води бележки за доклада.

Беше три без десет сутринта. Алвин Гай бе мъртъв от малко повече от час. Реймънд Круз, временно изпълняващ длъжността лейтенант, издокаран в морскосиния си костюм заради срещата с момичето от „Нюз“, почувства, че времето им изтича, и каза:

— Хайде да почукаме на няколко врати. Няма да се справим без свидетели. Като започнем да разследваме случая, ще ни се наложи да изслушваме откачалки, които са готови да си признаят всичко, освен убийството на Христос. Не искам да пропуснем някой заподозрян. Искам да се движим в правилната посока. Искам да разбия вратата, докато убиецът е още в леглото си, и когато отвори очи, да не може да повярва на гледката. В противен случай всички ние ще трябва да се оттеглим във Флорида и да работим за управление „Кокосов орех“, а случаят ще остане неразрешен. Не искам подобно нещо да се случи.

Норбърт Брил, сержант на седмо поделение от отдел „Убийства“ на детройтската полиция, носеше посивялата си коса съвсем къса и се подстригваше веднъж месечно в „Дж. Робъртс“ на Седма миля. Обичаше тъмни ризи и светли вратовръзки. Носеше очила с метални рамки и цветни стъкла. Сега държеше в ръка огромен фенер, дълъг

почти шестдесет сантиметра. Брил започна да размишлява преди да се раздвижи.

— Не можем да изключим обира като единствен мотив — каза той.

— Стреля през предното стъкло и улучва Гай в устата — каза Реймънд. — Искam да се запозная с този крадец, преди да се е заел с нещо още по-сериозно.

Лейтенантът си тръгна след няколко минути, за да намери телефон и да докладва на инспектор Херцог. Не искаха да говорят за убийството по радиостанциите.

Уендъл Робинсън, издокаран в светлосив костюм, се появи от тъмнината, държейки малка кесия от кафява хартия.

— Как върви? — запита той. — Говорих с жената от „Ковънтри“, която се обадила в полицията. Казвам ѝ: „Разбрах, че сте чула изстрели“. А тя отговаря: „Да, и видях човека, който стреля. Стоеше по-рано на уличката и го видях с пистолета му“. Питам я кой е човекът и тя ми съобщава, че живеел на същата улица, на номер 22511. Отивам там, изваждам го от леглото и го питам за пистолета му. Човекът гледа тъпо и се мръщи, сякаш се мъчи да накара паметта си да се раздвижи. И ми казва: „Не, не си спомням никакъв пистолет“. Съобщавам му, че жената го е видяла с пистолет в ръка на улицата. Казвам му: „Ще дойдеш в управлението, ще те сложим в редица с още няколко души и ще видим дали жената ще те познае“. Тогава той ми отговаря: „А, оня пищов ли? Да бе, имам една вехтория, с която мислех да стрелям по плъхове. Намерих я вчера тук, на уличката“.

Уендъл замълча за момент и посочи кесията.

— Малко ръждясало пищовче — каза той. — Ще ти отнесе ръката, ако някога решиш да стреляш с него.

— Излъгали са те — каза Хънтър. — Най-нагло са те излъгали право в очите.

Друг човек, седящ в някаква кола, бил застрелян пред „Суп кичън“ на ъгъла на „Франклин“ и „Орлиънс“. По-късно научиха, че

стрелецът изчакал да види пристигането на полицейските коли и линейката, преди да се качи на автобуса и да се прибере у дома.

Около цивилните сини коли марка „Плимут“ се мотаеха хора, наметнали набързо халат или някаква друга дреха. Повечето бяха чернокожи. Женете стояха със скръстени ръце, сякаш им беше студено. Фигурите им се очертаваха от светлината на уличната лампа на ъгъла. Нощта беше ясна, температурата — около петнайсет градуса, топло за октомври.

Хънтър прокара пръст през пясъчнорусите си мустаци и се втренчи открито в зяпачите. После се обърна към Брил и каза:

— Ако е било обир, защо съдията въобще е отбил насам?

— За да се изпикае — отговори Брил. — Откъде да знам защо е отбил? Но е бил обран и това е единственото, което знаем засега.

— Било е предумишлено убийство — каза Хънтър. — Двама убийци. Видели са го на хиподрума и са си уредили среща. Може да са му продавали дрога. Един от тях се е качил в колата със съдията, сякаш е щял да сключва сделка, а другият останал навън. Не е стрелял през страничния прозорец, защото и другарчето му можело да отнесе някой куршум. Затова стрелял през предното стъкло. С четиридесет и пет калибров пистолет.

— Сега пък знаеш и оръжието — обади се Брил. — Защо реши, че е четиридесет и пети калибър?

— А ти как реши, че е отбил тук, за да се изпикае — отвърна Хънтър. — Но както и да го погледнеш, това си е предумишлено убийство.

— Ами другият? — намеси се Уендъл Робинсън. — Той да не би да е седял кротко в колата, докато съдията е звънял в полицията?

— Увеличате се в подробностите, момчета — каза Хънтър. — Говорим за мотив. Дали убиецът е имал друг мотив освен обира?

— Добре, ще възложим работата на теб — каза Брил. — Изготви списък със заподозрените. Но трябва да имаш достатъчно хартия и моливи и поне един месец никаква друга работа. Нали знаеш за колко имена става дума? Всеки адвокат, който някога е заставал пред съдия Гай. Всеки, когото е изпратил в затвора. Всеки от прокуратурата на област Уейн. Всеки полицаи. Добре де, ще се изкажа консервативно — поне половината полицаи в града. Още сега ще трябва да запишеш

около две хиляди и петстотин имена. Всеки, който някога се е сблъсквал с онзи задник — съдията, си е пожелавал да го очисти.

Уендъл Робинсън се обърна към Хънтър.

— Тази идея го притеснява — каза той.

— Да — съгласи се Хънтър, — той просто не иска да мисли за това. Но при всички положения е било предумишлено убийство и той го знае.

Морийн Дауни се появи на свой ред от тъмнината и застана до тях. Заслуша се в разговора, притиснала бележника и чантата си към гърдите, както ученичките носят учебниците си. Когато Хънтър я забеляза, тя каза:

— Ако е било предумишлено убийство, защо той въобще е отбил насам?

— За да отиде до тоалетната — отвърна Хънтър. — Морийн, хайде да се махаме оттук и да си намерим някоя уютна мотелска стая.

— Нека първо да видим дали няма да успеем да идентифицираме другата кола — каза Морийн.

— Ако мислиш, че ще ме впечатлиш с тези детективски дивотии, значи си луда. Ти си момиче, Морийн — отвърна Хънтър.

— Знам, че съм момиче — отговори Морийн.

Тя беше винаги готова да се усмихне и никога не се шокираше от думи или рани от куршум. Имаше здравия вид на кестенява, петдесеткилограмова състезателка по маратон. От четиринадесет години работеше в полицията на Детройт, пет от които като детектив. Хънтър обичаше да ѝ напомня, че е момиче. Или пък ѝ казваше, че е просто едно от момчетата. Обичаше да си играе с нея и да гледа идеалните ѝ зъби, когато се усмихнеше на шегата му.

Брил докосна ръката ѝ с фенерчето си и попита:

— Каква друга кола, Морийн?

Изчакаха Реймънд Круз, който се приближаваше към тях.

— Кой иска още едно? — запита той с нисък глас. — Двайсет и пет до трийсетгодишна бяла жена, няма идентификация. Добре облечена, застреляна, вероятно изнасилена. Белези от изгорено, или поне прилича на изгорено, по вътрешната страна на бедрата. Намерили са я в Палмър парк преди около час.

— Ухапвания от насекоми — каза Хънтър. — Те приличат на белези от изгорено. Спомняте ли си онзи тип, някакъв началник от

„Дженеръл мотърс“? Изглеждаше сякаш е бил горен, но се оказа, че бележите са от ухапвания на мравки.

— Възможно е при човек, който е лежал няколко дни сред плевелите — прекъсна го Реймънд. — Но този труп е пресен. Патрулна кола от Дванадесето управление забелязала някакъв тип на игрището за голф в два сутринта. Насочили фенерите си към него и той побягнал. Втурнали се след него и едва не паднали върху трупа на жената.

— Хванали ли са го? — попита Брил.

— Не, но мислят, че все още е в парка.

— Кажи им, че ако искат да идентифицират дамата, трябва да отидат до Удуърд. Там се събират всички проститутки и педали — намеси се Хънтър.

— Разпитах Херцог, но той каза, че жената не приличала на проститутка. Вероятно е била изхвърлена там. Затова ние можем да се заемем с нея, ако искаме. Херцог пита как изглеждат нещата тук. Казах му, че не знам. Може да си останем тук цял ден и да имаме нужда от помощ.

— Имаме и втора кола на местопрестъплението — каза Морийн.
— Един младеж се мотае наоколо. Трябва да чуете историята му.

Реймънд я погледна топло, почти усмихнато и каза:

— Обръщам ти гръб само за няколко минути, Морийн, и ти успяваш да намериш свидетел. Добър ли е?

— Мисля, че ще ти хареса — отговори Морийн и отвори бележника си.

В показанията си Гари Соуви, двадесет и осем годишен, обясни как колата му била открадната предишната седмица и как един негов приятел случайно я забелязал тази вечер на паркинга на кафе „Интимно“ на „Джон Р“. Гари разказа как отишъл там с бейзболна бухалка в ръка, за да изчака крадеца да излезе от заведението и да влезе в колата. Гари съобщи, че чакал близо до местното радио, което се намира между кафене „Интимно“ и „Противопожарно оборудване Американ Ла Франс“. Около един и половина видял сребристия марк, който хвърчал с висока скорост по „Джон Р“. За задницата му бил залепен черен буик. Гари чул свирене на гуми и си помислил, че двете

коли са завили по „Ремингтън“. Той самият стоял от северната страна на паркинга на „Американ Ла Франс“, затова не видял какво точно станало. Но чул нещо, което му прозвучало като изстрели. Пет броя. Дори още можел да ги чуе, ако се съсредоточи. Бам, бам, бам, бам-бам. Около минути по-късно чул нещо като женски писък, но не бил съвсем сигурен за това. Попитаха го дали е сигурен, че черната кола е била буик. Гари потвърди, че е сигурен. После добави, че бил модел „Ривиера 80“. Каза, че бил готов да се обзаложи на това.

— Онази част с писъците на жената — каза Реймънд и замълча за момент. — Първо... Гари успял ли е да хване човека, откраднал колата му?

Морийн обясни, че колата всъщност била изоставена на паркинга от два-три дни и собственикът на кафене „Интимно“ вече се канел да се обади в полицията, затова Гари бил все още бесен.

— Харесвам тази част с писъците на жената — добави тя. — Можем да си поговорим още малко по въпроса с Гари.

— Ако е имало жена със съдията и убиецът е решил да я застреля, защо не го е направил тук? — запита Реймънд.

— Завел я е в парка, за да се позабавлява първо — отговори Хънтър.

Брил се намеси:

— Обичам да ви слушам, момчета. Хващате се за минималната вероятност тук въобще да е имало жена и веднага я превръщате в онази, намерена в парка. Две отделни убийства без очевидна връзка между тях с изключение на това, че са станали приблизително по едно и също време. Съдията тук, а жената на около шест-седем километра оттук в Палмър парк.

— На отсрещната страна на улицата към Палмър Удс — уточни Реймънд. — Там, където живееше съдията.

Това спря Брил за момент. Той каза:

— Добре, щом искате да вярвате в това, чудесно. Ако съществува връзка, до следобед ще знаем, но в момента не възнамерявам да започна да подскачам и да се вълнувам. Знаете ли защо?

Докато Брил говореше, групата мръдна встрани, за да направи път на буса на моргата и Реймънд не чу остатъка от думите му. Не му и

трябваше. Норбърт Брил нямаше да заподскача, защото си беше Норб Брил — преценяваше уликите внимателно, преди да изкаже мнението си, и запазваше подозренията си за себе си. Сигурно сега щеше да каже: „Дори все още не сме чули причината за смъртта от съдебния лекар, а вие вече говорите за връзка“. Брил си беше изградил определен маниер на работа.

Реймънд Круз още работеше върху своя.

Тридесет и шест години. Какъв искаш да станеш, когато пораснеш? Той искаше да стане полицай. Стана полицай. Но какъв? Тук нещата ставаха неясни. Униформен полицай? Началник на управление? Администратор? Заместник-началник някой ден, с голям кабинет и завеси. По дяволите, защо да не работи и за „Дженерал мотърс“?

Реймънд можеше да е сериозен като Норбърт Брил. Можеше да е спокоен като Уендъл Робинсън. Можеше да е груб и малко откачен като Джери Хънтър. Или пък можеше да изглежда хладнокръвен, застанал с ръце в джобовете на тъмния си костюм, с тържествено изражение под бандитските мустаци. Момичето от „Нюз“ щеше да приеме това за поза: ченгето от дагеротипната снимка, което сега носеше тридесет и осем калибров „Смит“ с гумени ивици върху дръжката вместо четиридесет и четири калибровия барабанлия.

Как можеше да ѝ обясни себе си? В главата му се появяваха образи, както в този момент, и го подтикваха да свърже двете убийства, защото знаеше без съмнение, че връзката съществува, а балистичната експертиза и червилото върху фасовете щяха да докажат това. Или пък тестовите нямаше да докажат нищо и точно затова те бяха отегчени, цинични ченгета, които рядко се надяваха и никога не се разочароваха. Трябваше да ѝ каже, че има различни видове полицаи, както има различни видове свещеници и бейзболисти. Защо момичето му каза, че позира? Каза му, че играе роля. Човек трябваше да знае, че го прави, преди да го обвинят в позорство. Полковникът със старомодната кавалерийска шапка в онзи филм за Виетнам — как му беше името — Робърт Дювал, който се събличаше на плажа, за да кара сърф, докато виетнамците стреляха по него, това беше позорство, за бога.

Реймънд Круз се обърна към сержантите си, които наблюдаваха оттеглянето на буса на моргата.

— Кой иска да отидем до Палмър парк? — попита той. — Морийн?

Седяха сами в тъмносиния плимут и никой не проговори, докато не стигнаха почти до парка. Морийн реши, че Реймънд обмисля случая, прехвърля наум уликите и затова е вгълбен в себе си. Това беше чудесно. Тя никога не се чувстваше задължена да говори, когато нямаше какво да каже.

В девети клас Морийн Дауни беше написала съчинение, озаглавено „Защо искам да стана полицай някой ден“. (Защото звучи наистина вълнуващо...) Трябваше да напусне Нашвил, Мичиган, за да осъществи мечтата си. Влезе в Полицейската академия на Детройт и после, в продължение на девет години, работи в отдел „Сексуални престъпления“. Джери Хънтър я питаше защо според нея са я назначили в този отдел и я разглеждаше внимателно през полуотворените си очи. Разпитваше я за перверзници със странни фетиши и Морийн казваше:

— Какво мислиш за човек, който ближе мед от краката на момичето?

Хънтър отговаряше:

— Какво нередно има в това? Хайде, Морийн, дай нещо наистина странно.

— Страхувам се, че ако споделя нещо перверзно, ще го опиташ — казваше Морийн.

Тя се чувстваше удобно с всички членове на отдела, може би с Реймънд малко повече от другите, което не изглеждаше логично, тъй като през по-голямата част от времето той също беше доста тих. Но когато говореше, казваше неочаквани неща или задаваше странни въпроси, които не изглеждаха свързани с темата.

Както в същия този момент, след дългите минути мълчание, я запита дали е гледала „Апокалипсис сега“.

Да. Беше го гледала и го беше харесала.

— Какво ти хареса? — попита Реймънд.

— Мартин Шийн. И онзи на лодката, кльошавия, който едва не умря от ужас, когато видя тигъра.

— Хареса ли Робърт Дювал?

— Да, мисля, че е страхотен.

— Някога гледала ли си един стар филм, наречен „Стрелецът“?

— Мисля, че не съм.

— С Грегъри Пек. Доста стар филм. Давах го по телевизията онзи ден.

— Не си спомням.

— Имаше една сцена в него — каза Реймънд. — Грегъри Пек седи до една маса в кръчмата. Ръцете му не се виждат, явно са в скута му. Влиза някакво наперено хлапе с два пицкова и се опитва да започне схватка. Предизвиква Грегъри Пек да се протегне към пистолета си, за да може хлапето да си създаде репутация.

— Грегъри Пек имаше ли големи мустаци? — попита Морийн.

— Да, доста големи.

— Май съм го гледала. Приличаха на твоите.

— Какво?

— Мустаците му.

— Да, нещо такова. Та Грегъри Пек не помръдва. Казва на хлапето, че ако иска да вади пицкови, той няма нищо против. После го пита: „Откъде знаеш, че не държи насочен към корема ти пистолет, докато стоиш там?“. Хлапето е готово да грабне оръжието си. Виждаш как стои и се опитва да вземе решение. Чуди се дали Грегъри Пек държи пистолет под масата, или не. Накрая хлапето се отказва. Напуска кръчмата, а Грегъри Пек се обляга назад на стола и виждаш, че в ръката си е държал ножче, с което е дялкар ноктите си.

— Да, гледала съм го — каза Морийн. — Но не го помня много добре.

— Хубав филм — отбеляза Реймънд и отново замълча.

4.

Когато Санди Стантън му разказа за първи път за албанеца, Клемънт попита:

— Какво, по дяволите, е албанец?

— Албанецът е дребосък с черна коса и огромна купчина мангизи, които държи в мазето си — отговори Санди. — Казва, че ги държи в каса в някаква тайна стаичка. Можеш ли да повярваш?

— Все още не знам какво е албанец — отвърна Клемънт. — Какъв е той?

— Името му е Скендер Лулджарай.

— Мили боже — изохка Клемънт.

— Ако ти го кажа по букви, няма да повярваш — каза Санди. — Той е малко чернооко бебче, което обича да ходи на дискотека. Притежава няколко закусвални за хотдог и всеки път, когато се видим, ми разказва за парите си.

— И колко пъти сте се виждали?

— Виждам го по дискотеките от месеци. Облича се хубаво. Мисля, че печели добре.

— Добре, да го посетим и да му вземем всичко — предложи Клемънт.

— Чакай да разбера дали е истински — отвърна Санди. — Скендер иска да ме заведе на надбягванията.

Това му прозвуча добре. Да се види как харчи албанецът. Клемънт щеше да ги проследи в колата на другото гадже на Санди. По-късно през нощта Санди щеше да ги запознае, сякаш случайно са се срещнали или нещо такова.

Само дето Клемънт се сблъска с нещо съвсем различно.

Дел Уиймс не беше точно гадже на Санди, но тя живееше в апартамента му, докато той беше във от града на някакъв семинар по мениджмънт. Клемънт живееше при нея.

Клемънт никога не беше виждал Дел Уиймс. Разхождаше се из апартамента му и се опитваше да го прецени. Проучваше странните картини, керамика и метални скулптури, които Дел бе придобил като член на клуб „Изящно изкуство“. Изпробваше дрехите му от „Брукс Брадърс“. Костюми размер 52, панталони размер 46. Дължината не беше лоша, но обемните облекла висяха по жилавата и слаба фигура на Клемънт. Според Санди той изглеждаше като маскиран в дрехите на баща си. Каза, че момче с неговото тяло и татуировки трябва да се придържа към младежките гащеризони. Разсмяха се, а Клемънт излезе от спалнята, издокаран в жълт панталон и спортно сако на цветя от „Лили Пулицър“. Според Клемънт сакоето приличаше на камуфлажна униформа във войната на педалите. Отново се разсмяха. Тридесет и четири годишното момче от Лоутън, Оклахома, и двадесет и три годишното момиче от Френч Лик, Индиана, които се опитваха да си намерят място в големия град.

Санди се запозна с Дел Уиймс, когато работеше като сервитьорка в Ренесансовия център. (Тя напусна работа само след шест месеца, защото ѝ беше адски трудно да се оправя из комплекса с всичките му безбройни нива и ескалатори, които ѝ се налагаше да използва. Струваше ѝ се, че се намира в Мамутската пещера — таванът се издигаше на петдесет метра височина, само дето Ренесансовият център беше целият в бетон, ескалатори, скъпи магазини и фикуси.) Дел Уиймс даваше добри бакшиши. Тя започна да излиза с него и да остава в апартамента му. Отначало си мислеше, че Клемънт щеше да се заинтересува от новия обект: Дел беше на четиридесет и седем години, разведен, консултант по мениджмънт, живееше на двадесет и петия етаж на улица „Лафайет“ 1300, караше черен „Буик Ривиера“ с червени райета, притежаваше дванадесет костюма и осем спортни сака, не беше броила панталоните.

Клемънт я попита какво е това консултант по мениджмънт. Санди му каза, че според нея той сключва сделки за големи компании и обяснява на корпоративните директори как да ръководят бизнеса и да не се провалят. Клемънт беше настроен скептично, защото не можеше да си представи какво точно правеше Дел Уиймс. Затова, когато той отпътува на последния семинар и Клемънт се нанесе при Санди, извади всички сметки и банкови баланси на Дел от тиковото бюро във

всекидневната. Проучи ги и изруга. Човекът нямаше пари, той имаше кредитни карти. Клемънт каза:

— Набутваш пищов тридесет и осми калибър в устата на Дел и му казваш: „Добре, приятел, дай си всичките мангизи“. И какво ще направи кретенът? Ще ти подаде кредитната си карта. Мамка му! Не става. Трябват ни пари в брой. Етнически малцинства, негри, хора, които не се доверяват на банките, изпитват презрение към данъчните и държат парите си под леглото или в буркан. Етнически малцинства и зъболекари.

Затова албанецът със закусвалните звучеше добре. Ако Клемънт въобще успееше да се добере до него и да го проучи. Междувременно се налагаше да зачеркне смотания консултант от списъка, но реши да използва апартамента му, за да си почине и да се запознае с фините неща в живота. Да пие от уискито „Чивас“ на Дел, да гледа телевизия и да се радва на гледката от двадесет и петия етаж в града на двигателите. Леле, боже!

Река Детройт приличаше на всяка друга река в голям град. Овехтели промишлени сгради и складове очертаваха брега, товарни кораби и танкери минаваха по нея, виждаше се и Уиндзор, който не изглеждаше по-забавен от Молайн, Илинойс, с изключение на гигантската светеща реклама на „Кънейдиън кльб“ над фабриката.

Но внезапно, когато Клемънт насочи поглед надясно, видя масивните сгради от тъмно стъкло на Ренесансовия център. Пет кули, най-високата от които над двеста метра, се издигаха като величествени паметници над центъра на града. От тях нататък брегът на реката беше почистен, очертан със семпли парапети от цимент и модерни структури, които напомняха на Клемънт за Канзас или Синсинати — вече всички строяха новите търговски центрове и стадиони там, където човек можеше да ги види. (Дори в Лоутън бяха започнали да строят модернистичен нов търговски център тъкмо преди да ги удари ужасното торнадо, което вдигна майката на Клемънт, тичаща към мазето, и я отнесе някъде без да остави следа.) Клемънт насочи погледа си към центъра на града и после на север. Погледна към многобройните паркинги, които приличаха на незасяти ниви сред старите сгради от двайсетте години, после към Гръцкия квартал, сгушен долу — почти усещаше миризмата на чесън, после към девететажното полицейско управление — голямо и грозно, към

елегантната сграда на съда, където веднъж се бяха опитали да заковат задника на Клемънт, но се провалиха. Клемънт обичаше гледки от високи места след годините в равнините на Оклахома, където небето сякаш те притискаше. Всъщност небето си беше същото, но тук не беше покрито с влажни облаци и изглеждаше много по-високо. Клемънт погледна към него и се зачуди дали майка му лети някъде из космоса.

Санди остана при албанеца цяла нощ и се прибра в апартамента около обед. Нямахте търпение да разкаже на Клемънт за всички чудеса — тайната врата и скритата в мазето стая.

А какво правеше Клемънт? Четеше вестник. Нещо, което никога не правеше. Седеше на канапето по шортите си от „Хайнс“, почесваше червеникавите косми по гърдите си и лениво попипваше чатала си, наведен над отворения вестник. Устните му помръдваха безмълвно, докато четеше.

— Четеш вестник?

Клемънт дори не вдигна поглед. В момента чешеше ярката синьо-червена татуировка на дясната си ръка, която изобразяваше гроб с надпис „В памет на мама“.

— Хей! — извика Санди.

Дяволите го взели. Санди влезе в спалнята и смени копринената риза и панталона със зелени сатенени шорти и фланелка с надпис „Сидър Пойнт, Сандъски“. Изглеждаше на около седемнайсет години, червеникаворусо дребосъче с лунички и щръкнали малки гърди. Нещо като женска версия на Клемънт, но много по-хубава. На пръв поглед не изглеждаше от онзи тип жени, които един консултант по мениджмънт би допуснал в стилния си апартамент. Но човек трябваше да погледне отново и да види закачливостта в очите ѝ. Тази закачливост оставяше у мъжа чувството, че ако Санди пожелае, би могла да го върне в младостта му и да го заведе на места, където никога не е бил.

Когато се върна във всекидневната, тя опита отново.

— Все още ли четеш вестника?

Можеше да се обзаложи, че е така. Клемънт препрочиташе всяка дума и се чудеше как, по дяволите, не бе познал съдията снощи. Лицето с малките мустачки, като на танцър на танго, го гледаше

вторачено от първа страница. Клемънт беше убил съдия Алвин Гай, но нямаше с какво да го докаже. Ако за убийството на дребния мръсник нямаше парична награда, трябваше да му дадат поне медал.

Санди Стантън заговори отново:

— Видях тайната стая и малкия сейф, с който толкова се гордее. Струва ми се, че ние с теб можем да го вдигнем, без да се страхуваме, че ще получим херния. Беше доста странно. Имам предвид стаята със съгваемите кушетки и хладилника. Една малка стаичка, пълна с консервирани храни... Хей, не ме ли слушаш?

Клемънт се облегна на канапето, разкривайки двете сини птици, татуирани върху снежнобелите му гърди. Когато се срещнаха за първи път в една дискотека преди три години и половина, Клемънт каза на Санди:

— Искаш ли да видиш птиците ми?

После разкопча ризата си, за да ѝ ги покаже. След това попита:

— Искаш ли да видиш пилето ми?

Санди отговори утвърдително и той извади ризата от панталона си и ѝ показа пъпа в средата на плоския си корем.

Санди каза:

— Не виждам никакво пиле.

Клемънт отговори:

— Избеляло е. Останал е само задникът му.

Клемънт кимна към снимката във вестника.

— Знаеш ли кой е този? — попита той.

— Май съм го виждала — отговори тя.

Санди прочете огромното заглавие, което гласеше: „Съдия Гай убит“, после отмести поглед от усмихнатата снимка към намръщеното лице на Клемънт. Зачуди се защо ли пък му пукаше на Клемънт за съдията и търсейки отговора, каза:

— Не е възможно да е бил твой приятел. Защо го приемаш толкова тежко?

Мълчание.

Охо!

Санди продължи:

— Ей, престани да си гризеш ноктите. Искаш ли да ми разкажеш нещо, или е по-добре да не знам?

Клемънт попита:

— Не мислиш ли, че трябва да има награда за дребния шибаняк? Награда, която човек би могъл да потърси?

— Кой да я потърси?

Санди зачака, докато Клемънт гризеше нокътя на средния пръст на лявата си ръка, също като малко момченце, наблюдаващо как баща му преглежда бележника му.

— Знаеш ли колко души биха платили истински пари, за да се свърши тази работа? — попита Клемънт. — Господи!

— Вероятно някой все пак е платил.

— Не. Беше свършено безплатно. По дяволите!

— Ох, мамка му — изохка Санди, леко притеснена. — Не ми казвай повече.

Санди беше в кухнята, а Клемънт все още се чешеше и гризеше ноктите си, вторачен в ухиления бивш съдия, когато се обади пазачът от фойето. Той беше възрастен цветнокож, с когото Санди обичаше да се шегува. Наричаше го Карлтън Портиера. Днес обаче тонът му беше сериозен. Санди влезе във всекидневната.

— Май са дошли да ти връчат медала — каза тя.

Клемънт дори не беше чул звънеца. Сега вдигна поглед нагоре.

— Кой е? — попита той.

— Полицията — отговори Санди.

5.

Реймънд се обърна към Уендъл Робинсън и попита:

— Искаш ли да си добрият?

— Не, ти бъди добрият — отговори Уендъл. — Достатъчно изморен и раздразнителен съм, за да изиграя естествено ролята на лошия, ако това се наложи.

— От какво си изморен? — попита Реймънд.

Не получи отговор. Вратата се отвори и едно момиче в сатенени шорти и фланелка с надпис „Сидър Пойнт“ ги погледна с невинни очи. Реймънд показва значката си.

— Как сте? — запита той. — Аз съм лейтенант Реймънд Круз от полицията на Детройт. Това е сержант Робинсън. Научихме... човекът долу ни каза, че името ви е Санди Стантън.

Реймънд говореше дружелюбно, почти усмихнато. Момичето кимна, но продължи да гледа предпазливо.

— Портиерът ни каза, че господин Уиймс е във от града — продължи Реймънд.

Момичето се посъживи.

— А, вие търсите Дел — каза то.

— Точно така, Санди. Той във от града ли е? — попита Реймънд.

— Да, по работа. Мисля, че отиде някъде в Калифорния.

— Имаш ли нещо против да влезем вътре?

— Знам, че звучи банално — каза Санди, сякаш й бе неприятно да говори на тази тема, — но имате ли заповед за обиск?

— Заповед ли? За какво? — попита Реймънд. — Не търсим нищо. Просто искаме да ви разпитаме за господин Уиймс.

Санди въздъхна и им направи място да минат. Забеляза как двете ченгета, бялото в тъмен костюм, а чернокожото в светлосив, огледаха затворените врати в коридора, докато отиваха към всекидневната. Когато влязоха вътре, бялото ченге продължи да се оглежда, а черното отиде направо до прозореца, както правеха всички, за да погледне към реката и града. Панорамата беше великолепна този следобед. Слънцето

огряваше отзад Ренесансовия център и придаваше на стъклените кули вид на издялани от черен мрамор.

Реймънд не се впечатли от цветовете в стаята: зелено, сиво и черно с много хром. Мястото му напомняше за адвокатска кантора. Той каза:

— Научих, че вие сте закарала господин Уиймс до летището.

— Онзи ден — потвърди Санди. — Какво искате от него?

— С неговата кола ли го закарахте?

— Да. Защо?

— „Буик Ривиера“, регистрационен номер ПИХ-546?

— Не знам номера.

— С какво си изкарвате прехраната, Санди?

— Имате предвид, когато работя? Обслужвам бара и масите.

— Използвахте ли колата снощи?

— Всъщност не — отговори Санди. — Ходих на надбягванията с един човек.

— Онези в Уиндзор ли?

— Не, в „Хейзъл парк“.

Санди видя как черното ченге се отдръпва от прозореца. Заприлича ѝ на професионален спортист или продавач на костюми. Цветнокож, който харчи много пари за дрехи.

Другото ченге се усмихваше леко.

— Спечелихте ли? — попита то.

Санди го погледна отегчено.

— Шегувате ли се?

— Да, знам какво имате предвид — каза Реймънд. — С кого ходихте на надбягванията?

— С един познат. Скендер Лулджарай.

Невероятно. Бялото ченге не примигна, не направи гримаса, нито пък каза: „Лул-какво“?

— В колко часа се прибрахте у дома?

— Доста късно.

— Скендер ли шофираше?

Стори ѝ се, че името му беше познато.

— Да, той ме взе оттук.

Реймънд се намръщи, сякаш беше малко объркан.

— Кой тогава е използвал колата на господин Уиймс снощи?

Ченгето изглеждаше като момче въпреки увисналите си мустаци. Тъмната коса по челото му...

— Никой не я е използвал — отговори Санди.

Ченгетата приложиха старата тактика на мълчанието. Изчакваха я да каже нещо излишно, ако реши да се прави на невинна или учудена. Просто трябваше да си мълчи и да не играе никаква роля. Но това беше прекадено трудно и накрая Санди попита:

— Какво има?

— Давала ли сте колата на някого? — запита Реймънд.

— Не.

— А господин Уиймс да го е правил, преди да замине?

— Не знам нищо такова. Може да са я откраднали.

— Колата е долу — отвърна Реймънд. — Ключовете са у вас, нали?

— Да, прибрах ги някъде.

— Защо не ги потърсите, за да се уверим?

Мамка му, помисли си Санди и се почувства прекалено изложена на погледите им в шортите и фланелката си и с боси крака. Искаше ѝ се да отиде до бюрото и да вземе ключовете, но нямаше представа какво е направил Клемънт с тях. Опита се да си спомни как се беше прибрал. Не, тя се беше прибрала след него, а той седеше на канапето и четеше вестника, който все още лежеше отворен на масата.

— Господи, никога не помня къде оставям ключовете — каза тя.

— Ние бихме могли да ви помогнем — каза Реймънд и започна да се оглежда.

— Няма нужда — каза Санди. — Мисля, че знам къде са. Седнете и изчакайте.

Тя едва успя да се сдържи и да тръгне бавно по коридора. Влезе в спалнята и затвори вратата след себе си.

Клемънт лежеше на огромното легло. Когато Санди влезе в стаята, той скръсти ръце зад къдравата си глава и замърда с пръсти, за да ѝ покаже колко е хладнокръвен.

— Тръгнаха ли си? — попита той.

— Не, още не са. Искат ключовете.

— Какви ключове?

— Шибаните ключове от колата, кои други?

Шепотът ѝ беше дрезгав, сякаш говореше много по-едра жена.

— Мамка му — изруга Клемънт.

Той се замисли за момент, загледан в Санди, която ровеше из тоалетката.

— Имат ли заповед за обиск? — попита я той.

Санди не му отговори.

— Не си длъжна да им даваш ключовете — добави той.

— Ти им го кажи — отвърна Санди, отдалечавайки се към вратата с ключовете в ръка.

— Ти решаваеш — каза Клемънт. — Щом искаш да им дадеш ключовете, действай.

Санди спря до вратата.

— А какво друго мога да направя?

Шепотът ѝ се превърна в съскане.

— Дай им ключовете — отговори Клемънт. — Без значение е.

— Ами ако намерят отпечатъците ти в колата?

— Не могат да намерят отпечатъци.

Ръцете на Клемънт бяха загорели от слънцето, тялото му — снежнобяло, сините птици и ребрата му се очертаваха ясно върху сиво-зелената покривка на леглото на Дел Уиймс. Санди понечи да отвори вратата и Клемънт каза:

— Скъпа? Случи се неприятност, докато паркирах колата, когато се прибирах.

— Харесва ми, че споделяш това с мен в най-подходящия момент — отвърна Санди, като повдигна очи към тавана, за да придаде на думите си драматичен ефект. — В какво се удари?

— Нали знаеш онези бетонни колони — отговори Клемънт. — Одрасках се в едната и смъкнах малко от боята на калника. Това ще им кажеш, ако те попитат.

Той замълча за момент, докато Санди го гледаше мрачно.

— Защо не опростим нещата — предложи Клемънт. — Кажи им, че ти си го направила. Става ли?

Реймънд Круз огледа бюрото. Искаше му се да отвори чекмеджетата. После огледа металните статуетки върху стъклената маса за кафе, отворения вестник и накрая — тъмния коридор. Какво

щеше да стане, ако тръгнеше по коридора и започнеше да отваря врати?

Санди Стантън. Видя името, напечатано в полицейски доклад или показания. Опитва се да си припомни. Санди Стантън. Представи си как Норб Брил изговаря името ѝ, после Джери Хънтър. Санди Стантън. Името, само името се беше запечатало в ума му от някакъв момент в миналото. Реймънд отиде до прозореца и погледна навън. После се завъртя рязко, когато Уендъл се приближи към него от трапезарията, клатейки глава.

Реймънд посочи към прозореца.

— Можеш да видиш номер 1300 оттук — каза той.

— Забелязах — потвърди Уендъл. — Вижда се и прозорецът на нашата стая.

Зад сградата на Синия кръст и отвъд купола на църква „Сейнт Мери“, на „Бобиен“ 1300 се виждаше полицейското управление и прозорецът на петия етаж над полицейския гараж.

— Забеляза ли, че там е номер 1300, а и тук също? — попита Реймънд.

— Няма майтап — каза Уендъл. — Но забелязах и нещо друго. В главата ти се върти нещо, което не ти дава мира.

Реймънд се намръщи. Какво ставаше? Внезапно всички започнаха да разчитат мислите му.

— Изтласкваш идеята назад, после отново се връщаш към нея — каза Уендъл. — Ще я споделиш ли с мен, или ще я запазиш в тайна?

Впечатляващо. Направо зловещо. Реймънд се сети за момичето от „Нюз“ и попита:

— Разказваш ли на жена си какво правиш?

Сега Уендъл се намръщи.

— Какво правя? Имаш предвид дали ѝ разказвам всичко? Приличам ли на човек, който иска да го застрелят със собствения му пистолет?

— Откъде знаеш какво мисля? — попита Реймънд.

— Не знам и точно затова те питам.

— Но ти каза, че съм започнал да обмислям нещо.

— Някакъв план — отговори Уендъл. — Когато отстъпиш назад и не се движиш, но все пак изглежда, че правиш нещо... Нали разбираш, това означава, че си готов да се задействаш. Прав ли съм?

— Санди Стантън — каза Реймънд.
— Хубаво дребосъче.
— Къде си чувал името?
— Не помня да съм го чувал — отговори Уендъл. — Но звучи познато, като филмова звезда или име, което виждаш във вестника.
— Или в полицейски доклад.
— Сега вече действаме.
— Албърт Ракоста — каза Реймънд.
Уендъл кимна.
— Продължавай.
— Луис Никс... Виктор Редик. И още няколко.
— Да, Разрушителният екип — кимна отново Уендъл. — Знам имената, но те са били малко преди моето време.
— Преди три години — каза Реймънд. — Тъкмо бях дошъл в управлението.
— Да, а аз дойдох шест месеца след теб. Чел съм досието и всички статии по вестниците, но не си спомням никаква Санди Стантън.
Влизайки във всекидневната, Санди попита:
— Какво правите? За мен ли си говорите?
Тя вдигна ключовете и каза:
— Намерих ги. Но не мога да ви позволя да вземете колата. Дори не сте ми обяснили за какво ви е.
— Санди, сигурна ли сте, че това са ключовете за буика? — попита Реймънд.
— Да — отговори тя и отново ги вдигна. — Той има само една кола.
— Кога я карахте за последен път?
— Казах ви вече. Когато го закарах до летището.
— В добро състояние ли е колата?
— Струва ми се, да.
— Няма ли ударено или издрано някъде?
— Ох — каза Санди и направи тъжна гримаса. — Одрах леко калника долу на бетонната колона, където паркирам. Дел ще ме убие.
— Паркирахте на тясно място, а?
— Да, не прецених разстоянието.
— Кой калник одраскахте, Санди?

Тя протегна ръце пред себе си и се помъчи да си спомни дали кретенът, проснат на леглото по гащи, ѝ беше казал.

— Беше... беше ето този, левият.

Санди погледна от бялото ченге към чернокожото и после обратно, сякаш искаше да ги попита дали е права.

— Сигурна ли сте? — попита Реймънд.

Мамка му, помисли си Санди.

— Ами почти сигурна съм. Но аз бъркам понякога ляво и дясно.

— Тук ли живеете, Санди?

Господи, трудно беше човек да следи думите му.

— Не, тук съм само докато Дел го няма. Пазя апартамента.

— Някой живее ли тук заедно с вас?

Тя се поколеба, макар да знаеше, че не трябва да го прави.

— Не. Само аз съм.

— В момента тук има ли и друг човек?

Божичко! Санди отново се поколеба.

— Искате да кажете освен нас? — попита тя.

— Точно така — потвърди Реймънд. — Освен нас.

— Не, няма никой друг.

— Стори ми се, че говорите с някого, когато излизахте от спалнята.

— Мисля, че не сте справедливи. Ако не ми кажете какво искате, ще ви помоля да си тръгнете. Ясно ли е? — каза Санди.

— Значи снощи бяхте на надбягванията в „Хейзъл парк“?

— Вече ви казах, че бях.

— Нали разбирате, Санди, една кола с описанието на буика на господин Уиймс и със същия регистрационен номер е направила катастрофа там. Около един часа.

— Вие сте от пътната полиция? — изненадано запитва Санди. — Господи, мислех, че става дума за нещо по-важно.

— Какво например? — попита Реймънд.

— Не знам. Просто така си помислих. Идвате тук и двамата... според мен трябваше да е нещо важно.

Санди почувства как започва да се успокоява. Бялото ченге казваше, че трябва първо да видят колата, за да проверят дали е същата, преди да се заемат с нещо друго. Тя си помисли, че е възможно това да е била друга кола, която прилича на буика на Дел и има почти

същия номер. Може пък да е било само съвпадение и онзи кретен в спалнята да няма нищо общо със случая. Имаше какви ли не видове черни буици. Черното беше на мода тази година. Санди сподели мислите си с ченгето. То се съгласи, кимна и после каза:

— А, между другото, виждала ли сте Клемънт Мансел напоследък?

Все едно напълно непознат човек се бе приближил към нея и бе казал името ѝ. Санди не можеше да повярва. Огледа отново бялото ченге. Беше сигурна, че никога преди не го е виждала. Нямаше начин да знае нещо за нея. Тя се почувства разголена и уязвима. Нямаше място, където да се скрие. Нямаше начин да върне лентата и да се подготви за въпроса.

— Кой? — все пак попита тя.

— Клемънт Мансел — отговори Реймънд. — Не е ли ваш стар приятел?

— А, познавате ли го? — отвърна Санди. — Да, струва ми се, че си спомням името.

Реймънд извади визитна картичка от джоба си. Подаде ѝ я и каза:

— Ако го видите, кажете му да ми звънне.

После ченгетата ѝ благодариха и си тръгнаха.

В асансьора Уендъл каза:

— Клемънт Мансел. Изреди ми целия Разрушителен екип и остави най-добрия за края. Не мога да би обясня как забравих за него.

Реймънд наблюдаваше смяната на светлинните за етажите.

— Май не трябваше да правя това — каза той.

— Кое? Да я попиташ за него? Всички грешим понякога.

— Ако е бил Мансел, искам той да знае за мен. Не искам да побегне, а само да се замисли по въпроса. Разбираш ли какво имам предвид?

— Той може да си е в Оклахома и въобще да не е идвал тук.

— Да, може и да е в Оклахома — съгласи се Реймънд.

Погледът му изостави номерата на етажите, когато вратата на асансьора се отвори. Полицайте прекосиха фоайето и се приближиха

към портиера, зад когото се виждаше стена от телевизионни монитори. Реймънд го изчака да вдигне поглед към тях.

— Не ни съобщихте, че при госпожица Стантън от двадесет и петия етаж има човек — каза Реймънд.

— Не ме попитахте — отговори портиерът.

Уендъл се намеси:

— Откога той живее при нея, чичо?

Чернокожият мъж на средна възраст, облечен в униформено сако, погледна към младия, елегантен чернокож в светлосив костюм.

— Откога кой живее при нея?

— Мамка му — изруга Уендъл. — Дотук бяхме.

6.

Веднъж Клемънт бе прегазен от влак и оживя. Беше товарният влак Чесапийк — Охайо, с тридесет и три вагона, два мотора и служебен вагон.

Клемънт беше с едно момиче. Чакаха на прелеза в град Редфорд. Червеният светофар проблясваше, а раираната бариера препречваше пътя. Клемънт излезе от колата и застана на релсите с гръб към фаровете на влака, който се приближаваше към него със седемдесет километра в час. Да, беше леко друсан, но не прекалено много. Готвеше се да скочи от релсите в последната секунда, обърнат с гръб към влака. Погледна към колата и видя лицето на момичето през предното стъкло. Очите ѝ сякаш щяха да изскочат. Тогава Клемънт си промени решението и легна между релсите. Машинистът го забеляза и дръпна аварийната спирачка, но не навреме. Двадесет и един вагона преминаха над Клемънт, преди влакът да спре и той да изпълзи изпод двадесет и втория. Машинистът, Харълд Хауъл от „Гранд Рапидс“ каза:

— За такова нещо просто няма извинение.

Клемънт бе заведен в градската болница, където почистиха издрания му гръб и го освободиха. По време на разпита в полицията на Редфорд попита:

— Да не би да съм нарушил закона? Покажете ми къде пише, че не мога да легна пред влака, ако искам?

Клемънт каза, че това преживяване е било подготовка за страшните моменти в живота, при които затагаш и мускулите на сфинктера си. След като си лежал пред товарен влак, можеш да си лежиш спокойно в леглото по бельо, докато две ченгета са в съседната стая и разпитват за определен черен буик, и докато зловец на вид „Валтер 38“ е скрит наблизо в този момент, без да се тревожиш, че ще се изпуснеш в гащите.

Той обясни на Санди, че както е можел да се махне от пътя на влака, така и сега е наясно, че има време да обмисли ситуацията и да се отърве от оръжието (макар да му беше неприятно да го прави),

преди ченгетата да се върнат със заповед за обиск или да приберат колата. Той се възхищаваше от ограниченията, наложени на ченгетата в наши дни. Не можеха да отворят вратите на спалните или да влизат в чуждите коли без да имат заповед за обиск. Ченгетата трябваше да спазват правилата, защото в противен случай не възприемаха доказателствата им в съда. Това даваше определено предимство на Клемънт. Можеше да им се хили в лицето и да ги дразни, защото знаеше, че трябва да уважават гражданските му права.

Но кой, по дяволите, беше лейтенант Реймънд Круз? Клемънт разгледа визитната му картичка, после погледна през прозореца към сградата на полицейското управление.

— Не познавам никакъв лейтенант Реймънд Круз — каза той.

— Е, той пък те познава.

— Как изглежда? Обикновеното дърто ченге с бирено шкембе?

— Не, дори е почти кльоцав.

— Реймънд Круз — замислено каза Клемънт. — Мазна мексиканска мутра, нали?

— Ами тъмен е, но не прекалено. Изглежда кротък... Странно, но имам чувството, че у него се таи някакво коварство — отговори Санди. — Иначе е готин.

Клемънт се извърна от прозореца и я погледна, като продължаваше да се чеше лениво.

— Готин, а? На всяка цена трябва да видя детройтско готино ченге. Това ще бъде една от целите ми в живота — каза той и добави: — Май ще е по-добре да се облечеш.

— Къде ще ходим?

— Искам да отидеш до остров Бел вместо мен.

— Чакай...

— Ще ти кажа къде в гаража е скрит пистолетът. Върху една от гредите. Прибери го в чантата си — той е в хартиена кесия, така че няма да се изцапаш — иди до остров Бел, паркирай и тръгни пеша по моста. Когато наоколо няма никакви коли, особено сини, марка „Плимут“, извади кесията от чантата си и я хвърли в реката.

— Налага ли се?

Санди си придаде измъчен вид. Клемънт я погледна търпеливо и тя каза:

— Първо трябва да изпуша поне една цигара с марихуана. Имаш ли?

— Искам да си с ясен ум, сладурче.

В апартамента бездруго нямаше никаква трева. Само някакви остатъци. Щеше да ѝ се наложи да спре до магазина по пътя и да си вземе една торбичка.

Клемънт пхна визитната картичка на Реймънд Круз под ластика на слипа си, плъзна ръце под сатенените ръкави на Санди и я придърпа към себе си.

— Защо си нервна, скъпа? — попита той. — Никога преди не си била нервна. Имаш ли нужда от един от сеансите на доктор Мансел? Това ще те успокои ли, сладурче? Е, мисля, че мога да ти помогна.

— Мммм, това е приятно — измърка Санди, затваряйки очи.

Усещаше дъха му близо до ухото си. След секунда тя каза:

— Трябва да го направя, така ли?

— Искаш да сме приятели, нали? — запита Клемънт. — А приятелите си помагат.

— Струва ми се, че усещам един малък приятел...

— Виждаш ли, Омир не ти се цупи и не ти отказва. Винаги е на разположение, когато се нуждаеш от него. Особено когато съм леко махмурлия. Можеш да го удариш с пръчка и пак няма да падне.

— Налага ли се да е в реката?

— Ти сецаш ли се за по-добро място? А когато се върнеш, ще отидем при твоя албанец. Как ти звучи това?

Няма значение какво точно казва човек на жените, стига да им казва нещо.

Жените са забавни същества, но човек трябва се отнася с тях като с малки деца — да си играе с тях, да им обещава разни неща. Особено на Санди, която беше добро момиче и никога не го проваляше. Клемънт я целуна за довиждане и реши да обмисли положението си, докато се облича.

Щеше да му се наложи да се махне оттук до ден-два. Гледката щеше да му липсва, но нямаше смисъл да се оставя да бъде лесно открит. Човече, този път бяха бързи. Или имаха късмет. Клемънт не можеше да си спомни лейтенант Реймънд Круз. Може би щеше да се

сети, ако видеше лицето му. Трябваше да се отърве от всичко уличаващо, като например пистолета. А това беше неприятно. Клемънт обичаше този „Валтер 38“.

Той вдигна панталона си от пода и извади откраднатото от съдията. Парите — триста и четиридесет кинта — бяха чисти. Никакъв проблем. Беше оставил чековете в портфейла му — не можеше да си представи как се опитва да осребри чековете на мъртвец. Малкото тефтерче със спирала беше тънко, сякаш някой бе късал страници от него. Вътре имаше имена и телефонни номера, колонки с числа и дати, впечатляващи суми хилядарки с доларовия знак пред тях. Обаче за Клемънт не означаваха нищо. Докато не стигна до една от десните страници — предпоследната в бележника — и един номер се наби в очите му. УСФ 644–5905.

Буквите и числата бяха удебелени с химикалка, подчертани и оградени в каре.

За да се запомнят по-добре, помисли си Клемънт. Не се сещаше чии са инициалите, но номерът му беше познат. Беше го виждал някъде неотдавна. Но къде?

На двама полицаи от отдел „Тежки престъпления“, облечени във всекидневни дрехи и седнали в цивилен форд, бе възложено наблюдението на буика с регистрационен номер ПИХ-546, който се намираше на долното ниво на гаража на улица „Лафайет“ 1300. Дадоха им моментални снимки на Клемънт Мансел, профил и анфас, датиращи от 1978 година. Ако Мансел се качеше в колата, те трябваше да се приближат към него предпазливо и да го отведат на разпит. Ако откажеше, започнеше да се съпротивлява или се опиташе да избяга, полицаите трябваше да го арестуват, но им бе забранено да претърсват колата. Ако в колата се качеше жена, те трябваше да потеглят след нея, да я наблюдават внимателно и да се обадят в управлението.

Точно така постъпи един от полицаите, когато Санди подкара буика, пое по „Джеферсън“, зави наляво, отдалечавайки се от моста за остров Бел, и продължи към някакъв бар, наречен „Салонът на Суити“, който се намираше на улица „Кърчивал“ № 2921. Следената влезе вътре, забави се около десет минути и излезе оттам с чернокож мъж на

средна възраст. Придружи го до съседната врата — № 2925, където влязоха в долния апартамент на двуетажна къща.

Полицайте се обадиха в отдел „Убийства“ и поискаха указания.

7.

Технически Седмо поделение от отдел „Убийства“ на детройтската полиция беше специализирано в разследването на „убийства по време на извършването на престъпление“, най-често въоръжен грабеж, изнасилване, понякога обир с взлом, а не престрелки в барове или убийства вследствие на семейни разпри в събота вечер, които бяха емоционално стимулирани и се знаеше кой е извършителят.

Поделиението се помещаваше в стая 527 в полицейското управление, безцветен офис с висок таван, с размери осем на шест метра, който съдържаше метални бюра и дървени маси, скупчени една до друга, шкафове за папки, седем телефона, кафемашина „Норелко“, акумулатор за зареждане на радиостанциите, заключен шкаф, където членовете на екипа държаха пистолетите си, два реда премигващи флуоресцентни лампи, стена със снимките на 263 убийци, закачалка до вратата и надпис:

Направи нещо. Води или следвай, или изчезвай по
дяволите встрани от пътя!

Върху колоната в средата на стаята висеше много стар плакат, останал от минали времена, който гласеше: „Ще предам оръжието си, когато откачат изстиналите ми пръсти от него“.

Беше два и половина следобед, когато Реймънд Круз се върна в офиса. Разследването на смъртта на Алвин Гай и младата жена, намерена в Палмър парк, течеше от тринадесет часа.

Реймънд закачи самото, с което беше облечен през последните двадесет и четири часа, и отиде до неофициалното бюро на лейтенанта в ъгъла. Бюрото беше обърнато към стаята и разположено под

единствения прозорец и климатика, който не работеше. Реймънд се заслуша в колегите си.

Бюрото на Норб Брил се намираше срещу това на лейтенанта. Брил беше стиснал телефона, водеше си бележки и повтаряше:

— Един куршум в предния мозъчен дял...

Очевидно говореше с някой от служителите в моргата на област Уейн.

До Хънтър, който също говореше по телефона, седеше млад чернокож, заподозрян или свидетел на убийството в Палмър парк. Седяха почти коляно до коляно. Младият чернокож се беше проснал отпуснато на стола. Носеше бяла тениска и карирана шапка за голф с тясна периферия. Младежът си играеше разсеяно с шапката, докато чакаше Хънтър, който от своя страна изчакваше събеседника му да се върне на линията. В стаята нямаше никой друг.

Все още чакайки, Хънтър се обърна към младия чернокож:

— Двайсет и пет годишен, а имаш само няколко глоби за паркиране? Сигурно си бил известно време в армията.

Реймънд видя как младежът сви рамене бавно, без да отговори.

— Дай да видим косата ти — каза Хънтър.

Черният повдигна шапката над главата си и я задържа там.

— Ще я наречем рошава — каза Хънтър и записа нещо в протокола за разпит, оставен на бюрото му.

— Това е *афро* — възрази младежът.

— *Афро*? — повтори Хънтър. — Твърде скапано *афро*. Ще я запишем като *рошаво афро*.

После Хънтър се поизправи и каза в телефона:

— Да? Дарълд Удс? Е, кажи ми какво имаш.

Хънтър закима и започна да си води бележки в жълтия тефтер. Когато свърши, взе формуляра с конституционните права и се обърна към младежа:

— Защо си подписал това с името Доналд Удс? Излъга ме, Дарълд — каза той с наранен глас. — Опити се да ме убедиш, че си девствен, а те имат досие за теб, човече. Първо ще трябва да изтрия предишните ти глупости.

Дарълд Удс каза:

— Две кражби, при това невъоръжени, и онази дреболия с нападението...

— Дреболия. Нападнал си онзи тип с крик — каза Хънтър.

Брил закри слушалката с ръка и се обърна към Реймънд:

— Причина за смъртта — няколко изстрела. Два куршума, единият с медна обшивка, извадени от гръбнака, другият — в главата му...

— Съдия Гай ли? — попита Реймънд.

Брил кимна и каза в телефона:

— Добре, колко дупки има в момичето, Адел Симпсън? Сигурен ли си? Не можа да намериш повече, а?

Той отново закри слушалката с ръка и каза на Реймънд:

— Нещата изглеждат добре. Морийн вече е занесла куршумите в лабораторията.

Хънтър попита младия чернокож:

— Добре ли познаваш Адел Симпсън?

— Никога преди не съм я виждал.

— Взел си чантата ѝ. Какво друго?

— За каква чанта говориш?

— Дарълд, кредитните карти на Адел Симпсън бяха у теб.

— Намерих ги.

Хънтър каза:

— Пак ли започваш да ме лъжеш, Дарълд? Говорим за убийство, човече, а не за някакво дребно нападение. Нали разбираш, доживотна присъда...

Реймънд се надигна от бюрото си. Отиде до младежа с карираната шапка и го докосна по рамото.

— Искам да те попитам нещо — каза той. — Става ли?

Чернокожият не отговори, но вдигна поглед към лейтенанта.

— Жената лежеше там мъртва, нали? — попита Реймънд.

— И аз това се опитвах да му кажа.

— С какво я изгори?

Младежът не отговори.

— Мамка му — изруга Хънтър. — Да го заключим горе.

— Само я докоснах — обади се младежът. — За да видя дали е жива.

— С какво я докосна? — попита Хънтър. — С оная си работа ли?

— Не, човече, нищо такова.

— В момента й правят аутопсия — съобщи Хънтър. — Ако намерят сперма в нея и тя отговаря на кръвната ти група, тогава ще се наложи да те попитаме дали си я изнасилил преди, или след като я застреля.

— Не съм я убивал. Намерихте ли пистолет у мен? Не, по дяволите.

— Къде я докосна? — попита Реймънд.

След кратко мълчание черният каза:

— Ами по краката.

— И само я докосна малко?

— Да, нали разбираш, съвсем малко.

— С цигара ли я докосна? — попита Реймънд.

— Да. Струва ми се, че беше с цигара.

— Запалена?

— Да. Ама беше изпушена. Всъщност фас.

— Защо я докосна с цигарата?

— Казах ви вече — отвърна младежът. — За да видя дали е жива. Това е всичко.

Реймънд отиде до кафемашината, взе стъклената кана и излезе от стаята.

Морийн Дауни, вървяща срещу него по коридора, вдигна папката, която носеше. Изглеждаше нетърпелива и доволна. Реймънд я изчака.

— Докладът на патолога — съобщи Морийн.

— Ами лабораторията?

— Все още сравняват, но засега са убедени, че куршумите са еднакви.

— Какъв вид оръжие?

— Имат частици от жената и два добри куршума от Гай...

— Норб ми каза.

— Деветмилиметров или калибър 38. Знаеш ли към какво се насочват сега? — попита Морийн с жизнерадостна усмивка.

— „Валтер П 38“ — каза Реймънд.

Усмивката на Морийн угасна.

— Откъде знаеш? — попита тя.

— Ноември седемдесет и осма — отговори Реймънд. — Убийствата на търговците на наркотици на улица „Сейнт Мери“...

Очите на Морийн отново се оживиха.

— Помниш ли? — запита Реймънд. — От дограмата бяха извадени два куршума от „Валтер П 38“.

— Мили боже — каза Морийн. — Предполагаш, че...

— Определено да — отговори Реймънд. — Върни се в лабораторията и ги накарай да сравнят куршумите от стената с куршумите, извадени от съдия Гай и Адел Симпсън.

— Звучи прекалено хубаво, за да е вярно — отбеляза Морийн.

— Да, ако се окажат същите.

Реймънд продължи надолу по коридора към мивката в килера на чистачите, където изплакна стъклената кана и я напълни с прясна вода. Помисли си, че трябва да съдържа вълнението си от предчувствието, което му казваше, че несъмнено всички куршуми ще са еднакви. Реймънд видя Клемънт Мансел, издокаран в хавайска риза в зелено, червено и жълто, застанал пред съдията. После видя как Клемънт Мансел се обръща и излиза от съда ухилен.

8.

Те бяха спокойни мъже, които обсъждаха убийството с нормален тон.

Робърт Херцог, инспектор от отдел „Убийства“, седеше зад покритото си със стъкло бюро в кабинета си със стъклени стени. Беше полицаи от двадесет и девет години. Едър мъж с тъжно лице и гъста, посивяла коса. И Реймънд Круз, чийто поглед се отдели от прозореца, когато Херцог го попита дали слънцето го притеснява.

— Не, чудесно е — каза Реймънд.

— Стори ми се, че се мръщиш.

Прозорецът зад Херцог гледаше на юг към реката и горната половина на небостъргач, отразяващ слънцето.

— Е, какво знаем за Адел Симпсън?

— Работила в компания за недвижими имоти, разведена, без деца. Живеела сама в апартамент близо до Уестланд. Излизала с няколко души от службата. Единият — женен.

— Можеш ли да свържеш някой от тях със съдия Гай?

— Не знам още, но се съмнявам.

— Ще се нуждаеш от помощ в този случай. Ще видя какво мога да направя.

— Не знам... — каза Реймънд замислено.

Искаше да чуе на глас собствената си теория, без да прибързва и без да забрави нещо. Херцог го гледаше очаквателно, но Реймънд знаеше, че шефът му щеше да зададе подходящите въпроси и да го остави да мисли спокойно.

— Вероятно извадихме късмет, че ни възложи и двата случая — каза Реймънд. — Имам предвид, че двата случая можеше никога да не бъдат свързани. Първото, което направихме, беше да потърсим връзка и се оказа, че има такава. Гай и Адел Симпсън са убити с едно и също оръжие.

— Значи предполагаш — каза Херцог, — че същият човек е убил и двамата, но не знаеш дали става дума за отмъщение, ревност или

нещо друго.

— Всъщност — отвърна Реймънд, — сега не мисля толкова за мотива. Най-очевидният отговор е, че Гай е убит по поръчка, а момичето просто е извадило лошия късмет да придружава съдията в този момент.

— Откъде знаеш, че момичето е било там?

— Свидетелят чул пет изстрела. Точно пет. После женски писъци, макар да не е съвсем сигурен в това. Три куршума в Гай плюс две изходни рани. Два куршума в тапицерията на колата. Други два, подобни на тях, извадени от трупа на Адел Симпсън. Влезли са откъм гърба и са стигнали до белите дробове.

— Не е сигурно, че точно Адел Симпсън е пиццала — отбеляза Херцог.

— Да. Не бих предложил това като доказателство в съда — съгласи се Реймънд, — но Евърет Ливингстън — един от служителите на паркинга в „Хейзъл парк“ — ни разказа, че Гай си тръгнал от надбягванията в сребристия си линкълн, придружен от руса жена в розова рокля, златни верижки и тъмно червило. А това отговаря на описанието на Адел Симпсън.

— Как този Евърет е забелязал всичко това? — запита Херцог.

— Евърет си спомня съдията, защото го познавал по физиономия. И освен това Гай участвал в лек сблъсък с черна кола, която била или буик или олдсмобил.

— Той описа ли шофьора на черната кола?

— Описа лявата му ръка — загоряла от слънцето, с червеникави косми и навит нагоре ръкав. После стигаме до Гари Соуви — бял, двадесет и осем годишен. Видял черен буик, който бутал колата на съдията надолу по „Джон Р“.

— Къде намираш подобни свидетели? — попита Херцог.

— Става още по-хубаво — отвърна Реймънд. — Един човек стоял на ъгъла на Девета миля и „Джон Р“ в един и половина сутринта, когато черна кола на „Дженерал мотърс“, вероятно буик, едва не скочила на тротоара и не прегазила кучето му. Човекът каза, че регистрационния номер бил ПИХ петстотин и нещо. Открихме „Буик Ривиера“ ПИХ 546, регистриран на Дел Уиймс, който живее в онази сграда.

— Коя сграда?

Реймънд кимна към прозореца.

— На „Лафайет“ номер 1300.

Херцог се завъртя, погледна към небостъргача и отново се обърна към Реймънд.

— Дел Уиймс има ли червеникави косми по ръцете си? — попита той.

— Не знам какъв цвят косми има. Бил е въвн от града снощи.

— Тогава защо ми разказваш за него?

— Левият му калник е ударен — отговори Реймънд.

— Това е интересно.

— Освен това в апартамента му живее млада дама, която е била в „Хейзъл парк“ снощи.

— Дамата с червена коса ли е?

— По-скоро руса. Тя не е била в буика. Седяла е в един кадилак с... готов ли си? Скендер Лулджарай.

— Името ми звучи познато — каза Херцог.

— Скендер е братовчед на Тома.

— А, Тома — каза Херцог. — Албанецът. Не сме го чували от известно време, нали?

— Да. В момента албанците са кротки — каза Реймънд. — Говорихме със Скендер и той потвърди, че е ходил на надбягванията с една млада дама, но не се съгласи да ни даде името ѝ.

— Защо?

— Те са си такива. Много прикрити хора. Но това няма значение. Знаем, че е същата млада дама, която живее в апартамента на Дел Уиймс, притежателя на черния „Буик Ривиера“. Името на младата дама е Санди Стантън.

Херцог изчака малко, после каза:

— Предавам се. Коя е Санди Стантън?

— Да се върнем назад към ноември седемдесет и осма и малка къщичка на улица „Сейнт Мери“ — каза Реймънд.

— А, да.

— В тази къщичка човек можеше да си купи дрога от висока класа. Една вечер през ноември трима бели влизат в къщата малко след единадесет...

Херцог се обади:

— Албърт Ракоста, Виктор Редик... да видим дали помня добре... Луис Никс...

— Той е бил шофьорът — каза Реймънд. — Оставяш най-доброто за края, нали? Всеки го прави.

Херцог се усмихна.

— И Клемънт Мансел.

— И Клемънт Мансел. Точно така — потвърди Реймънд. — С червеникавите косми по ръцете и сините птици. Помниш ли сините птици? По онова време Санди Стантън живееше на същия адрес с него. Мисля, че тогава Норб говори с нея. Аз не я познавах тогава, но си спомням, че я видях в съда. Видях я и днес следобед.

Херцог се сети за още нещо.

— Луис Никс беше убит с „Валтер П 38“, нали? — запита той.

— Така смятаме — отговори Реймънд. — Но имахме само една малка частица за проба. Не беше достатъчна, за да сме сигурни, че е от „Валтер“. Но помниш ли дограмата в къщичката на „Сейнт Мери“?

— Дограмата?

— Рамката на вратата между всекидневната и трапезарията — каза Реймънд. — От нея извадихме два куршума от „Валтер“. Оръжието не беше открито на местопрестъплението. Намерихме само жертвите. Три броя. Чамп, който ръководел бизнеса. Шорт Дог, осемнадесетгодишен, който играел ролята на портиер. И дъщеричката на Чамп, седемгодишна, която в този момент спяла в другата стая. Беше убита от куршум, минал през вратата.

— Помня момиченцето — каза Херцог. — И тримата са убити със същия пистолет, нали?

— Да, но не с „Валтер“, а с „Берета“, двадесет и втори калибър. Оръжието беше намерено в задната уличка, по него нямаше отпечатащи. Но когато Луис Никс се съгласи да ни сътрудничи, той каза, че беретата принадлежала на Клемънт Мансел.

— Почти не помня тази част — каза Херцог. — Важна ли е?

— Не искам да пропусна нещо — отвърна Реймънд. — Тогава се случи следното. Някой от квартала чул изстрелите и се обадил в полицията. Патрулната кола пристигнала там и заварила Луис, който седял в буса с работещ двигател. Клемънт, Ракоста и Редик вече се били измъкнали отзад, оставяйки Луис да се чуди какво става. Ние предложихме сделка на Луис и той ни предаде трите си другарчета.

Редик и Ракоста бяха осъдени. Получиха доживотни присъди. Клемънт Мансел също беше осъден, но обжалва въз основа на клаузата за федерален арест. Помниш ли?

— Горе-долу. Продължавай.

— Апелативният съд преразгледа присъдата му и Клемънт беше освободен.

— Имаше нещо за някакво друго обвинение към него — каза Херцог, като се опитваше да си припомни.

— Мисля, че прокурорът оплеска работата — каза Реймънд. — По времето, когато беше арестуван, федералните издирвали Клемънт за някакво дребно престъпление — кражба на кола и прехвърлянето ѝ през границата на щата. Адвокатът на Клемънт го накарал да се признае за виновен по обвинението на федералните и го изпратили в затвора в Милан за девет месеца. Докато излежавал присъдата си там, започнало делото за тройното убийство и бил осъден и по него. Луис Никс свидетелствал и разказал как планирали удара, как Клемънт приготвил оръжието и т.н. Осъдили ги на доживотен затвор и ги изпратили в Джаксън. Естествено, и тримата обжалвали. Молбите на Редик и Ракоста били отхвърлени, но жалбата на Клемънт била разгледана и той спечелил. Знаеш ли защо?

— Заради федералното обвинение — отговори Херцог.

— Точно така. Защото когато един затворник излежава присъдата си, а в друг съд му е предявено друго обвинение, той трябва да се яви на дело в рамките на сто и осемдесет дни. В противен случай — каза Реймънд и замълча за момент, за да оформи ясно мисълта си, — ако се наложи да чака по-дълго, това може да доведе до несигурност у затворника и да провали превъзпитанието му.

— Това ли гласи клаузата?

— Нещо такова — отговори Реймънд. — Ако си спомняш, по онова време в Градския съд цареше пълна бъркотия. Бяха претрупани с дела. Та делото, по което Мансел и Разрушителният екип били осъдени, се състояло на сто и осемдесет и шестия ден след призоваването им. Адвокатът на Клемънт обжалвал въз основа на това и той бил освободен, въпреки че е бил осъден без съмнение. Дори след като Редик и Ракоста дали показания, че оръжието на убийството принадлежало на Клемънт и той лично убил двамата мъже и седемгодишното момиченце, престъпникът бил освободен, защото го

довели в съда шест дни по-късно, което можело да навреди на превъзпитанието му.

— Кой е бил негов адвокат?

— Каролин Уайлдър.

— Аха — кимна Херцог и се усмихна. — Много умна жена. Гледал съм я в съда и винаги съм ѝ се възхищавал. Клемънт е осъден доживотно, няма какво да губи. Тя знае, че в съда цари бъркотия, затова го предава на федералните, като се надява, че шестте месеца ще изтекат, преди да го призоват в съда за тройното убийство.

— И успява само с шест дни.

— Разбрала е, че в прокуратурата не броят дните или въобще не са се сетили за другата му присъда — каза Херцог. — Да, много умна жена.

— Клемънт е освободен — продължи Реймънд, — а след няколко седмици Луис Никс е намерен прострелян в главата. Пистолетът бил пъхнат в устата му. Вероятно същото оръжие, от което са изстреляни куршумите, извадени от дограмата на улица „Сейнт Мери“. Вярвам, че това е и оръжието, с което са убити съдия Гай и Адел Симпсън. „Валтер П 38“.

— На мен също ми се иска да вярвам в това — каза Херцог.

— В лабораторията са почти сигурни, но искат да направят проба, за да са напълно убедени.

— Откъде се е взел този пистолет? — попита Херцог.

— Жената на Чамп — търговеца на наркотици — каза, че той имал „Лугер“ — отговори Реймънд. — Но не го намерихме на местопрестъплението.

— „Валтер П 38“ не е „Лугер“ — каза Херцог, — но разбирам какво имаш предвид.

— Точно така. Прилича на „Лугер“. Жената не е могла да направи разлика. Затова смятаме, че Клемънт е задигнал пистолета от Чамп. Намираме същото оръжие, използвано при двойното убийство тази сутрин. Жертвите са били на надбягванията. Там е била и Санди Стантън, приятелката на Клемънт. А колата, която тя шофира... Е, вероятно точно нея са видели снощи на хиподрума и на мястото, където беше убит съдията.

— Защо не приберете колата?

— Ще го направим. Веднага щом Санди приключи с обиколките си. Тя току-що отиде в една къща на „Кърчивал“.

— На „Грос Пойнт“ ли? — изненадано запитва Херцог.

— Не, точно в противоположната посока. Номер 2925, до едно място, наречено „Салонът на Суити“. Санди може да е наркоманка, но не мисля така. Ще трябва да проучим мястото.

— Ако Мансел е използвал колата снощи — каза Херцог, — в момента тя може да шофира наоколо с оръжието, с което е извършено престъплението.

— Въпрос на преценка — отвърна Реймънд. — Дали да приберем колата и да я проверим, или да следваме Санди и да огледаме колата по-късно? Ако Клемънт я е използвал, предполагам, че я е почистил. Но ако е пропуснал и най-малкото, специалистите ни ще го открият.

Херцог кимна. Наистина беше въпрос на преценка.

— Екипът ни наблюдава Санди непрекъснато — продължи Реймънд. — Ако стане напечено, имам предвид, ако Санди отиде до реката или спре до контейнер за боклук, те веднага ще скочат върху нея. Но не искам да паникьосвам никого прекалено рано, включително и себе си. Не искам да направя погрешен ход и Клемънт да ни се измъкне.

— Може вече да се е измъкнал — отбеляза Херцог.

— Така е — съгласи се Реймънд. — Или може да си седи в онзи небостъргач на дваисет и петия етаж. Ако си спомняш Мансел добре, той има доста кураж. По онова време в пресата го наричаха Дивака от Оклахома, но по-скоро е луда глава, която вечно предизвиква смъртта.

— Безразсъден рицар с пистолет.

— Точно така. Обича да живее в опасност, а още повече обича да убива.

— Добре, но ако не го пипнеш с пистолета, за какво друго можеш да се хванеш? — попита Херцог.

— Това е проблемът — отговори Реймънд. — Разполагаме с облежната на прозореца на колата ръка с червеникави косми, но не съм чувал някой да кара свидетелите да идентифицират престъпника само по ръката. Трябва да го пипнем, докато пистолетът е у него. Знам това много добре.

— Изглеждаш ми доста спокоен — отбеляза Херцог. — Не може да е поради липса на желание.

— Не, просто се опитвам да се сдържа да не започна да разбивам врати — отвърна Реймънд. — Не искам да се проваля и Мансел да се измъкне като миналия път.

— Защо ли е убил Гай? — запита Херцог.

— Ще го попитам — отговори Реймънд. — Веднага щом го арестувам. Никога не е бил съден от Гай, затова предполагам, че не е нещо лично. Видял го е на хиподрума. Може Гай да е спечелил и Клемънт да е решил да го обере. Но съм по-склонен да мисля, че някой му е платил, за да очисти съдията.

Реймънд се замисли за момент и добави:

— Или пък е отишъл на хиподрума, защото Санди е била там със Скендер, а Клемънт е искал да му заложи капан. Мансел действаше по същия начин, когато работеше с Разрушителния екип. Намираха някой собственик на магазин от малцинствата, човек, който крие парите си у дома. Разрушителният екип го посещаваше, пребиваше го от бой, претърсваха къщата му и си тръгваха със спестяванията му. Мисля, че Клемънт още си пада по тези неща.

— Бил ли е арестуван след тройното убийство? — попита Херцог.

— Не. Подозирали са го, по дяволите, той винаги е подозрителен, но в компютъра няма нищо ново. Освен ако не броиш обвинението за шофиране в пияно състояние. Получил го миналата пролет в Лоутън, Оклахома. Оттам изпратили протокола в Лансинг, където му взели книжката.

— Добре, ако го хванеш да шофира без книжка — каза Херцог. — Следващата седмица ще отсъствам. Отивам до Лилънд със Сали.

— С нейните деца ли?

— Не. Идеята е да сме съвсем сами. Да видим как ще потръгне.

— Имаш ли нужда от детегледачка?

— Не, децата са достатъчно големи. Майките са проблем. Майката на Сали я попитала с кого заминава и тя й каза, че с мен. Сами ли? Да, само ние двамата. Майка й щяла да получи инфаркт.

— Защо?

— Защо ли?

Едрият мъж зад бюрото, който работеше като полицай почти от двайсет и девет години, погледна леко засрамено и тъжно.

— Защото не сме женени. Помниш ли миналата година, когато ходихме до Флорида за една седмица? Същата работа. Казах на майка ми, че заминавам със Сали, а тя веднага попита: „А, вече сте се оженили?“. Сали е на четиридесет и девет, аз — на петдесет и четири. И двамата сме разведени. Децата ни пътуват из цялата страна с гаджетата си и бабите приемат това. Но ако ние със Сали се опитаме...

— Шегуваш се — каза Реймънд.

— Майка ти жива ли е още? — попита Херцог.

— Да. Живее в Дайтона.

— Добре, опитай. Кажи й, че ще я посетиш с една жена, по която много си падаш, но не сте женени, и виж реакцията й. „Искаш да кажеш, че двамата пътувате сами заедно?!“ Ще ти го каже шокирано, сякаш не може да повярва на ушите си. Знам, че си доста по-млад от мен — каза инспекторът от отдел „Убийства“, — но честно ти казвам, ние сме от едно ужасно объркано поколение.

9.

Мери Алис, бившата съпруга на Реймънд, се обади в шест и двайсет. Навън беше тъмно. Той се прибра у дома, докато слънцето все още грееше ярко, влезе под душа, а сега слънцето бе изчезнало от прозореца на всекидневната. Реймънд видя отражението си в стъклото и бялата хавлия, вързана през кръста му. Мери Алис му съобщи, че покривът в трапезарията отново течал. Описа му подробно какво е направила водата със стените и мокета, как било невъзможно да изсушиш мокета и да почистиш петната.

Реймънд искаше да ѝ каже: „Мери Алис, не ми пука за мокета ти“. Но не го стори. Вместо това каза:

— Какво искаш да направя по въпроса?

Нямаше нужда да пита. Знаеше отговора много добре.

Мери Алис искаше той да плати за поправката на покрива и за смяната на мокета. Говореше с него, без да използва името му. Добави, че се нуждаела и от нова сушилня.

Приземният апартамент на Реймънд се намирал в южната част на Палмър парк срещу гъсто залесен район, на около километър от мястото, където беше намерен трупа на Адел Симпсън, и на километър и половина от дома на съдия Гай. Реймънд каза:

— Мери Алис, мисля, че не разбираш. Вече не сме женени. Къщата е твоя. Нямам нищо общо с нея.

Тя заговори отново с тихия си, почти безжизнен глас и Реймънд я прекъсна.

— А и дори не е валяло напоследък — отбеляза той.

Мери Алис му каза, че не трябвало да ѝ оставя къщата в такова състояние. Гласът ѝ зазвуча по-остро. Можеше да говори грубо винаги когато пожелаеше. Когато бяха женени, му съобщаваше какво ще вечерят и говореше обидено, сякаш някой заговорничеше срещу нея. Сега, без да обърне внимание и на една от думите му, каза, че ще се поинтересува от цената за ремонт на покрива и ще го уведоми за нея. Реймънд се съгласи и затвори.

Той нарязва остатъка от пържолата на малки парченца и ги изпържи в тигана. Гледаше как парчетата цвърчат и мислеше за момичето от „Нюз“. Представи си лицето ѝ. Отначало — мило и любезно, после с изострени черти. Реймънд беше гледал на нея като на възможна приятелка. Момичето беше доста привлекателно. Но категоричните ѝ резки думи променяха вида ѝ. Все пак можеше и да е права.

Реймънд реши, че никога не би могъл да говори с жена си и да ѝ обясни как се чувства. На първо място, тя не харесваше идеята, че е жена на полицаи. Искаше той да продава застраховки като баща ѝ, да стане член на масонската му ложа, да ходи на лов за елени с него и да превърне задната веранда в семейна стая, където да сложат някои от кленовите мебели на родителите ѝ. Брачният консултант, когото посетиха шест пъти, каза: „Мислили ли сте някога за деца?“. Мери Алис му отговори, че е имала две помятания. Не му каза обаче, че отказваше дори да помисли за нова бременност и правеше любов неохотно и разсеяно, докато Реймънд се опитваше бавно и нежно да ѝ достави удоволствие. Всъщност това нямаше нищо общо с нежеланието ѝ да има деца. Независимо от автоматичните, монотонни движения на тялото си, Мери Алис оставаше някъде сама в своя си свят.

Брачният консултант попита Реймънд дали винаги е искал да бъде полицаи. Той му отговори, че е искал да стане пожарникар, но не е издържал изпита. Брачният консултант го попита дали някога е имал хомосексуална връзка. Реймънд се поколеба. Консултантът го помоли да му разкаже. Реймънд каза:

— Когато работех в отдела за борба с порока, влизах в тоалетните в гей баровете. Заставах пред писоара и когато някой се доближеше до мен, вадах солничка и изгърсвах малко сол на пода. Ако човекът завъртеше очи и погалеше корема си, знаех, че арестът ми е вързан в кърпа.

Брачният консултант се вторачи в него и попита:

— Сериозно ли говорите?

Реймънд отговори:

— Вижте, аз харесвам жените. Просто не харесвам нея. Не разбирате ли?

Реймънд изяде пържолата с гарнитура от домати и лук и кутия бира. Не се чувстваше изморен. Не беше спал от вчера сутринта, но не усещаше умора. Помисли си дали да не излезе. Мисълта, че може да излезе когато си поиска, все още му се виждаше странна след дванайсетте години брачен живот. Сети се за момичето от „Нюз“. После се замисли за Санди Стантън и се зачуди дали може да я срещне някъде. Помисли си за момичетата, които бе виждал в „Пайпърс Али“, мястото за отдих в петък вечер. Момичета, които носеха четки за зъби в чантите си. Представи си удоволствията в непознати апартаменти, загасените хромирани лампи, макраметата и пухкавите възглавници, отпиването от чашите с вино, момичетата, които го съблазняваха със замечтан поглед. Те го караха да ги разсъблече и оставаха само по шарените си бикини (Реймънд се чудеше защо никога не носеха чисто бели бикини). Повечето момичета бяха едри, много по-едри от онези, които си спомняше от колежа преди шестнайсет години. Правеха се на свенливи, докато стигнат до пъстрите чаршафи, които приемаха като място за откровение. Там започваха да стенат и да викат мръсни думи, с които му беше трудно да свикне. Когато момичетата започваха да викат: „Направи го, направи го!“, Реймънд изпитваше желание да каже: „А какво, по дяволите, си мислиш, че правя?“. Никога не се отдаваше на преживяването изцяло, а сякаш стоеше отстрани и наблюдаваше. Спомни си думите на момичето от „Нюз“, че е старомоден. Момичето, което знаеше всичко.

Телефонът звънна.

Женски глас. Тих, спокоен.

— Лейтенант, обаждат се Каролин Уайлдър. Разбрах, че търсите един мой клиент — Клемънт Мансел.

Реймънд си я представи в съдебната зала. Слаба, облечена в нещо бежово, със светлокестенява коса. Красива дама с приятни маниери, която защитава престъпници. Реймънд каза:

— Защо не го доведете утре сутрин при нас? Около осем часа.

— Ако нямате заповед, защо да си правя труда?

— Бих искал да поговоря с него — каза Реймънд.

Последва кратка пауза.

— Добре, можете да поговорите с него в кантората ми. В мое присъствие — каза накрая Каролин Уайлдър. — Ако това не ви устройва, извадете заповед и ще се видим в съда.

Реймънд я попита къде се намира кантората ѝ. Тя му обясни как да стигне до сграда 555 и го помоли да бъде точен.

— Почакайте, откъде взехте номера ми? — попита Реймънд.

Но Каролин Уайлдър беше затворила.

10.

— Нали разбираш — каза Хънтър, — палката е най-доброто. Слагаш я в джоба на панталона си, точно до бедрото. Ако нямаш палка, тогава преместваш пистолета си и го затъкваш в колана. Започваш да танцуваш с гаджето и само наблюдаваш изражението на лицето ѝ.

Реймънд попита:

— Да не си настроен сексуално тази вечер?

Хънтър отговори:

— Само тази вечер ли? Винаги съм искал да опитам някоя от мадамите тук. Съпругът ѝ е вицепрезидент на „Дженерал мотърс“, отегчава я до смърт... Я виж тази. Погледни шибания ѝ тоалет.

Седяха в „Арчибалдс“ на първия етаж на сграда 555, рамо до рамо с пиещата коктейли тълпа. Млади адвокати и мениджъри по продажбите и момичета, които идваха от къде ли не. Хънтър си представяше неспокойни дами от предградията, които търсят приключения и чакат да ги омае ченгето с никелирания, деветмилиметров колт в колана.

Реймънд каза:

— Знаещ ли на каква възраст ще е отегчената съпруга на вицепрезидента на „Дженерал мотърс“?

Той довърши бърбъна си и остави чашата на бара.

— Качвам се. Клемънт паркира на отсрещната страна на улицата. Бежов „Шевролет Импала“, номер ТФБ 781.

— Сигурно я е откраднал — каза Хънтър.

— Телефонът е до мъжката тоалетна.

— Видях го, когато влязохме.

— Ако Клемънт си тръгне преди мен, ще ти звънна.

Реймънд излезе от бара, мина покрай секретарките и младите директори и се качи на асансьора. Отправи се към седмия етаж, където се помещаваше „Уайлдър, Сълтън и Файн“, прочути имена в Градския съд на Детройт, адвокати по наказателно право, които сега навлизаха в

света на големите корпорации, в договорите и данъчните облекчения. Фоайето им беше облицовано в кафява кожа, екземпляри от „Форбс“ и „Форчън“^[1] лежаха на стъклените масички.

Реймънд мина покрай редицата спретнати секретарски бюра с покрити пишещи машини към меко осветения кабинет, където го чакаха Каролин Уайлдър и Клемънт Мансел. Клемънт го гледаше презрително и се хилеше.

Каролин Уайлдър каза:

— Моля, седнете.

Реймънд се съсредоточи върху наблюденията си. Забеляза ярката синьо-червена татуировка на дясната ръка на Клемънт, който, облечен в спортна риза, седеше на канапето с отпуснати в скута ръце. До него лежеше избеляло дънково яке. На масата за кафе бяха оставени чифт очила с тъмни рамки и папка. Реймънд забеляза и линията на бедрата на Каролин Уайлдър под тъмnochервения плат, кръстосаните ѝ крака. Адвокатката и клиентът ѝ седяха далеч от бюрото, в другия край на стаята. Каролин Уайлдър — спокойна, но изправена в коженото кресло, с бяла блуза и тъмновинен костюм, очевидно шит по поръчка. Мека кестенява коса със светли кичури, стигаща почти до раменете. Кафяви очи, които не издаваха нищо. Около тридесет и пет годишна, хубава, много по-хубава отколкото я помнеше.

— Не изглеждате особено заинтересуван, лейтенант — каза тя.
— Отегчен ли сте?

Искаше му се да сграбчи Клемънт, да го фрасне в стената с достатъчно сила, за да изпадне в безсъзнание, после да му сложи белезниците и да ѝ отговори:

— Не, ни най-малко не съм отегчен.

Хубаво щеше да е.

Реймънд не каза нищо. Отмести поглед от Каролин Уайлдър към Клемънт, който се мръщеше към него.

Клемънт каза:

— Не си спомням лицето ти.

— Но аз помня твоето — отвърна Реймънд и се втренчи в точката между полузатворените очи на Мансел.

— Трябва ли да те познавам? — попита той.

Реймънд отново не отговори. Чу как Каролин Уайлдър въздъхва и после пита:

— Това е във връзка с убийството на Гай, нали?

Реймънд кимна и се обърна към нея.

— Точно така — потвърди той.

— С какво разполагате?

— Със свидетели.

— Не вярвам.

— И кола.

Клемънт се намеси:

— По дяволите, той няма никакви свидетели. Само ни омайва.

— И на хиподрума, и на местопрестъплението — каза Реймънд.

Каролин Уайлдър се обърна към Клемънт:

— Не казвай нищо, освен ако не ти задам въпрос. Ясно ли е? — запита тя, после каза на Реймънд. — Ще му прочетете ли правата?

— Не съм планирал да го правя — отговори Реймънд.

Каролин Уайлдър се вгледа в него за момент, после сви рамене.

— Той бездруго няма да каже нищо.

— Мога ли да му задам един въпрос? — попита Реймънд.

— Какъв?

— Снощи шофирал ли е черен „Буик Ривиера“ с регистрационен номер ПИХ 546?

— Той няма да отговори на този въпрос.

Клемънт отмести поглед от адвокатката си към Реймънд. Очевидно се забавляваше.

— Мога ли да го попитам дали е виждал Санди Стантън напоследък?

— Нейна ли е колата? — запита Каролин Уайлдър.

— На един неин приятел.

— Не мисля, че имате дори косвени доказателства — каза адвокатката. — А той няма да каже нищо, така че защо въобще си губим времето?

Реймънд се загледа директно в Клемънт.

— Иначе как си? — попита той.

— Не мога да се оплача — отговори Мансел. — Все още се опитвам да си те припомня. Имаше ли мустаци по онова време?

— Не, пуснах ги наскоро — отвърна Реймънд и усети, че Каролин Уайлдър го наблюдава внимателно.

— Беше по-пълнен тогава — закима Клемънт. — Помня те. Кротък човек беше. Не говореше много.

— Случаят не беше мой. Мисля, че дори не съм говорил с теб преди.

— Да, вече те помня — каза Клемънт. — Как се казваше оня червенокосият? Всъщност не беше точно червенокос, по-скоро с пясъчноруса коса.

— Хънтър — отговори Реймънд. — Сержант Хънтър.

Клемънт се ухили отново.

— Опита какво ли не, за да ме накара да кажа, че аз съм натиснал спусъка. Бяхме в онази малка стаичка със старите папки.

Реймънд кимна. Усети странна връзка с престъпника, в която нямаше място за адвокатката.

— Когато ме вкара там, си помислих, че ще ми разбие главата в стената — продължи Клемънт. — Всъщност въобще не ми посегна, но едва се сдържа. Сигурен съм. Попитай го.

— Лежа ли някъде след Милан? — попита Реймънд.

— Мисля, че всички би трябвало да си отидем у дома — прекъсна ги Каролин Уайлдър, като се приготви да стане от креслото.

— В Милан не беше прекалено лошо — каза Клемънт. — Нали знаеш, на времето там са лежали доста известни хора. Франк Костело и някои други. В момента не мога да се сетя за имената им.

— Пазиш ли се от неприятности? — попита Реймънд.

— Да, особено след като я има тази дама тук — отвърна Клемънт, като се ухили и се настани по-удобно. — Ще ми се да чуя как възнамеряваш да ми лепнеш съдията.

Каролин Уайлдър се намеси:

— Това е всичко.

Клемънт я погледна замислено.

— Той не може да използва това, което ще кажа. Не ми е прочел правата.

Мансел наистина се забавляваше.

— Можеш да кажеш всичко, каквото поискаш — успокои го Реймънд. — Няма да го използвам срещу теб — добави той и се усмихна дружелюбно.

Каролин Уайлдър се изправи и приглади полата си с ръка.

— Той направо ще се пукне — каза Клемънт. — Има някаква идея какво се е случило на съдията, но не може да намери човек, който да я вери... верицира.

— Да я верифицира — поправи го Реймънд. — Когато човек се мотае из съдебните зали и затворите, научава някои думи, нали?

— В пандиза станах нещо като адвокат — обясни Клемънт. — А и се запознах с някои от тях тук и там.

Каролин Уайлдър се обади отново:

— Лека нощ, лейтенант — каза тя.

Реймънд се надигна.

— Мога ли да ползвам телефона ви? — попита той.

Тя кимна към бюрото си, масивна грамада от тъмно дърво, ясно очертана на фона на щорите и графиките с хромирани рамки.

Реймънд прекоси стаята, вдигна телефона и набра някакъв номер. Изчака и каза:

— Джери? Ще се видим ли в центъра? Добре, до по-късно.

После затвори, като се чудеше дали са чули гласа на Хънтър, който каза:

— Майната ти, няма да си тръгна оттук. Това е мястото, човече.

Клемънт и Каролин Уайлдър стояха прави и той й говореше нещо, сложил ръка на рамото ѝ. Тя се вторачи в него намръщено, сякаш се опитваше да разбере какво ѝ казва. След това рязко се отдръпна от него, изненадана или шокирана, и извика:

— Какво!

Клемънт сви рамене, каза още няколко думи, завъртя се и излезе от кабинета.

Настъпи тишина. Реймънд се приближи към адвокатката и попита:

— Какво има?

Тя обаче беше вгълбена в мислите си и не отговори. В момента не приличаше на строгата адвокатка, която беше гледал в съда, а на объркана жена. На уязвимо момиче, което току-що са обидили ужасно или е чуло зловеща тайна. Реймънд искаше да я докосне и думите изскочиха почти неволно от устата му.

— Мога ли да ти помогна, Каролин?

Това, че се обърна към нея с малкото ѝ име, го изненада, но му прозвуча съвсем естествено, а изглежда и на нея. Тя го погледна по

различен начин. Не толкова с подозрение, колкото предпазливо, сякаш искаше да се увери в непреднамереността на тона и намеренията му.

— Чу ли какво каза Мансел? — попита тя.

Реймънд поклати глава.

— Не.

— Нищичко ли?

— Абсолютно нищо.

Той я загледа как взима папката от масата за кафе и минава покрай него към бюрото си.

— Страхотен сладур е — каза тя изморено.

— Той убива хора — каза Реймънд.

Каролин го погледна внимателно.

— Няма нужда да ми го казваш. Достатъчно дълго си бил ченге — виждала съм те безброй пъти. Знаеш каква е работата ми и каква е твоята.

— Да, но мога ли да ти помогна? — повтори Реймънд.

Адвокатката се поколеба и отново се загледа в него, сякаш се готвеше да му каже нещо. Но се колеба прекалено дълго. Реймънд видя как погледът ѝ се отмества от него, после отново се връща. След секунда тя седеше зад бюрото си го наблюдаваше безизразно.

— Знам, че си с добри намерения...

— Но това не е моя работа — довърши Реймънд вместо нея.

Той извади визитна картичка от джоба на самото си и я остави на бюрото ѝ.

— В случай че те уплаши отново — поясни той. — И ако си готова да си го признаеш.

— Лека нощ, лейтенант.

— Лека нощ, Каролин — отвърна Реймънд и излезе от кабинета.

Почувства се доволен, че не прекали с думите си, но се зачуди дали нямаше да е по-добре, ако беше настоял да ѝ помогне и беше казал още нещо.

Хънтър използва телефона до тоалетната, за да повика екипа, който трябваше да проследи Мансел. Докато говореше, гледаше вторачено слабото момиче в кожено елече и широк колан, което седеше срещу него. Той съобщи на полицаите, че бежов „Шевролет Импала“

ТФБ 781, се отправя на юг по „Удуърд“ и ще пресече кръстовището с Осма миля след около дванадесет минути. Каза им да проверят досието на колата, да задържат шофьора и да го закарат в управлението, стая 527. Ченгетата попитаха какво е обвинението и Хънтър отговори:

— Шофиране без книжка.

После се върна на бара, настани се до момичето с коженото елече и каза:

— Ако не успеем да се влюбим през следващите дванайсет минути, може да ми дадеш телефона си и да опитаме по-късно.

Момичето го изгледа с лек копнеж и отвърна:

— Нямам нищо против влюбването, готин, но със сигурност не бих тръгнала да свалям ченге. Дори ако вярвах, че ще си платиш.

[1] Известни финансови списания. — Б.пр. ↑

11.

Оставиха Клемънт да седи сам в стаята за разпити в продължение на четиридесет минути преди Уендъл Робинсън да влезе и да говори с него.

Беше към десет часа вечерта. Реймънд Круз вдигна крака на бюрото си и затвори очи, за да не гледа флуоресцентните лампи. Хънтър направи кафе и му разказа за Памела и за проблемите ѝ с всички онези проклети аматьори из улиците, които се продаваха за един коктейл „Амарето“ и малко сладолед. Реймънд почти не го слушаше. Представяше си Каролин Уайлдър такава, каквато не я беше виждал преди тази вечер, чудеше се какво ли ѝ каза Клемънт, а после се замисли дали друг път нямаше да му е по-лесно да поговори с нея.

Стаята за разпити, в която нямаше прозорци, съдържаше три съгъваеми стола, стара маса и рафтове, където се съхраняваха протоколи от приключени случаи. На стената точно зад Клемънт имаше мърляво петно, където се бяха облягали няколко хиляди глави на заподозрени.

Уендъл попита:

— Колко добре познаваш Едисън?

Клемънт се ухили.

— Едисън от Детройт?

— Томас Едисън.

— Никога не съм разбирал негърския хумор — отвърна Клемънт.

— Става дума за човека, чиято кола караше тази вечер — поясни Уендъл.

— Така ли му е името? Аз го наричам само Том. Единственият от познатите ми негри, който кара шевролет. Даде ми го на заем.

— Приятел ли ти е?

— Приятел на приятел.

— Научих, че е портиер. Работи на улица „Лафайет“ номер 1300. Там ли живее приятелят ти?

— Забравих кой от моите приятелите беше приятел на стария Том.

— Санди Стантън живее там — каза Уендъл. — Тя ти е доста добра приятелка, нали?

— Щом знаеш всичко, защо ме разпитваш?

— Приятелка ли ти е?

— Познавам я.

— Тя ли ти даде буика снощи?

— Ще ме уморите — каза Клемънт. — Опитвате се да се държите, сякаш знаете нещо. А не разполагате с абсолютно нищо. В противен случай щях да седя в областния затвор и да чакам делото си.

— Ако искаме да сме лоши, можем да ти уредим да прекараш там известно време — отвърна Уендъл. — Шофираш, след като са ти отнели книжката, а това е доста тежко провинение.

— Кое? Шофирането в пияно състояние? Господи! — захили се Клемънт. — Заплашваш ме с шибано нарушение на движението?

— Не, нарушението е нищо за човек с твоя опит — каза Уендъл. — Мислех си само как ще се чувстваш там сред всички негри.

— Това пък защо? — попита Клемънт. — Негрите ли са единствените, които вършат престъпления в този град? Или нарочно се заяждат с вас? Ако бях негър, нямаше да се примиря с това.

— Да, и какво би направил?

— Щях да се преместя. Целият този град е един огромен Негървил с няколко бели в него, които ходят с черните. Човек очаква да види повече мелези, но очевидно те само се чукат и не правят хлапета както по плантациите в миналото. Искаш ли да ти кажа нещо?

— Какво?

— Един от най-добрите ми приятели е негър.

— Така ли? Как се казва?

— Не го познаваш.

— Може и да го познавам. Ние негрите се държим един за друг.

— Глупости. В събота вечер се избивате взаимно.

— Любопитен съм. Как се казва приятелят ти?

— Алвин Гай — ухили се Клемънт.

— Така ли? Познаваше ли го?

— Мамка му — каза Клемънт. — Мога да ти кажа всичко, което си поискам, нали?

— Ако в стаята имаше прозорец, сериозно щях да се замисля дали да не го изхвърля оттам — каза Уендъл.

Реймънд кимна.

— Знам какво имаш предвид — отвърна той.

— Не ти дава абсолютно нищо, за което да се заловиш. Нали разбираш какво искам да кажа? Само те разиграва с дивотиите си и вече не знаеш кой всъщност задава въпросите. Очистил съдията и се прибрал да си легне. А ние будуваме два дни и една нощ.

— Прибери се у дома — предложи Реймънд.

— Ще остана, ако искаш.

— Ще дадем шанс на стария професионалист — каза Реймънд, като хвърли поглед към Хънтър. — Дъртият червеникавосив вълк. Какво ще кажеш? Ако не успеем да го раздрусаме тази вечер, ще го пуснем и ще опитаме друг път.

Хънтър се надигна от бюрото си и каза:

— Искате ли да видите как се върши работа?

Не съществуваше ясно обяснение защо Хънтър беше звездата в разпитите в отдела. Защо заподозрените толкова често му се изповядваха и защо признанията им почти винаги бяха потвърждавани в съда. Според Морийн лошите момчета оставаха с впечатлението, че той е един от тях. Според самия Хънтър нещата стояха по този начин, защото той е търпелив, изпълнен със съчувствие и разбиране, винаги нащрек, но не повишава гласа си. Той обичаше да дава като пример един случай миналата зима. Разпитвал някакъв млад заподозрян, който признал, че „като че ли удушил“ две жени, докато бил зашеметен от кокаин. Разказал на Хънтър как едната от тях имала колан, който му заприличал на змия, и той искал да види как ще изглежда коланът около вратовете им. Цялата работа станала просто ей така, докато си седели на пода и си поркали. Но младежът отказал да каже какво бе направил с труповете им. Хънтър му казал, че труповете ще се появят през пролетта, когато снегът се разтопи и добавил:

— Освен ако не си някакво животно и не си ги прибрал някъде за зимата.

Хънтър забелязал, че при тези думи заподозреният очевидно се подразнил и решил да продължи. Попитал младежа дали обича животни, или се страхува от тях, дали се чувства свързан с тях по някакъв начин. Заподозреният отговорил, че мрази животните, особено плъховете. После му разказал как когато отишъл до изоставената ферма няколко дни след убийството и видял, че плъхове са гризали двете жени, веднага взел мерки да не ги изядат изцяло. Нарязал трупове с трион и ги изгорил в котела за отопление. Твърдял, че не бил животно.

— Важното е — казваше Хънтър — да откриеш пролука и да проникнеш в нея. Не оставяш заподозрения на мира, докато не ти каже нещо.

— Помниш ли тази стая? — запита Хънтър.

— Да, помня я. И теб те помня — отговори Клемънт.

— Още ли си мажеш косата с брилянтин?

— Не, сега я нося суха.

— Добре — каза Хънтър. — Изцапа ни стената, когато беше тук последния път. Всичката онази мазна гадост, с която си зализваше косата.

Клемънт погледна през рамо към стената.

— Никога ли не почиствате тук? — попита той.

— Мием с маркуч веднъж седмично — отговори Хънтър. — Също като в зоологическата. За да се отървем от вонята.

— Ти в коя роля си? — попита Клемънт. — Лошият? Първо негърът, а сега ти. Кога ще дойде доброто ченге?

— Аз съм доброто ченге — отвърна Хънтър. — По-добро няма да намериш.

— Не си ми прочел правата.

— Реших, че ги знаеш наизуст. Искаш ли да ти ги прочета? Добре, няма проблеми.

Хънтър излезе в другата стая. Реймънд Круз седеше на бюрото си със затворени очи. Хънтър си наля чаша кафе, взе формуляр с

конституционните права и се върна при Клемънт. Седна до масата и му прочете първия параграф от документа.

— Знаеш ли си правата вече? Подпиши тук — нареди той на Клемънт и побутна към него формуляра и химикалка.

— А ако не искам да подпиша?

— Не ми пука дали ще подпишеш, или не. Просто ще отбележа, че си отказал и ни създаваш затруднения.

— Защо трябва да се подписвам?

— Току-що ти обясних, задник. Не трябва.

— Защо съм тук?

— Арестуван си.

— Защото нямам шофьорска книжка? Това пък какво общо има?

— По време на задържането му, досието на заподозрения беше прегледано, защото имаме причини да вярваме, че е участвал в убийство, което се разследва в момента. Заподозреният беше задържан за разпит.

— Задържан, чух — каза Клемънт. — После адвокатката ми ще се изправи и ще каже: „Ваша Чест, това нещастно момче е било задържано против волята му, без да има официално оплакване срещу него и без да му прочетат правата“. Приятелче, дори не знам защо съм тук. Имам предвид, никой още не ми е обяснил абсолютно нищо.

— Тук си, защото си се забъркал в голяма каша.

— Така ли? Веднъж един мой приятел беше в същата тази стая, отказа да подпише и нищо не му се случи.

— Разгледай нещата от гледната точка на съда, Клемънт — каза Хънтър. — Кое изглежда по-добре? Да вземем заповед и да те арестуваме за предумишлено убийство, което се наказва с доживотна присъда, или да докладваме, че си дошъл доброволно при нас, за да дадеш показания? Без да те арестуваме и притискаме, ни описваш обстоятелствата...

Клемънт започна да се хили.

— ... при които един човек е загубил живота си. Разказваш ни историята със свои думи, като влагаш всички съществуващи облекчаващи вината фактори, например психическото и емоционалното ти състояние в онзи момент, независимо дали е имало някаква подбуда или заплаха за теб... На какво се хилиш?

— Сигурно си мислиш, че съм завършил само пети клас — каза Клемънт, — за да ми пробутваш тия дивотии. Не съм задължен да ти кажа и дума. От друга страна, мога да кажа каквото си искам, а ти не можеш да го използваш срещу мен, защото не съм подписал хартийката ти. Така че, защо въобще седим тук?

— Това е формалност — отговори Хънтър. — Трябва да ти предоставя възможността да направиш изявление. Ако не го направиш, ще те заведа долу в гаража, ще те изправа до стената и ще те размажа с предницата на патрулната кола.

Хънтър каза на Реймънд Круз:

— Мамка му! Ако не го хванем с пистолета, за нищо не можем да се заловим.

— Подписа ли формуляра?

— Не. А и какво ли значение има? Няма да каже нищо. Знае рутината по-добре и от нас.

— И аз ще се пробвам — каза Реймънд. — Прибирай се у дома.

— Не, ще остана тук.

— Прибирай се. Ние с него само ще си поприказваме.

— Как си, Клемънт?

— Ще имаш проблеми — отвърна Мансел. — Каролин ти каза, че нямате право да говорите с мен, ако и тя не присъства.

— Прекарваш нощта тук — каза Реймънд. — Тя може и да се ядоса, когато разбере, и да тропне с крак. Но и тя знае, че това е част от работата. Ако видим възможност, не трябва да я пропускаме. Слушай, хайде да отидем в другата стая. Искаш ли кафе?

— Чудех се кой ли ще е добрият — каза Клемънт.

Той седна зад бюрото на Хънтър и се завъртя на стола. Не изглеждаше впечатлен, докато не видя монтираното на стената табло със снимки, което се простираше от бюрото на Норб Брил, където сега беше Реймънд, до закачалката до вратата. Реймънд седеше на около три метра от Мансел, с лице към него.

— Горките шибаняци — каза Мансел. — Всичките тези хора ли сте заключили?

— Около деветдесет и осем процента от тях — отговори Реймънд. — Това са отличниците тази година. Засега.

— И около деветдесет и осем процента са негри — каза Клемънт. — Защо, мамка му, седя тук?

— Искаш аз да ти обясня ли? — попита Реймънд.

— Иска ми се някой най-после да го направи — отвърна Клемънт. — Мога да се сетя какво е твоето желание, но знам, че не разполагаш с нищо добро, защото в противен случай щях да съм на отсрещната страна на улицата.

— Може и да съм поизбързал малко.

— Струва ми се, че прекалено си избързал.

— Знаеш как човек започва да става нетърпелив.

— Трябва да запазиш спокойствие — каза Клемънт. — Очевидно разполагаш с човек, видял някаква кола някъде...

— На местопрестъплението например.

— Така ли? — хладнокръвно попита Клемънт.

— И на хиподрума „Хейзъл парк“ — добави Реймънд. — Колата принадлежи на Дел Уиймс, приятел на Санди Стантън.

— Така ли?

— Тя живее в апартамента на Дел Уиймс и понякога използва колата му.

— Е, и?

— Също и ти. Мога да установя, че си пребивавал на улица „Лафайет“ 1300, ако поговоря с достатъчно хора. Съществува и вероятността да докажа, че ти си бил в колата в „Хейзъл парк“ по същото време, когато и съдията е бил там. В нощта на убийството му.

Реймънд погледна към часовника на стената и допълни:

— Преди около двадесет и четири часа. Какво си помисли, когато се добрахме до теб толкова бързо?

— Да не си скрил касетофон някъде?

Реймънд вдигна ръце безпомощно.

— За какво?

— Дори и да си го направил, това няма да ти свърши работа.

Клемънт повдигна очи към тавана и каза с висок глас:

— Не можеш да използваш нищо от това, което ще кажа, затова майната ти!

— Чувам те добре — кротко каза Реймънд. — Не се опитвам да те измамя. Просто смятах, че ние с теб можем да си спестим малко време и да си изясним нещата.

— Това звучи разумно — съгласи се Клемънт. — Но ми се струва пълна дивотия. Седенето ми тук няма да доведе до нищо добро за мен. Това е адски скапано място. Не го ли знаеш?

— Никога не си бил съден от Гай, нали?

— Не, дори не съм стъпвал в съдебната му зала.

— Значи не става дума за нещо лично.

— Господи, ти си категорично убеден, нали?

— Според мен единствената причина е, че някой ти е платил — каза Реймънд и зачака.

Клемънт не проговори. Реймънд се усмихна леко.

— Ако този човек открие, че си задържан, сигурно ще се ядоса. Така се получава, когато двама или повече души са замесени в убийство. Като с онзи човек, който беше застрелян пред „Суп кичън“, продуцента. Спомняш ли си? Стана миналото лято. И кой беше осъден? Убиецът. А не човекът, поръчал удара. Той се съгласи да ни сътрудничи и ние му дадохме имунитет.

— Мили боже — каза Клемънт. — Започваш да приказваш като онзи другия кретен. Плашиш ме с разни истории, сякаш в главата ми има каша вместо мозък.

— Май ще е по-добре да говоря направо — каза Реймънд.

Клемънт кимна.

— Да, така ще се почувстваш по-добре.

— Хубаво — съгласи се Реймънд. — Когато успеем да докажем, че си бил в буика, а вече сме доказали, че колата се е намирала на местопрестъплението, тогава ще поискаш да сключиш сделка с нас. Ще си готов да ни дадеш нещо, за да облекчиш положението си. Само че тогава вече ще бъде прекалено късно. Спираме се на Клемънт Мансел и той получава доживотна присъда. А дали някой му е платил?... Кой знае? Или по-точно, на кого му пука? Нали разбираш, в този случай няма много разгневени или възмутени. Някои хора смятат, че убиецът на съдията трябва да получи медал, а не доживотна присъда. Но това е сериозно престъпление, затова трябва да следваме

закона. Искам да разбереш, че ще те заковем. В това няма съмнение. Освен ако, преди да загубим много време, да се ядосаме и настроим срещу теб, не ни разкажеш какво точно е станало и не ни събъщиш името на човека, поръчал удара. Тогава вероятно бихме могли да ти помогнем с нещо. Да убедим прокурора да те обвини в убийство втора степен или дори непредумишлено убийство, а да иска доживотна присъда за човека, който те е наел. Нали разбираш какво искам да кажа?

Клемънт облегна дясната си ръка на бюрото и се вторачи в Реймънд Круз.

— Държиш се мило и любезно — каза той. — Но въпреки тия дивотии, всъщност искаш задника ми, нали?

— Нямам избор — отговори Реймънд.

— Като нещо лично ли го чувстваш? Имам предвид този случай.

Реймънд се замисли за момент и сви рамене.

— Така е, мамка му — каза Клемънт. — Това, което те тормози, е, че преди три години се провалихте. Осъдихте ме за тройно убийство, имахте и свидетели, а накрая ме освободиха. И това адски ви тормози. Затова сега ще се опитате да ме пипнете за убийството на съдията, за да компенсирате миналата си загуба. И сега вече става лично. Нали? Не ви пука кой е очистил съдията, просто искате мен. Прав ли съм?

Реймънд не отговори веднага. Помисли малко и после каза:

— Ето, вече започваме да си изясняваме нещата.

— Прав ли съм?

— Е, трябва да призная, че има известна истина в думите ти.

— Знаех си — каза Клемънт. — Мотивите ти не са по-възвишени от моите, нито пък дрънканиците ти за изясняване на нещата. Решен си да подкрепяш закона, както аз — да го наруша. Попадаме в ситуация като сегашната и започваме да си играем. Ти се опитваш да ме заловиш, а аз се пазя да не бъда заловен. И така си изкарваме хляба. Загриваш ли? Просто си играем и не ни пука дали някой ни наблюдава и дали някой ще бъде наранен. Имаме си наши собствени правила и думи, и всичко друго. Всички ченгета предпочитат да си играят, вместо да работят, но законът ме пази и аз просто трябва да си държа устата затворена и да не движа с глупаци. Тогава няма начин да ми лепнете този случай... нито пък някой от другите.

Реймънд кимна. Изглеждаше замислен, но беше нащрек.

— Знаеш ли, Клемънт — каза той. — Мисля, че си прав.

Той направи кратка пауза, после запита:

— Кои други?

Отново настъпи мълчание.

Клемънт се облегна на ръката си, сякаш за да се приближи към Реймънд Круз.

— Знаеш ли колко души съм убил? — запита Мансел.

— Пет — отговори Реймънд.

— Девет — поправи го Клемънт.

— В Детройт?

— Не всичките в Детройт. Един в Оклахома и един в Канзас.

— Значи седем в Детройт?

— Точно така. Но пет, не, шест от тях бяха негри.

— Включително и съдия Гай.

— Включвай когото си искаш. Няма да ти ги съобща име по име.

— Заедно с Разрушителния екип ли?

— Повечето сам. Е, почти сам. Другите не направиха нищо.

— И това, когато прониквахте в къщите, където търгуват с дрога?

Клемънт не отговори.

— Като тройното убийство на „Сейнт Мери“, нали?

Клемънт отново не каза нищо.

— Не искам да нахалствам — каза Реймънд, — но възбуди любопитството ми.

Той се отпусна назад в стола на Норб Брил и вдигна крака на бюрото.

— Интересни бяха думите ти, че всичко това е игра — продължи лейтенантът. — Ченгета и престъпници. Различен живот, който няма нищо общо с живота на обикновените хора.

— Освен ако нямаме нужда от тях — каза Клемънт. — Тогава вече имаме жертви и свидетели. Използваш, когото можеш.

— Но нещата се свеждат до това, нали? Просто до мен и теб — каза Реймънд.

— Точно така, партньоре.

— В друго време, в отдавна отминали години, сигурно щяхме да уредим въпроса между нас двамата. Имам предвид, ако и двамата приемахме нещата лично.

— Или пък ако мислехме, че ще е забавно — допълни Клемънт.
— Женен ли си?

Реймънд се изненада.

— Бях — отговори той.

— Имаш ли семейство? Деца?

— Не.

— Значи си отегчен. Нямах какво да правиш и отделяш повече време за работата си.

Реймънд не отговори. Зачака следващите думи на Мансел, загледан в часовника на стената, който показваше единайсет и петнайсет.

— Убивал ли си? — попита Клемънт.

— Напоследък не.

— Е, хайде де, колко?

— Двама — отговори Реймънд.

— Негри?

Реймънд се почувства неловко.

— Когато бях в отдел „Грабежи“ — каза той.

— С онова малко пищовче? Искях да те питам защо слагате гумени ленти на дръжката?

— За да не се пързая.

— Стиснати ченгета. Купи си кобур. По дяволите, първо си купи оръжие с нормални размери вместо това смотано салонно пищовче.

— И то върши работа — каза Реймънд.

Разговорът му звучеше познато, сякаш се водеше между група ченгета, седнали в бар „Атина“ на по бира.

— Така ли? — запита Клемънт и очите му се стрелнаха из стаята, спирайки накрая върху Реймънд Круз, който седеше с крака на бюрото.
— Значи си добър с него, а?

Реймънд сви рамене.

— Явявам се на изпит всяка година.

— Наистина ли?

Клемънт замълча за момент и се вгледа открито в Реймънд.

— Сигурно ще е интересно да си направим едно състезание по стрелба!

— Знам едно стрелбище в Роял Оук — каза Реймънд. — Намира се в мазето на железарски магазин.

— Не говоря за стрелбища — прекъсна го Клемънт, вторачен в него. — Мислех си за улицата — каза той, замълча малко за ефект и добави: — Например когато най-малко очакваш.

— Ще попитам шефа — усмихна се Реймънд. — Ще видим дали ще се съгласи.

— Няма да го направиш — каза Клемънт. — Но аз не се шегувам.

Гледаха се един друг безмълвно. Реймънд се зачуди дали и това беше част от играта: кой щеше да отмести поглед първи. Детска игра, но напълно реална.

Накрая Реймънд попита:

— Мога ли да ти задам един въпрос?

— Какъв?

— Защо застреля Гай?

— Мили боже — изохка Клемънт. — Говорим толкова дълго време и аз си мисля, че сме стигнали донякъде, а то... Какво значение има защо? Ние с теб си седим тук, оглеждаме се и се преценяваме, нали? Какво общо има това с Гай или с когото и да било друг?

12.

Преди няколко месеца статия в списание „Детройт нюз“, част от неделното издание, беше обрисувала осем трудещи се жени, които под цветните снимки на работните им места обясняваха как точно си вадят хляба. Професиите им бяха кранистка, автомобилна техничка, агентка по недвижими имоти, домакиня, адвокатка, келнерка, архитектка по вътрешно обзавеждане и градска съветничка.

Адвокатката беше Каролин Уайлдър, снимана във велурено сако, облежната на огромното си бюро. На стената зад нея, макар и малко размазан, се виждаше поставен в рамка цитат.

„С каквото и да се захванат жените, трябва да го правят два пъти по-добре от мъжете, за да ги мислят за поне наполовина така добри.

За щастие това не е трудно.“

Думите принадлежаха на Шарлът Уилтън, кмет на Отава през 1963 година.

Текстът под снимката на Каролин, заел цели две колони, гласеше: „Каролин Уайлдър, адвокатка, старши партньор в «Уайлдър, Сълтън и Файн», Бирмингам“. След това започваше разказът ѝ.

Навремето си мислех, че съм художничка. Дори в продължение на три години учих в Центъра за развитие на творчеството. Вярвах, че мога да рисувам доста добре. Намерих си работа в художествения отдел на известна агенция за реклама на коли, където думата *творчество* се чуваше непрестанно, но почти не присъстваше в рекламите им. Омъжих се за „творчески“ директор и след петнадесет месеца бях уволнена и разведена, и двете заради

неподчинение. Прехвърлянето ми към правото беше случайно, въпреки че имах ясни представи и цели, които ми помогнаха в университета и през двете години работа като служебен защитник. Последните ме подготвиха за наказателното право, с което се сблъскваме всекидневно в съдебната зала. По-голямата част от клиентите ми са обвинени в сериозни престъпления като убийство, изнасилване, въоръжен грабеж и нападение. Седемдесет и девет процента от тях биват оправдани и освободени. Във въпроса, който ми задават най-често: „Защо се занимавате с наказателно право?“, се крие представата, че жените по природа мразят насилието и никога, при никакви обстоятелства не биха помогнали на жестоки престъпници да останат на свобода. Истината е следната: престъпниците са проблем на полицията; личностите, обвинени в престъпление са мой проблем.

Другата идея на Каролин, че животът може да е прост, ако е основан на категорични мнения относно поведението, се проявяваше в готовността ѝ да отговаря на тъпи въпроси. Това я правеше да изглежда любезна и прозорлива и ѝ помагаше да си изгради образ на решителен адвокат на защитата. Прокурорите от област Уейн я наричаха Желязната кучка. Тя можеше да поздрави някого в асансьора, но можеше и да не го направи. Никога и при никакви обстоятелства не би говорила за времето. Когато се изправеше срещу нея в съда, прокурорът трябваше да е подготвил случая си повече от отлично и без никакви драматични ефекти, защото иначе тя го съсипваше с правните си познания. Знаеше се, че съдиите в Градския съд се вслушваха внимателно, когато Каролин заговореше в залата.

Реймънд Круз я срещна на петия етаж, където в две от съдебните зали се провеждаха предварителни дела и свидетелите и семействата на обвиняемите чакаха в коридора.

Беше единадесет часа сутринта. Реймънд излизаше от дело, след като беше идентифицирал по снимката ѝ една жена на име Лайзъл

Тейлър, вързана и душена с чорапогащник, а после простреляна два пъти в тила. В показанията си Реймънд разказа как когато показал снимката на Алфонсо Годард, той отрекъл, че познава мъртвата жена, но след неколкочасовия разпит заявил: „О, да, познавам я. Но вие ме питайте дали е била мое гадже, а тя не беше. Ние само живеехме заедно. Разбирате ли?“. Реймънд се беше замислил за следващите две дела, насрочени за тази седмица, и за петте неразрешени случая в отдела, когато Каролин Уайлдър го спря, хващайки го за ръка в претъпкания коридор. Тя каза:

— Никога вече не постъпвай така с мен. Не ми пука дали си искал да го почерпиш едно питие, или нещо друго. Щом казвам, че можеш да говориш с клиента ми само в мое присъствие, значи точно това имам предвид.

Реймънд сложи ръка върху нейната тъкмо преди тя да се отдръпне.

— Какво ти разказа той?

— Бил арестуван. Използвали сте онова обвинение за шофиране в пияно състояние...

— Но го пуснахме, нали? Слушай, дори не знам как се е прибрал у дома. Но ако продължава да кара без книжка, ще си има сериозни неприятности.

Каролин не се усмихна. Изглеждаше наистина разстроена, че не са спазили нарежданията ѝ. Реймънд я атакува светкавично, но кротко.

— Какво ти каза Клемънт снощи? — попита той. — Когато бяхме в кабинета ти.

Лейтенантът отново забеляза уязвимостта на младата жена, която можеше да бъде и несигурна или уплашена.

— Ако те е уплашил, и смятам това за комплимент, значи ти е казал нещо ужасно лошо.

— Прекращаш границата — отвърна тя. — Каквото и да ми е казал клиентът ми, това е поверителна информация. Знаеш го много добре.

— Да, но не беше съвсем така. Той не ти довери нищо, просто те изплаши. Съдейки по вида на лицето ти тогава, сигурно си имала основания да подадеш оплакване за тормоз. Или поне за обида. Позволи ми да ти кажа нещо, ако вече не го знаеш.

Реймънд се огледа, хвана Каролин за ръката и я поведе през тълпата. Отвори една от вратите в коридора и я вкара в празна съдебна зала.

— Искаш ли да седнеш? — попита той.

Каролин се приближи към една от редиците със седалки, които напомняха за църковни скамейки, седна, кръстоса крака под сивата си пола, приглади я и се обърна към него.

— Какво? — запита тя.

— Клемънт Мансел е убил съдията и Адел Симпсън. Знаем, че го е извършил.

— И сега само трябва да го докажете — отвърна Каролин.

Реймънд се огледа из празната зала, после отново насочи поглед към Каролин и каза:

— Забрави за момент, че си адвокатка. Клемънт Мансел е убил девет души. Четирима повече, отколкото мислехме, и седем повече от тези, за които някога може да бъде осъден. Той не е объркано момченце, което можеш да съжаляваш и защитаваш. Той е гнусен убиец. И това му харесва. Обича да убива хора. Разбираш ли?

Каролин Уайлдър отвърна тихо:

— Дори гнусните убийци имат права. Ти и снощи ми каза: „Той убива хора“. А аз ти отговорих: „Няма нужда да ми го казваш“. И двамата знаем за какво е предназначена тази зала. Ако смяташ, че имаш случай срещу Мансел, призови го и ще разберем. Дотогава го остави на мира. Ясно ли е?

Адвокатката се надигна от пейката.

Реймънд се почувства отхвърлен.

Беше се чувствал по същия начин и преди, застанал пред съдии, които имаха последната дума, удряха с чукчето си и приключваха случая. Беше му се искало да халоса неколцина от съдиите. Веднъж изпита желание да фрасне Алвин Гай, а в момента имаше желание да удари Каролин Уайлдър. Това му се струваше съвсем естествена реакция. Странното беше, той го осъзна едва сега, че не бе изпитвал желание да удари Клемънт Мансел.

Виждаше се как убива Клемънт, но не и как го удря с юмрук, тъй като в това действие имаше намесени твърде много емоции.

Тази мисъл го закова на място. Искаше му се да каже нещо, без да се страхува от резкия си тон. Каролин беше стигнала почти до

вратата.

— Каролин? Позволи ми да те попитам нещо — каза Реймънд.

Тя изчака, полуобърната към него с безизразно лице. Сякаш в тялото ѝ не живееше човек. Лейтенантът можеше да се опитва да се добере до този човек колкото си иска, но това нямаше да му помогне.

— Защо преди малко в коридора ми каза: „Никога вече не постъпвай така с мен“? Ставаше дума за ареста на Клемънт. Защо не каза: „Никога вече не постъпвай така с него“?

Каролин Уайлдър се обърна, без да каже и дума, и излезе от злата.

Реймънд се почувства по-добре, но не много.

13.

Норбърт Брил каза:

— Не си го разпитвал в стаята?

— Тогава тук вече нямаше никой. Седях там, където си ти в момента, а той — зад бюрото на Джери.

— Господи, трябва да си проверя чекмеджетата — изстена Хънтър.

— Какво иска той от теб? — попита Норб Брил и се плъзна със стола си към Реймънд. — Как стигнахте до деветте убити?

Телефонът звънна.

Хънтър каза:

— Поеми обаждането, Морийн. Направи се на секретарка.

Морийн, седнала зад бюрото си до вратата, отвърна:

— Разбира се — и вдигна телефона. — Отдел „Убийства“, сержант Дауни — каза тя.

Уендъл Робинсън влезе в стаята, придружен от млад чернокож с фланелка и вълнена шапка. Уендъл му нареди да изчака отвън и затвори вратата.

— Още едно от гаджетата на Лайзъл Тайлър. Твърди, че Алфонсо я е убил. Каза, че ако отменим глобите му за неспазване на закона за движение по пътищата — около триста долара и отнемане на книжката, ще ни разкаже някои неща, които ще накарат и нас да повярваме.

— Обясни му каква е храната в пандиза — предложи Хънтър.

— Бил е там. А може и да харесва храната.

Реймънд се обади:

— Преди да се захванеш с това... Какво ти разказа Клемънт за черния си приятел?

— Каза, че бил един от най-добрите му приятели — отговори Уендъл. — Питам го как се казва, но не ми отговори.

— Да — кимна Реймънд замислено и погледна към Хънтър. — На теб спомена ли ти за някакъв приятел?

Хънтър отговори:

— Как може този задник да има приятели?

После се замисли за момент, притвори очи и добави:

— Чакай малко. Той наистина спомена нещо. Не искаше да подпише формуляра и каза, че имал приятел, който също не подписал и нищо не му се случило.

— Разрушителният екип — каза Реймънд. — Някога използвали ли са черен шофьор?

Никой не му отговори.

— Или преди Разрушителния екип. Нали загрявате накъде бия? Мансел познава някакъв чернокож, който е бил тук и е отказал да говори. Може би Клемънт го мисли за приятел точно поради тази причина. Не за това, че въобще е отказал да говори, а защото не е искал да говори за Мансел. Как ви звучи това?

— Не е лошо — отбеляза Брил. — Ще отида да се посъветвам с великия компютър и ще видя какво ще ни каже той.

— Попитай и Арт Блейни от „Грабежи“ — посъветва го Реймънд. — Паметта му е по-добра от компютър. Може и да си спомни някой черен, който навремето е движил с Мансел.

Брил излезе от стаята. Униформен полицаи отвори вратата и попита:

— Съдия Гай беше прострелян четири пъти с калибър 38, нали?

Хънтър вдигна поглед.

— Пет пъти — каза той.

— Мамка му — изруга полицаят. — Обзаложих се на четири куршума 38 калибър.

Вратата се затръшна след него.

Хънтър каза:

— Сигурно тъпакът е заложил доста мангизи.

— Мансел ми каза, че е убил девет души — заговори Реймънд.
— Аз го попитах дали всичките в Детройт...

Вратата отново се отвори. Чернокож офицер по риза, с магнум четиридесет и четвърти калибър, пъхнат в бял презраменен кобур, влезе в стаята с купчина документи. Наплюнчи палеца си, отдели най-горния лист и каза:

— Кой го иска? Графикът за мачовете. Девет и половина на стадиона. „Убийства“ срещу „Сексуални престъпления“.

Вратата се затвори.

Морийн затръшна енергично слушалката на телефона.

— Наблюдаващият екип — съобщи тя. — Мансел и Санди Стантън току-що са излезли от „Лафайет“ 1300 и са хванали такси.

Инспектор Херцог слушаше със стиснати като за молитва ръце. Пръстите му бяха притиснати един към друг и сочеха право нагоре.

— Довери ми, че е убил девет души — каза Реймънд. — Не навлезе в подробности. Двама там, седем тук. Опитах се да го накарам да ми разкаже. Питах го дали убийствата са извършени по времето на Разрушителния екип. Отговори ми отрицателно. Знаем, че той е извършил тройното убийство на „Сейнт Мери“ и това беше заедно с Екипа. Значи е искал да каже, че останалите убийства са били без тях. Но все пак с него е имало друг човек. Каза ми, че онзи отишъл с него, но не направил нищо.

— Това е онзи чернокожият ли? — попита Херцог.

— Не ми каза дали е бил черен — отговори Реймънд. — Само спомена, че е имал компания. Но разказал на Уендъл, че има черен приятел. Първо започнал да дразни Уендъл с думата *негър*, а после му казал: „Един от най-добрите ми приятели е негър“. После разказал на Джери за някакъв негов приятел, който бил разпитван тук, но отказал да каже и дума и не подписал формуляра с правата. А на мен ми довери, че с него имало още един човек, когато извършил някои от убийствата. Та събрахме две и две и Норб се посъветва с компютъра, провери досието на Мансел внимателно, арестите му и всичко друго, независимо дали е бил задържан само по подозрение, или е бил докарван тук за разпит, за да видим дали някъде в миналото му съществува черен приятел.

Погледът на Реймънд се насочи към прозореца зад посивялата грива на Херцог. В далечината се виждаха горните етажи на небостъргача.

— А преди половин час Клемънт и Санди отишли с такси до търговски център „Тел туелв“. Влезли вътре и нашите хора ги изгубили.

— Защо ли не използват буика? — запита Херцог.

— Мисля, че Клемънт го е почистил — отговори Реймънд, — и не иска да го докосва отново.

— Май трябваше да прибереш колата вчера.

— Както вече ти споменах, беше въпрос на мнение — отвърна Реймънд. — Полицайте следваха Санди навсякъде и са сигурни, че не е изхвърляла абсолютно нищо. А ако не я бяха следили, господин Суити нямаше да стане толкова важна личност.

— Кой е господин Суити?

— Помниш ли, че вчера Санди отиде до една кръчма на „Кърчивал“ — „Салонът на Суити“?

Херцог кимна.

— Излязла с някакъв тип и влезли в съседната къща.

— Излязла с господин Суити и влязла в неговата къща — поправи го Реймънд. — Точно той живее там.

— От вчерашните ти думи разбрах, че човекът е черен.

— Да, а според досието на Мансел е имало чернокож на име Маркър Суитън, който е работил с Клемънт в началото, когато Мансел пристигнал тук, преди да създаде Разрушителния екип. Суитън е съден два пъти, единият — условно. Излежал е две години по обвинение за притежание на незаконно оръжие. Смятам, че не му се иска да се провали трети път, защото оттогава е чист. Сега ръководи „Салонът на Суити“.

— Как е получил разрешително за продажба на алкохол?

— То е на името на брат му. Суитън твърди, че е само барман, но всъщност той ръководи кръчмата и живее в съседната къща с приятелката си — Анита. Брат му работи в „Крайслер“. Знаем, че Маркър е оригиналният господин Суити. Арт Блейни си спомня...

— Защо ли се нуждаем от компютър, когато си имаме Блейни? — запита Херцог.

— И аз казах същото на Норб. Арт поглежда в тавана, сякаш си е водил бележки там. После научаваш всичко, което искаш да знаеш. Маркър Суитън, познат още като Тъмния Марк, Сладура и господин Суити. Изкарва около петнайсет бона годишно от бара и още двайсет и пет — трийсет от продажба на дрога. Нищо сериозно, което да си заслужава ареста, само малък квартален магазин.

— Значи така, стои си чист — усмихна се Херцог.

— Е, това е относително — каза Реймънд. — Чист е в сравнение с нахлуването някъде с оръжие. Арт казва, че Мансел го използвал като ловно куче. Господин Суити прониквал по местата, където продават наркотици. Държал се адски дружелюбно. Сядал и започвал да си приказва с търговците, раздавал малко ангелски прах, разказвал няколко вица. Зашеметявал ги с дрогата, после Клемънт влизал и лесно се справял с всички онези клоуни, които седали кротко и му се хилели.

— Колко пъти можеш да осъществиш подобно нещо? — запита Херцог.

— В този град? — отвърна Реймънд. — Ако вкараме всички места, където търгуват с дрога, в компютъра, разпечатката ще стигне оттук до средата на улицата...

— Загрявам — каза Херцог. — Значи сега разполагаш с вероятен свидетел на едно или повече от тези девет убийства, които Мансел твърди, че е извършил. Ще се опитваш ли да свържеш господин Суити със съдия Гай и Адел Симпсън?

— Не е необходимо — отговори Реймънд. — Оригиналният план е да открием кое е старото му приятелче, да го свържем с Мансел като съучастник и да го принудим да ни сътрудничи за по-ранните убийства. Това е, в случай че не пипнем Клемънт за убийствата на съдията и Адел Симпсън. Мислех си да използвам следата, която ни даде Мансел, без да се усети. После да го пипнем и да гледаме как зяпва от изненада.

— Няма да си отменя ваканцията с надеждата, че това ще стане — каза Херцог.

— Не, казах само, че това е оригиналният план. Но какво означава това? Мансел убива съдията и Адел, а на следващия ден Санди Стантън отива при старото му другарче — господин Суити. Какво става тук?

— Значи все пак се опитваш да ги свържеш.

— Да, но не по този начин, който ти имаш предвид.

— Аз въобще не съм сигурен какво имам предвид — каза Херцог.

— Виж нещата така — предложи Реймънд. — Ако Мансел е бил нает да очисти съдията, а после той самият е наел Суит да му бъде шофьор...

— Защо тогава Суити не е осигурил колата?

— Това е първият въпрос. Следващият е: след като Мансел е наясно, че знаем за буика, би ли накарал Санди да отиде до дома на господин Суити на другия ден, шофирайки същата кола?

— Не знам — отговори Херцог. — Би ли го направил?

— Или пък Санди е отишла там по своя работа?

— Каква?

— Не знам.

— Защо не я попиташ?

— Ще го направя — отговори Реймънд. — Веднага щом се прибере у дома.

— Но тогава тя ще каже на Мансел и той ще разбере, че знаем за господин Суити. Как ще се справиш с това?

— Това е игра, нали? — каза Реймънд. — Нищо друго, освен игра... Защо ли просто не намеря Мансел и не го застрелям?

— Това е най-добрата идея, която чух досега — каза Херцог.

14.

Клемънт си купи автоматична пушка „Рюгер“, калибър 22, намалена от осемдесет и седем долара и петдесет цента на шейсет и девет долара и деветдесет и пет, от магазин „Кей март“ в търговски център „Тел туелв“. После отиде до щанда с пишещите машини и попита момичето дали може да изпробва една от тях. Тя му разреши и му подаде лист хартия. Клемънт зачука по клавишите с показалците си, извади листа и го взе със себе си. Хареса черна каубойска шапка, нахлупи я на главата си, излезе от магазина и тръгна към „Ред Бауърс Шевролет“, където Санди Стантън се моташе из паркинга с коли втора употреба, издокарана в тесни джинси и ботуши с висок ток.

Санди забеляза Клемънт, който се приближаваше към нея с черната си шапка, хванал в ръка плик от „Кей март“, от който стърчеше дълга картонена кутия.

— Ох, господи, сега пък какво си взел? — попита тя.

Клемънт ѝ каза, че това е изненада, и Санди се развесели.

— За мен ли? — попита тя.

Клемънт ѝ отговори отрицателно, после огледа редиците от коли и я попита дали вече е избрала.

Санди го заведе до един „Понтиак Файърбърд“ с огромен въздухосъбирател и капак, изрисуван с червени и златни пламъци. Слънцето проблясваше по предното стъкло на колата.

— Не е ли страхотен? — попита тя. — Изглежда сякаш ще изяде останалите коли.

— Скъпа, казах ти, че искам обикновена кола — каза Клемънт. — Няма да се състезавам из улиците или да се перча пред познатите си. Просто имам нужда от някакво возило на твое име, докато нещата се пооправят. Имаме седем стодоларови банкноти. Това са всичките ни пари за пазаруване, докато успея да намеря още малко. Иди да купиш една обикновена кола и ако успея да пресека „Телеграф“ без да ме убият, ще ме вземеш от „Рамада ин“. Аз ще седна да пийна един коктейл там.

Санди купи „Мъркюри Монтего“, модел 1976, боядисан в светлосиньо над ръждата. Километражът му показваше, че е изминал само седемдесет хиляди километра. Цената му беше шестстотин и петдесет плюс данъка и Клемънт се ухили доволно.

— Това вече е приказка — каза той.

Всяко момче, родено в нефтените полета, пътувало в каросериите на вехти пикапи, докато навърши дванайсет години, вероятно би си мечтало за линкълни и кадилаци. Не и Клемънт. Беше карал и притежавал за различни периоди от време в живота си около двеста шейсет и осем коли, от всички марки и модели, включително вехтия „Шевролет“ на седемнайсетгодишна възраст и използвания „Тъндърбърд“, който купи в един момент, когато беше настроен състезателно. Всъщност всички останали коли бяха крадени. Според Клемънт колите служеха, за да те закарат оттук до там или пък за да събереш малко пари за харчене. Ако човек искаше да впечатли някого, можеше просто да набута никелиран четиридесет и пет калибров пицов в устата му и да запъне ударника.

Клемънт подкара към центъра и „Лафайет“, но не отиде до апартамента. Санди каза, че искала да купи нещо за ядене. Докато тя се мотаяше из супермаркета срещу сградата, Клемънт намери телефонна кабина с указател и потърси Круз.

Круз, Круз, Круз... Нямаше Реймънд Круз, но той бездруго не беше очаквал да го намери. Обаче се виждаше М. Круз. Обикновено жените използваха само инициали, тъй като смятаха, че това ще ги предпази от мръсни обаждания. Клемънт беше готов да се обзаложи на двадесет цента, че М. Круз беше бившата съпруга на лейтенанта.

Наблюдателният екип се обади на Реймънд Круз. Санди Стантън се прибираще у дома, пресичайки улицата с торба покупки в ръката. Сама. След по-малко от четири минути патрулна кола го закара до входа до сградата. Санди беше във фоайето и вадеше писмата за Дел Уиймс от пощенската кутия, когато Реймънд влезе.

— Здравсти — дружелюбно му се усмихна Санди.

Реймънд също се усмихна и я огледа. За малко да повярва, че тя се радваше да го види.

— Може ли да попитам какво ви води насам? — попита тя. — Дел още не се е върнал, ако търсите него.

Реймънд отговори:

— Не, всъщност търся теб, Санди.

Радостта ѝ бързо изчезна. Качиха се до апартамент 2504. Реймънд отиде да се наслади на гледката от прозореца, а Санди изтича до банята. Забави се там доста време. Беше съвсем тихо. Реймънд се зачуди дали Санди не изхвърляше нещо в тоалетната. Тя се появи след малко, облечена в сатенените си шорти, бяла фланелка с портрет на нея и с боси крака. Каза му, че бързала да свали стегнатите джинси. Искало ѝ се неудобните дрехи да не са модерни, но какво можел да направи човек. Трябвало да се придържа към модата. Също като с каубойските ботуши. Когато си била у дома, работела в конюшня и носела каубойски ботуши през цялото време. Никога не си и помисляла, че един ден те ще станат модерни и човек ще ходи с тях дори из луксозните търговски центрове. Санди говореше бързо, за да попречи на Реймънд да каже нещо. Вероятно се надяваше той да забрави защо е дошъл. Това му даде време да идентифицира портрета на фланелката и да прочете думите: „Запазете парковете“.

Санди се поколеба доста дълго и Реймънд попита:

— Къде е Клемънт?

— Е, толкова за света на модата — тъжно каза Санди. — Не знам къде е.

— Къде го остави?

— Да не мислиш, че съм малоумна или нещо такова? Няма да ти кажа абсолютно нищо. Ако сърцето ми не беше толкова добро, дори нямаше да говоря с теб... Искаш ли нещо за пиене?

Реймънд се готвеше да откаже, но след кратка пауза се съгласи и отиде с нея в кухнята, която приличаше на тесен коридор. Санди го попита дали иска скоч. Той прие и я загледа как вади лед и налива „Чивас“. За себе си Санди отвори кутия джинджифилова бира.

— Ауу! — изписка тя. — Ужасно гъделичка носа, но ми харесва. Но не се намира навсякъде.

— Имаш ли малко трева? — попита Реймънд.

— Олеле — възкликна Санди. — Човек вече не знае кой по какво си пада.

— Трудно ли се снабдяваш?

— Да не искаш да ползваш източника ми?

— Не, познавам един човек в прокуратурата, който има много добър източник. Но си мислех, че мога да ти помогна. Имам предвид, ако господин Суити не си върши добре работата.

— О, боже — изохка Санди. — Май ще е по-добре да поседна. Плашиш ме.

— Струва ми се, че господин Суити си има неприятности.

— Кой ли няма? — отвърна Санди.

— Трябва да внимаваш с кого се събираш — посъветва я Реймънд.

— Това е вярно — съгласи се Санди. — Май се движа с неподходяща компания. Хайде да отидем в другата стая. Тук е ужасно тясно.

— Искях да те попитам нещо — каза Реймънд. — Нали разбираш, смятаме да поговорим с господин Суити. Предполага се, че е бил на работа в нощта, когато убиха съдията. Може и да е бил. Но знаем, че имаш нещо с него...

Санди го прекъсна:

— Имам нещо с него ли?

— Вчера ходи в къщата му...

— За да си купя малко трева. Ти самият вече каза, че според теб той е моят източник. Преди малко го каза.

— Да, но защо Клемънт те изпрати там?

— Не ме изпрати. Дори не знае, че съм ходила там.

Санди замълча за момент, после продължи:

— Чакай малко. Объркваш ме — каза тя. — Вчера ходих там, за да си купя малко трева. Това е. Няма нищо общо с каквото и да било друго.

— Клемънт позволи ли ти да използваш колата?

— Колата не е негова, а на Дел Уиймс.

— Знам, но се чудех защо Клемънт те е пуснал да отидеш там.

— Не знаеше, че отивам. Вече ти казах.

И то два пъти, помисли си Реймънд. Повярва й отчасти защото искаше, а и защото му се стори логично. Не обичаше да се натъква на нелогични неща, които можеха да променят курса на действията му.

Реймънд използва притеснението на Санди и продължи:

— Хайде да разгледаме всички факти — каза той. — Разполагаме с колата, която се е намирала на местопрестъплението — буика на Дел...

Санди завъртя очи. Малко момиченце, което седеше в стаята по сатенени шорти, с гърди, очертани ясно от тениската. Слабичко дребосъче. Реймънд почувства съжаление към нея.

— Какво има? — попита той.

— А, нищо... Господи!

— Още не сме доказали, че Клемънт е бил в колата, но знаем, че той е убил съдията и онова момиче — Адел Симпсън.

— Заваля сняг — каза Санди. — А е едва октомври.

— Питай го — предложи Реймънд. — Но ето каква е работата. Дали Клемънт би искал да узнае, че си била в буика и си се видяла с човек, който преди е работил с него и би могъл също да бъде заподозрян в убийството на Гай? Разбираш ли какво искам да кажа?

— Дали разбирам? Шегуваш ли се?

— Значи Клемънт не знае, че си ходила там — продължи Реймънд, — защото ти не искаш той да узнае.

— Щом казваш така.

— Защо не искаш той да разбере, Санди?

— Той се ядосва, когато пуша много трева.

— Когато си нервна и разтревожена?

— Да, обикновено е така.

— Е, както вървят нещата, Санди — каза Реймънд, — май няма да е лошо да се снабдиш с едно-две кила хубава трева.

15.

Клемънт никога не беше карал зимни кьнки, но виждаше, че езерото в Палмър парк щеше да е подходящо място за пързалка. Не беше огромно открито пространство като повечето, а водна площ, която се простираше на няколко акра. Из него имаше разпръснати островчета, около които човек можеше да се пързая. Мястото също така беше подходящо и за да изхвърли пушката, когато приключи с нея. Той паркира до павилиона за закуски и пресече гората към мястото, където преди няколко минути беше скрил оръжието в някакви храсти.

Беше почти шест часа. Бързо притъмняваше. Клемънт взе пушката и се отправи към края на горичката, откъдето можеше да наблюдава директно малкото островче, отделящо улицата от парка, и Г-образната четириетажна кооперация, където се намираше домът на лейтенант Реймънд Круз — кретена с мизерните мустаци и кротките маниери, които се дължаха на вродена учтивост или просто на празноглава тъпота.

По-рано Клемънт си бе поговорил по телефона с бившата съпруга на ченгето.

— Бихте ли ми казала адреса на Рей? — помоли той. — Загубих го някъде. И номера на апартамента? А, това е на първия етаж, нали?

После научи името на домоуправителката по надписа на пощенската кутия, обади ѝ се и се представи като сержант Хънтър. Обясни ѝ, че планират купон изненада за Круз и възнамеряват, докато той се забавлява и не ги гледа, да се протегнат през прозореца и да вкарат през него подаръка му — скъпа стереоуредба. Затова той искаше да разбере пред кой прозорец да оставят кашона. Домоуправителката каза, че в този квартал трябва да поставят и полицаи до пакета, защото иначе те ще са изненаданите, когато решат да го поднесат и видят, че е изчезнал.

Прозорците бяха три: първият с монтиран на него климатик, вторият — с някакво растение и третият — с вдигнати щори.

Шест и десет.

Домоуправителката каза, че обикновено Реймънд си е у дома най-късно в шест и половина, освен ако изобщо не се прибере. Апартаментът ѝ се намирал до неговия и когато стояла в кухнята, чувала как се затръшва вратата му. Понякога чувала и музика. После жената каза, че той вече имал уредба.

— Да, но уредбата е малка и евтина — каза Клемънт.

Вероятно това беше истината.

Клемънт се заоглежда за син плимут. Беше чувал, че ченгетата не използват собствените си коли, когато са на работа, защото никой не се съгласяваше да ги застрахова.

Шест и двадесет. Последната светлина на небето избледняваше. Фасадата на кооперацията вече не се виждаше ясно, само няколко лампи светеха из апартаментите. Клемънт започна да се упражнява в прицелване в тъмните прозорци на Реймънд Круз. Разстоянието беше около петдесет метра. Но колите, които непрекъснато минаваха по улицата, можеха да му попречат.

Може би Реймънд Круз използваше собствената си кола. Или пък лейтенантите караха друг цвят коли, а не смотаното синьо. Клемънт не се притесняваше от мисли за късмет или случайност. Нещо или ставаше, или не. Човекът можеше да се прибере у дома, но можеше и да не се прибере. Ако не днес, тогава утре. Той не възнамеряваше да чака тук завинаги, но търпението обикновено се възнаграждаваше.

Затова Клемънт не се изненада, нито пък се въодушеви особено, когато видя лампите в апартамента на Реймънд Круз да светват. Рано или късно това трябваше да стане. Клемънт облегна пушката на едно дърво, прицели се във фигурата, която се движеше из апартамента, и зачака затишие в движението по улицата.

Реймънд се прибра в апартамента си през задната врата на малката уличка. Мина през фойето и прибра пощата си — списание „Нюзуик“, банков баланс, сметка от кредитната карта, плътен плик от „Орал Робъртс“^[1], адресиран до М. Круз, и сгънат лист от тетрадка.

В апартамента си Реймънд метна пощата на масичката за кафе, влезе в кухнята с „Нюзуик“ в ръка и извади кутия бира от хладилника. Отпиваше направо от кутията, докато преглеждаше списанието. Научи, че според последните проучвания бирата причинявала рак. Реймънд се върна във всекидневната и седна на канапето до лампиона, който бе

купил от „Гудуил“^[2]. Взе пликите от масата, хвърли обратно сметката и банковия баланс, остави плика от „Орал Робъртс“ в скута си и разгъна листа от тетрадка. Написаното на машина послание гласеше:

ИЗНЕНАДА, МАЛОУМНИКО!

По-късно Реймънд се опита да си припомни сцената и какво точно се случи. Отначало реши, че човекът е бил точно отпред, защото моментът бе избран невероятно точно — докато седи, загледан в листа, и се чуди.

Предният прозорец и лампата експлодираха. Настъпи тъмнина. Инстинктивно Реймънд се метна на пода, удряйки коляното си в масата, докато се опитваше да извади пистолета си от колана. После запълзя към прозореца. Последвалите шест-седем изстрела доразбиха стъклата и се забиха в стената. Реймънд се надигна и се затича към вратата, после надолу по коридора към входа. По улицата минаваха коли със запалени фарове. Той стигна бързо до островчето и продължи напред. Чу изсвирване на клаксон и изсвистяване на гуми. След секунда се озова сред дърветата, в пълна тъмнина. Нямаше никакъв ориентир, нито звуци, с изключение на онези от колите по улицата.

Реймънд се върна в апартамента си, грабна телефона и започна да натиска бутоните. Спря и остави слушалката. Ако Санди си беше у дома с буика, какво, по дяволите, караше Клемънт? Възможно ли беше нападателят да е друг? Не. Лейтенантът седна в полумрака на всекидневната, в която проникваше само лека светлина от лампата в коридора, вдигна слушалката отново и набра някакъв номер.

— Мери Алис, искам да ти задам един въпрос — каза той. — Не, сега нямам време да навлизам в това. Някой ти се е обадил и ти си му дала адреса ми. Човекът, с когото говори, имаше ли южняшки акцент? Естествено, че не знаеш кой е бил. Мери Алис, не можеш да раздаваш адреса ми. Не, просто им казваш, че не го знаеш. Обажда ли се една жена снощи?

Мили боже, помисли си Реймънд. Пусна слушалката в скута си и зачака бившата му жена да спре да дрънка. Виждаше светлината от

уличните лампи, отразена в изпочупените стъкла на прозореца. Вдигна слушалката, усетил временната пауза и каза:

— Мери Алис, приятно ми беше да си поговорим.

После се обади в отдела. Морийн отговори и той я помоли да провери в указателя и да му даде телефона на Каролин Уайлдър. След секунда Морийн каза:

— Шест-четири-пет...

— Не, това е служебният ѝ телефон — прекъсна я Реймънд. — Дай ми домашния. И адреса.

Той извади химикалката си и записа адреса на плика от „Орал Робъртс“.

Морийн каза:

— Защо ѝ е кабинет в Бирмингам, щом живее в източната част?

— Ще я попитам, ако искаш — отговори Реймънд. — Но първо трябва да ѝ задам няколко други въпроса.

Лейтенантът набра домашния телефон на Каролин Уайлдър. Тя вдигна след първото позвъняване.

— Да?

— Чакаше да се обадя, нали? — попита Реймънд.

— Кой е?

Той се представи и каза:

— Искам да говоря с Дивака от Оклахома, но не знам къде е.

— Не е тук.

Това спря Реймънд за момент.

— Не съм и очаквал да е там — каза той.

Последва кратко мълчание. Накрая Каролин Уайлдър каза:

— Беше тук. Тръгна си преди няколко минути.

— Каролин, не мърдай — нареди Реймънд. — Току-що нагази в голяма каша.

[1] Компания, която произвежда четки и пасти за зъби. — Б.пр. ↑

[2] Верига магазини с евтини стоки втора употреба. — Б.пр. ↑

16.

Домът на Каролин Уайлдър, който се намираше на „Ван Дайк плейс“, беше построен през 1912 година и наподобяваше парижка къща. През двайсетте и трийсетте години къщата бе превърната в бар и после в ресторант, където предлагаха ограничено, но отбрано меню на жителите на Грос Пойнт, които познаваха мястото и бяха готови да резервират една от десетте маси поне седмица предварително. Каролин Уайлдър купи къщата като добра инвестиция, нае специалист по вътрешно обзавеждане и реши да се настане след реставрацията и да я направи свой дом.

Застанал във фоайето с лице към стълбището, застлано с розов мокет, което извиваше два пъти до горния етаж, Реймънд каза:

— Изглежда ми познато.

Младата чернокожа жена не отговори. Стоеше със скръстени ръце, облечена в бяла домашна рокля, и чакаше Реймънд да приключи с огледа си. Светлината от аплиците се отразяваше в огледалните стени и хвърляше жълта сянка върху масивния полилей, който висеше над тях.

— Ти също си ми позната — каза Реймънд. — Не си Анджела Дейвис.

— Не, не съм.

— Ти си... Марси Коулман. Преди около две години...

— През януари ще станат две години.

— И госпожица Уайлдър те защитава.

— Точно така.

— Струва ми се, че ти предложихме непредумишлено убийство, но ти отказа. Съдиха те за предумишлено.

— Така беше.

— Ще ти кажа нещо. Радвам се, че се отърва.

— Благодаря.

— Преди колко време беше тук Клемънт Мансел?

Настъпи мълчание. После жената каза:

— Госпожица Уайлдър ви чака горе.

— Тъкмо казах на Марси, че къщата ти ми изглежда позната. Поне долният етаж — каза Реймънд.

Но не и тази стая с модерния си вид, плексигласовите маси, странните форми и цветове по стените, малките картини, осветени от скрити лампи.

— Ти ли си ги рисувала? — попита Реймънд.

— Някои от тях.

Стаята приличаше на затъмнена галерия. Реймънд беше сигурен, че повечето, а не само някои от картините, бяха нейни.

— Какво изобразява тази?

— Каквото ти решиш.

— Беше ли ядосана, когато я рисува?

Каролин Уайлдър се вгледа в него с любопитен, но и предпазлив поглед.

— Защо? — попита тя.

— Не знам. Останах с впечатлението, че си била разгневена.

— Мисля, че бях, когато я започнах.

Адвокатката седеше в бамбуково кресло с пухкави възглавници от тъмна коприна, полуосветена от слабата лампа. Стената до нея беше покрита с рафтове книги. Каролин не му предложи да седне, не му предложи питие, макар че висока чаша с прозрачна течност стоеше на стъклената маса до креслото ѝ, а само на няколко крачки от Реймънд се виждаше малък бар с бутилки уиски и други питиета.

— Марси омъжи ли се отново? — попита той.

— Мисли по въпроса.

— Обзалагам се, че и бъдещият младоженец сериозно обмисля въпроса. Тя тук ли живее?

— Долу. Има няколко стаи. Но повечето са затворени.

Реймънд се извърна от абстрактната картина над камината, за да я погледне. Каролин седеше с кръстосани под широката кафява роба крака, стъпалата ѝ бяха скрити от подхождаща на канапето възглавничка.

— Друг човек ли си, когато си у дома? — попита лейтенантът.

— Не съм сигурна, че те разбирам.

- Излизаш ли често?
- Когато поискам.
- Искан ми се да ти задам един труден въпрос.
- Защо не го зададеш?
- Искан да си мистериозна жена ли?
- Това ли е въпросът?
- Не.

Реймънд осъзна, че не му е трудно да говори с нея, да каже каквото му дойде наум, без да се притеснява каква ще бъде реакцията ѝ и дори без да му пука. Чувстваше леко раздразнение, застанал пред седналата в сянката жена, но това не беше проблем, тъй като можеше да се контролира. Не искаше да прибързва с обясненията си защо е тук. Щеше да го направи в подходящия момент, но първо искаше да я поразговори. Чувстваше се заинтригуван от нея. Или предизвикан. Май и двете.

Реймънд запитва:

- Все още ли рисуваш?
- Почти не. Много рядко.
- Прехвърлила си се от изобразителното изкуство на правото...

Импулсивно ли го направи?

— Предполагам, да — отговори Каролин. — Не беше никак трудно.

— Първо си се развела. От това ли се появи импулсът? От начина, по който мина разводът ти?

Адвокатката продължи да го гледа втренчено, но сега в очите ѝ се появи нещо повече от обичайния интерес. Тя каза:

— Не си достатъчно възрастен за лейтенант, освен ако нямаш магистърска степен и не си на някакъв пост в администрацията. А ти си в отдел „Убийства“.

— По-стар съм от теб — отговори Реймънд.

Той се приближи до креслото ѝ, бутна възглавничката с крак на пода и седна върху нея, полуобърнат към адвокатката. Краката им почти се докосваха. Стори му се, че тя се отдръпва леко, когато той се настани, но не беше сигурен. Сега виждаше лицето ѝ ясно. Очите ѝ го гледаха очаквателно.

— По-стар съм от теб с една година — продължи той. — Искан ли да узнаеш коя зодия съм?

Каролин не отговори.

Той взе високата чаша и я поднесе към лицето си.

— Какво е това? — запита Реймънд.

— Ликьор. Пийни си, но не е много студен.

Реймънд отпи и остави чашата.

— Наблюдавала си онзи адвокат и си мислила, че можеш да се справиш по-добре от него, нали? — запита той.

— Той се съгласи с тяхното предложение — отвърна Каролин. — Практически с абсолютно всичко. Мъжът ми получи къщата и вилата в Харбър Спрингс. Разноските бяха десет хиляди долара и аз трябваше да му платя половината.

— А той се отнасяше с теб като с хлапе, което не би разбрало нищицко, дори ако му го обяснят внимателно — каза Реймънд.

Каролин присви очи.

— Познато ли ти е това чувство? — попита тя.

— Познавам адвокатите — отговори Реймънд. — В съда съм поне два пъти седмично.

— Онзи беше толкова снизходителен и мазен. Въобще не можех да се разбера с него.

— Можеше да го уволниш.

— Тогава бях различна. Но поне това ме промени. Реших да получа правно образование, да стана адвокатка и да се специализирам в разводите. Готвех се да защитавам бедните и нещастни отхвърлени жени.

— Не те виждам да се занимаваш с подобно нещо.

— Не го правих за дълго. Реших, че ако искам да работя с деца, трябва да работя с истински деца. Дори изпитах съчувствие към онзи кретен, който ме представляваше. Вероятно беше привикнал към гневни избухвания и се отнасяше с всичките си клиентки по един и същи начин. По-късно си намерих място в Градския съд като служебен защитник.

Каролин изглеждаше по-спокойна сега и говореше откровенно.

— Винаги съм обичал да те наблюдавам — каза Реймънд. — Струва ми се, че никога не се притесняваш. Винаги си идеално подготвена и пълна с изненади за прокурора.

Той сложи ръка върху кафявия памучен плат, който покриваше коляното ѝ. Очите ѝ, все още спокойни, се вдигнаха от ръката към

лицето му.

— Но сега започваш да допускаш грешки, Каролин, а това не е присъщо за теб.

— Ако ти кажа, че Мансел е бил тук тази вечер, това означава, че няма да обсъждам участието му в каквото и да било, докато не получиш съдебна заповед и той не е арестуван — отвърна тя.

— Не, това означава, че се готвиш да ми разкажеш някаква приказка — възрази Реймънд. — Клемънт не е бил тук.

Лейтенантът се загледа в изражението ѝ. То започна да се променя, чак след като той каза:

— Клемънт беше пред прозореца ми в шест и половина. Опитва се да ми пръсне черепа с автоматична пушка. В противен случай, ако е бил тук по същото време, значи има астрално тяло. А ако е така, аз се оттеглям от случая.

Каролин се позабави, сякаш го разучаваше, преди да заговори:

— Видя ли го? — попита тя.

— Не.

— Колко души мислиш, че си изпратил в затвора? Приблизително.

— Не знам. Петстотин.

— Преброй и роднините и приятелите им...

— Доста хора.

— Разполагаш ли с оръжието, който и да го е използвал?

Реймънд поклати глава отрицателно.

— Разполагаш ли с оръжието, с което са убити Гай и жената?

Реймънд почти се усмихна и попита:

— Защо?

— Знаеш, че няма да пипнеш Мансел, ако не се добереш до оръжието и не докажеш, че е негово. Дори и тогава няма да ти е лесно. А по новото обвинение — за опита за убийство — с какво разполагаш? Някой видял ли го е? В шест и половина вече е тъмно. Къде ще търсиш свидетели?

— Каролин — каза Реймънд, който вече свикваше да използва малкото ѝ име, — Клемънт не е бил тук.

— Това, което ти казах по телефона — отвърна адвокатката с леко раздражение, повече в очите отколкото в гласа, — е нещо, което

не можеш да използваш като доказателство, дори ако си записвал разговора. Знаеш го, нали?

— Излъга ме — отбеляза Реймънд.

— По дяволите!

Стори му се, че тя е готова да скочи от креслото, но в следващия миг адвокатката се овладя.

— Ако не искам да призная, че съм направила изявление, независимо дали за да предпазя клиента си, или заради тълкуването, което смятам, че ще направиш, тогава просто ще го перифразирам.

— Защо ме излъга? — повтори Реймънд.

— Господи, ти малоумен ли си, или какво? — Тонът ѝ стана доста рязък. — Ако възнамеряваш да използваш казаното от мен, аз просто ще го отрека.

Реймънд стана, за да ѝ даде възможност да си поеме дъх и евентуално за да притъпи бдителността ѝ. Той отиде до бара, намери си висока чаша и се съсредоточи върху сипването на ликьор, като внимаваше течността да не се вдигне над орнамента на чашата.

— Не те заплашвам, че ще използвам в съда това, което ми каза. Въобще с нищо не те заплашвам.

Той отпи от прозрачния алкохол и се върна на възглавничката, като държеше чашата внимателно, докато седеше.

— Всичко, което се опитвам да направя — продължи той, — е... Имам чувството, че онзи път в кабинета ти Клемънт те уплаши до смърт. Той държи нещо срещу теб. Тази вечер ти се е обадил и отново го е направил. Уплашил те е дотолкова, че си готова да го покриеш. После си пийнала няколко чаши от това питие и си се поуспокоила. Сега отново си хладнокръвната адвокатка. Използваш какви ли не думи срещу мен и се опитваш да ме зашеметиш с логиката си. Но това не променя Клемънт, нали?

Каролин отвърна тихо:

— Мога да се справя с Клемънт.

Искаше му се да я сграбчи и да я раздруса, да ѝ каже да се събуди. Шибани адвокати и съдии, които използваха сложни думи и вбесяващ тон, а човек не можеше да направи нищо по въпроса...

Чашата с ликьор му помогна. Реймънд отпи малка глътка и я остави на масата до нейната. Не беше лесно, но щеше да играе с нея. Той каза:

— Един човек на име Чамп, въоръжен с „Валтер П 38“, си мислеше, че може да се справи с Клемънт, но Клемънт го очисти. Помниш ли? Преди три години. Обзалагам се, че съдия Гай, докато е звънял в полицията от телефона в колата си, също е вярвал, че може да се справи с него. Клемънт разполага с нещо срещу теб. Заплашва те или те изнудва, а ти му позволяваш да го прави.

Каролин вдигна чашата си. Реймънд усети, че се готвеше да го атакува.

— Той ми разказа нещо интересно — започна Каролин. — Искал си да се срещнете някъде и да уредите въпроса. Сами.

— Той ли ти го каза?

— А как иначе щях да го знам?

— Има разни истории — отвърна Реймънд. — Как ченгето си сваля значката и се разправя с престъпника в някоя тъмна уличка. Ако мислиш, че нещата стоят по този начин, не си права. Това беше идея на Клемънт. А ако видиш прозореца на всекидневната ми, ще разбереш, че той вече е започнал.

— Искаш да кажеш, че той те е предизвикал на нещо като дуел?

— Не ми подаде картичката си, не ми хвърли ръкавица, нито пък ме накара да избира оръжията. Все пак той явно си пада по автоматични пушки. Говоря за клиента ти. За онзи, с когото можеш да се справиш.

— И какво ще направиш по въпроса? — попита тя кротко, но с интерес.

— Ще хвърлям по един поглед през рамо — отговори Реймънд. — И няма да паля лампите, когато щорите не са спуснати.

— Какво казаха за случая в отдела ти?

— В управлението ли?

— Инспекторът, командирът, онзи, на когото докладваш.

— Още не съм разказал на никого. Това се случи преди малко.

— А ще го направиш ли?

— Да, ще докладвам за стрелбата.

— Знаеш какво имам предвид. Ще им разкажеш ли, че Клемънт те е предизвикал?

Реймънд замълча за момент.

— Не съм мислил за това — отговори той.

— Каква е разликата в начина, по който ние с теб гледаме на Клемънт? — попита Каролин. — Казах ти, че мога да се справя с него. А ти от своя страна ми обясняваш, че това е личен въпрос.

— Има една голяма разлика — поясни Реймънд. — Аз имам пистолет.

— Знам. Точно затова си мисля, че идеята ти харесва — каза тя. — По мъжки. Престрелка в Окей Корал. Трябва да се върнеш сто години назад в Дивия запад, за да намериш аналог, но нещата са точно такива, нали?

Реймънд се замисли за момичето от „Нюз“.

— Не знам — каза той и замълча.

Представи си сцена от Дивия запад. Прашна улица, мъже с оръжия. После образът изчезна и той видя хлапета, които си играеха на каубои на празния парцел близо до „Света Троица“. След това местата, където си играеха, изчезнаха под магистралата и той видя същите хлапета в училище. Малко русо момиченце на име Кармел, което в един есенен следобед в пети клас остави на чина му бележка с думите „Обичам те“. Деца, които си споделят тайни. Беше много отдавна, но Реймънд още го виждаше ясно. Образът беше част от него сега, когато седеше в полумрака с човек, който също имаше тайни. Зачуди се дали Каролин имаше близки приятели или поне един човек, с когото да говори интимно.

— Какво не знаеш? — запита тя.

— Мислех си за това, което каза. Странно е. Когато говорих с Клемънт, той непрестанно повтаряше, че аз не се интересувам повече от спазването на закона, отколкото той от нарушаването му...

— Той ли го каза?

— Да. Според него това било нещо лично между нас, което няма нищо общо с другите хора.

— А ти съгласи ли се?

— Казах му: „В миналото можеше да уредим въпроса помежду си“. А той отвърна: „Или ако смятаме, че е забавно“.

Загледана напрегнато в него, Каролин каза:

— Не си разказал това на хората, с които работиш, а го казваш на мен.

Тя се надигна от копринената възглавница и се наклони към него, но затворена в себе си, облегнала ръце на коленете си.

— Онази вечер в кабинета ме попита дали можеш да ми помогнеш. Каза го два пъти. И двата пъти, поради начина, по който зададе въпроса, бях почти готова да ти отговоря. Исках...

Очите ѝ бяха кафяви. Разширените в полумрака зеници ги правеха да изглеждат по-тъмни и ясно изразени, като очи от портрет, подчертани нарочно, с изключение на малкото бледо петно, отразяващо светлината, което приличаше на нежна искрица.

— Всеки има нужда от човек, с когото да споделя тайните си — каза Реймънд.

Харесваше деликатното очертание на носа ѝ, формата на устата. Помисли си, че би искал да захапе нежно долната ѝ устна.

— Правя грешки — призна Каролин. — Мисля, че те познавам, но не е така. Казваш *изобразително изкуство* и *астрално тяло*...

— Но той няма такова, нали? — прекъсна я Реймънд.

Адвокатката не отговори.

— Позволи ми да ти помогна — каза Реймънд.

Тя продължи да се вглежда в очите му, събирайки смелост.

— Каролин, давам ти дума, че...

— Прегърни ме, моля те — каза тя.

17.

Правиха любов в легло с бели чаршафи и табла от тъмен дъб, която се извисяваше към тавана. Започнаха почти изведнъж, сякаш бяха липсвали толкова много един на друг, че не можеха да чакат. Ръцете им се движеха, бързо добивайки опит. Когато проникна в нея, тя въздъхна с облекчение, каквото Реймънд не бе чувал никога преди, дори в леглата с пъстри чаршафи от прочути дизайнерски къщи, с момичетата, които стенеха драматично и говореха мръсотии. Никоя от тях не се отдаваше така, както го правеше Каролин. Реймънд се движеше с нея, замаян, но и нащрек, защото не можеше да повярва, че това се случва. Не можеше да повярва, че Каролин Уайлдър издава тези звуци, извива се и отмята глава назад в слабата светлина, която му позволяваше да види лицето ѝ такова, каквото тя самата никога не би могла да го види. Реймънд виждаше тайната Каролин. Забеляза за миг, как тя отваря очи, осъзнала, че я наблюдава. Искаше му се да сподели нещо с нея.

— Познавам те — каза той.

За момент настъпи тишина, която изчезна, когато очите ѝ се затвориха отново. После му се стори, че всичко това се бе случило много отдавна.

Останаха мълчаливи в тъмнината. Реймънд я прегръщаше нежно, загледан в слабата светлина, проникваща през щорите на прозореца. Чу гласа на Каролин близо до себе си.

— Господи, това беше прекрасно — каза тя.

Той се зачуди как трябва да отговори, но накрая не каза нищо. Тя усещаше прегръдката му, нежните движения на ръцете, които я галеха, и знаеше как се чувства Реймънд.

Накрая, с тих, но ясен в тишината глас, Каролин каза:

— Онази вечер в кабинета ми, когато говореше по телефона... — Тя направи кратка пауза, после продължи: — Тъкмо когато си

тръгваше, Клемънт запитва: „Кога ще си получи парите?“. Погледнах го учудено. Не знаех за какво говори. Той каза: „Стоте хиляди, които ми обеща за убийството на съдията“. Аз извиках: „Какво?“. Не можех да повярвам на ушите си. А Клемънт отвърна: „Не се прави на луда, за да се измъкнеш от плащането. Разполагам с доказателство, че съдията е имал нещо срещу теб“. Попитах го какво има предвид, но не ми отговори. После каза, че ще поддържа връзка с мен и си тръгна.

— А тази вечер — каза Реймънд, — ти се обади...

— Обади се и сутринта — прекъсна го Каролин. — Снощи се обади само няколко минути преди теб и каза: „Най-малко от един час съм при теб, ако някой пита“. Не му отговорих, а затворих телефона. Той звънна след минута и каза: „Слушай, ако се проваля заради Гай, ти ще потънеш заедно с мен“. Този път му казах, че ако се тревожи, трябва да си вземе адвокат, защото аз повече няма да го представлявам. Той отвърна: „О, разбира се, че ще ме представляваш“. После ми съобщи следното: дори ако само му се стори, че може да го осъдят, ще подпише показания, в които ще твърди, че аз съм му платила да убие Гай. Каза, че разполагал с достатъчно доказателства, за да подкрепи твърденията си или поне за да повярват на мотива.

— Как е възможно това? — запитва Реймънд.

— Точно това е интересното — отговори Каролин. — Мисълта му, че може да ме натопа.

Тя се обърна към него, за да види лицето му в тъмнината.

— Това, което ти казвам, е поверително, нали? — запитва тя.

Реймънд не отговори.

— А и бездруго не съм ти дала нещо, което можеш да използваш — добави Каролин.

Реймънд изпита странното чувство, че макар гърдите ѝ да лежах под ръката му и бедрата им да се докосваха, адвокатката се завръщаше. Жената, която му се беше отдала напълно, сега събираше сили, за да се брани от него. Вероятно тя дори не го и осъзнаваше, отпусната спокойно в прегръдката му.

Каролин каза:

— Имам предвид, че ако подам оплакване срещу него, например за изнудване, ще бъде само моята дума срещу неговата. Това не е малко, но е недостатъчно, за да го осъдят. Той ще изиграе ролята си на

търп селяндур и ще каже, че не съм го разбрала. Клемънт има дарба да се прави на идиот.

— Да се върнем малко назад — предложи Реймънд. — Първо, той иска сто хиляди, за да не съобщи на полицията, че ти си му платила да убие Гай.

— Според мен — прекъсна го Каролин, — тъй като е абсолютен използвач, първата мисъл на Клемънт е била как да извлече полза от смъртта на Гай.

Тя замълча за момент и добави:

— Независимо дали го е убил той, или не.

Реймънд си заповяда да прояви търпение и да изчака. Да пренебрегне тревогата, която свиваше сърцето му.

— Но сега той е заподозрян и ми нарежда да направя всичко възможно, за да не го вкарат в затвора. При това безплатно, защото в противен случай ще ме завлече надолу със себе си.

— Кога ти каза всичко това? — попита Реймънд.

— Тази сутрин ми се обади в службата.

— Какво точно ти каза?

— Според думите му, можел да докаже, че аз съм имала някаква далавера за подкупи с Гай — плащала съм му, за да освобождава клиентите ми или поне да им дава минимални присъди. Но тъй като съм дала показания срещу него пред Комисията и съм помогнала да го изритат от работа, предполага се, че аз съм една от онези, които Гай заплаши, че ще разкрие. Според пресата съдията възнамерявал да напише книга, в която да разкрие имената на хора с „мръсни ръце и непочтени сърца“. Клемънт ще каже, че съм убила Гай, за да му попреча да напише книгата.

— И Клемънт се е сетил за всичко това? — изненадано попита Реймънд.

— Всички го мислят за глупак — отвърна Каролин. — Затова винаги се измъква и е толкова... впечатляващ.

Тя се размърда и издърпа ръката си изпод Реймънд.

— Искаш ли едно питие? — попита Каролин.

Тя се надигна гола от леглото, но когато се върна, носеше кафявата роба. Подаде на Реймънд чаша ликьор и запали лампата на нощното шкафче, преди отново да легне и да опре глава на таблата. Когато Реймънд постави ръка на бедрото ѝ, тя вдигна чашата си и

отпи. Той никога не си беше мислил, че жените могат да използват мъжете за друго, освен за да получат пари или нов мокет. Беше й казал: „Познавам те“, а тя не му отговори. Реймънд се зачуди какво всъщност беше отношението му към нея, като се изключи фактът, че харесваше очите, носа и тялото ѝ. Зачуди се дали наистина е бил развълнуван, или само е искал да покори и подчини изисканата, хладнокръвна адвокатка. Или пък е било точно обратното и самият Реймънд Круз е бил съблазнен.

— Той ли твърди, че разполага с доказателство за далаверите ти с Гай, или наистина има нещо? — попита Реймънд.

Каролин се завъртя към него, стиснала чашата в двете си ръце.

— Питаш ме дали наистина съм замесена в нещо и дали има някакво валидно доказателство, така ли?

— Питам се какво има срещу теб.

Каролин замълча за момент, после каза:

— Ами... ако например откриете името ми в бележника на Гай, телефонния ми номер и цифри, които може да се изтълкуват като суми пари... ако някой с въображение реши, че това е списък на сумите, които съм изплащала на Гай... ако търсиш заподозрян, който може да е поръчал убийството на съдията, не би ли сметнал това за доказателство?

Реймънд поклати глава.

— Не и ако е само това. Ти видя ли бележника?

— Какъв бележник?

— Онзи, който Клемънт е взел от съдията.

Каролин все още го гледаше спокойно, облегнала глава на таблата.

— Казах какво би било, ако намериш името ми в бележника. Но не казах, че Клемънт го е взел, нали?

— Изминахме дълъг път — каза Реймънд, — но имам чувството, че се връщаме там, откъдето тръгнахме. Преди малко ти беше уплашена до смърт от него...

— Все още съм малко уплашена — прекъсна го Каролин. — Достатъчно уплашена, за да знам, че трябва да внимавам с Клемънт. Но това не означава, че не мога да се справя с него.

— Не е нужно да се справяш с него. Просто трябва да дадеш показания. Клемънт е признал пред теб, че той е застрелял съдията.

— Защото се опитва да извлече полза от това — отвърна Каролин. — Споменах ти и преди — това не означава, че той наистина го е направил.

— Но го е направил! — извика Реймънд и изля малко от алкохола, докато се надигаше, за да погледне адвокатката в очите.

Тя го загледа как попива мокрото петно върху чаршафа.

— Не се тревожи — кротко му каза тя. — Бездруго ще сменям чаршафите.

Каролин се облегна отново на таблата. Реймънд седеше сковано, гол над чаршафа около кръста му.

— Слушай, доверихме се един на друг, защото понякога човек изпитва подобна нужда — каза тя. — И според теб човек трябва да си има някого, с когото да споделя тайните си. Аз ти разказах неща, за които партньорите ми не знаят. И ти ми разказа неща, които никога не би доверил на други хора. Ти си имаш някаква игра с Клемънт. Аз също. И двамата признаваме, че той е необикновена личност с впечатляващ характер. В противен случай никой от нас нямаше да се заеме толкова сериозно със случая му. Не е ли вярно?

— Казала си му да си намери друг адвокат.

— Да, но той няма да го направи. Той не само се нуждае от мен, но и ме харесва.

Реймънд се вслуша внимателно в думите на адвокатката.

— Той ще трябва да осъзнае, след като забрави за онези дивотии с изнудването, че на мен ми се плаща определена такса. А ако не е съгласен да плати, тогава наистина ще му се наложи да си потърси друг адвокат.

Стори му се, че Каролин се усмихва, макар че изражението ѝ не се промени.

— Можем да си играем нашите игрички — продължи тя, — но все пак това трябва да е в границите на работата, за която ни плащат. Не можеш да очакваш от мен да ти дам информация за клиента си, както и аз не очаквам да го застреляш, без да си провокиран. Ясно ли е?

— Май наистина се върнахме там, откъдето започнахме — каза Реймънд.

— Защо? Ти къде очакваше да сме?

Той замълча за момент и отговори:

— Не знам.

После се надигна от леглото и застана гол до нея.

— Като оставим всичко това настрана, как беше чукането? — попита Реймънд.

— Нека го кажа така — отвърна Каролин, като вдигна очи от тялото към лицето му. — Беше това, което очаквах да бъде.

18.

Мери Алис му беше казала: „Не ти пука за никой друг. Мислиш само за себе си“. Боб Херцог му беше казал: „Знаеш ли на какво ти се възхищавам? На безпристрастността ти. Не позволяваш разни неща да те безпокоят. Наблюдаваш, отсъждаш и приемаш онова, което откриеш“.

Норб Брил му беше казал: „Харчиш двеста и десет долара за син костюм?“.

Уендъл Робинсън му беше казал: „Не мисли, че ти целувам задника, но през повечето време не си мисля за теб като за бял“.

Джери Хънтър му беше казвал повече от веднъж: „Какво ти става, че не искаш да говориш?“.

Момичето от „Нюз“ му беше казало: „Мисля, че се страхуваш от жените. Според мен в това се корени проблемът“.

Каролин Уайлдър, в ролята на жена, му беше казала: „Беше това, което очаквах да бъде“.

Реймънд облече синия си костюм и напусна къщата ѝ, защото не се сети как да ѝ отговори. През целия път до вкъщи се опитваше да измисли нещо, с което да я прикове към таблата на старинното легло с отворена уста. Отново не можа да се сети за нищо. Легна си и през нощта се събуди, обмисляйки различни реплики, но нито една от тях не му се стори подходяща. Накрая си каза: „Какво правиш? Няма никакво значение какво мисли тя“. После се опита да вземе решение, елиминирайки личните си чувства.

Но чак сутринта, когато влезе във всекидневната и видя отново счупените стъкла, най-после се сети какво трябваше да ѝ каже, учуден от факта, че това всъщност нямаше нищо общо лично с него.

Трябваше да ѝ каже спокойно, без да се прави на умник и без да се опитва да си запази последната дума, че ако продължи да си играе игрички с Клемънт, ще настъпи момент, в който той ще я убие.

Това вече му беше съвсем ясно. Реймънд не вярваше, че тя е въртяла някаква далавера с Гай. Каролин не го беше отрекла директно,

защото не чувстваше нужда да го направи или въобще да се занимава с това. От всички познати на Реймънд юристи, тя беше последната, която би се замесила в мръсни съдебни игри. Особено пък с Гай.

Реймънд извади сплесканите късчета олово от стената. Веднага щом ги погледна разбра, че не са от „Валтер П 38“. Когато хазайката му влезе в стаята, приближавайки се към прозореца, сякаш нещо отново можеше да долети през разбитите прозорци, той й каза, че вероятно са виновни хлапетата в парка, които си играеха с въздушни пушки. Хазайката му очевидно се усъмни в обясненията му, но само го попита дали е съобщил за инцидента в полицията. Реймънд й напомни, че той самият е полицай. После тя го уведоми, че ще му се наложи да плати за новия прозорец.

Тази сутрин Реймънд седна зад бюрото си, облечен в сивото сако от туид, което не беше носил от пролетта, когато започна да спортува и да пази диета. Сега сакото му беше широко, по-голямо поне с един размер. Той прегледа протокола на Комисията по съдийски постове относно разследването на съдия Гай. Вътре видя доста познати имена. Каролин Уайлдър се споменаваеше няколко пъти.

Реймънд не разказа на колегите си за стрелбата — независимо дали тя представляваше опит за убийство, или само предизвикателство, не защото смяташе инцидента за личен въпрос, а тъй като нямаше желание да прекара цяла сутрин в обсъждането му. Той беше доста тих и вглъбен в себе си и колегите му го оставиха на мира. Звъняха по телефона, работеха върху случаи, разглеждаха порнографски снимки, конфискувани по време на обиска в дома на един убит. Подсвиркваха и охкаха. Уендъл се престори, че ще повърне. Хънтър огледа внимателно една от снимките и Норб Брил му каза:

— Ти си падаш по тия неща, нали?

Хънтър отговори възмутено:

— Боже господи, за какъв перверзник ме взимаш?

Брил каза:

— О, перверзник, висок около метър и осемдесет, с пясъчноруси мустаци и риза на зелени райета.

Към дванайсет Реймънд им каза, че ще пропусне обяда.

След като колегите му излязоха, той свали сакото си, отключи шкафа от шперплат и закачи тридесет и осем калибровия си пистолет с гумените ленти по ръкохватката на една кукичка в шкафа. После извади презраменен кобур, в който беше прибран деветмилиметров автоматичен „Колт“ с дървена ръкохватка. Реймънд нагласи кобура удобно под лявата си мишница и отново облече сакото, което сега му прилягаше идеално.

19.

Санди се събуди, легнала на една страна. Усети, че Клемънт се гуши в нея. Почувства и нещо твърдо, притиснато в голия ѝ задник.

— Това в моя чест ли е, или трябва да отидеш до тоалетната? — попита тя.

Клемънт не отговори.

Санди не го беше чула да се прибира снощи. Тя се обърна по гръб и завъртя глава, за да погледне Дивака от Оклахома, който направи гримаса със затворени очи и каза:

— Остави ме.

— Моля? Да не би да съм те докоснала или нещо друго? Добре ли прекара снощи?

Никакъв отговор.

— Е, и аз ходих тук и там — продължи Санди. — Да не мислиш, че съм си седяла у дома?

Момчешкото лице на Клемънт беше зачервено и подуто. Дъхът му вонеше кисело на уиски.

— Значи Дивака е напълно скапан? — попита Санди. — Ти, лайно такова, къде ходи?

Клемънт отвори очи, примигна няколко пъти, за да фокусира погледа си и видя обедното слънце в прозореца и къдравата, златиста коса на Санди на възглавницата. Той каза:

— Ходих в онова място на Удуърд... Все едно че си бях отишъл у дома. Страхотно беше.

Устата на Клемънт беше притисната във възглавницата и той говореше, сякаш страдеше от зъбобол или току-що бе ял люти мексикански чушки.

— Какво? — попита Санди. — Какво място?

Клемънт размърда устни и каза:

— Дай да оправим твоя албанец. Вече съм готов за него. Ще седите там, когато аз се появя. Ще ни запознаеш... после ще поговорим делово.

— За кое място говориш?

— „При чичо Дино“.

— Боже господи — изстена Санди. — Той е албанец, не обича кънтри музика, а диско.

Клемънт се вторачи в дребната си партньорка, като се мъчеше да проумее думите ѝ. Най-после той каза:

— Скъпа, аз искам да говоря с този тип, а не да танцувам с него.

— Ами ако той не иска да отидем там?

— Хей, нали ти си способната?

Клемънт протегна ръка между краката на Санди.

— Нали? — повтори той.

— Престани.

— Защо, какво има?

Клемънт затвори очи и заопипва Санди.

— Хей, какво става? — запита Клемънт. — Да не си спряла да се бръснеш?

— Това боли.

— Да, ама боли приятно, нали? Ами ей тук? Хубаво ли е?

Санди се търколи към него, разтваряйки крака, но изведнъж спря.

— Няма да го направя, ако не си измиеш зъбите — каза тя.

— Стига де — отвърна Клемънт. — Няма да се целуваме. Хайде просто да го направим.

През останалата част от деня Клемънт лежа, замислено загледан навън през прозореца. Санди седна зад бюрото, за да напише писмо на майка си във Френч Лик, Индиана, което започваше с думите: „Мила мамо, времето е много топло за октомври, но нямам нищо против, защото мразя студа“. Писмото спираше тук. Санди се замисли, тропайки с химикалката по предните си зъби, докато Клемънт не ѝ нареди да престане.

Тя се приближи до телевизора, пусна го и каза:

— Хей, дават „Нашвил на път“... Господи, казвал ли ти е някой, че приличаш на Марти Робинс? Може да сте близнаци.

Клемънт не отговори. Санди се завъртя отново към него след няколко минути и каза:

— Това е абсолютно безсмислено, нали? Марти казва: „Искаш ли да ни изпееш още една песен?“. А Дона Фарго, чуваш ли я, тя пък отговаря: „Не мога да пропусна подобно предложение“. Какво предложение? Марти не ѝ предложи нищо.

Клемънт се вторачи мрачно в нея. Санди се облече и излезе от апартамента, без да каже и дума повече.

Това, за което Клемънт си мислеше в момента, бяха сто хиляди долара и възможността да ги измъкне от Каролин Уайлдър. Реши, че трябва да ѝ каже следното:

— Ето как стоят нещата. Даваш ми стотаката, иначе ще изпратя на ченгетата този бележник. А в него с почерка на съдията е записан телефонът ти и инициалите на фирмата ти — „Уайлдър, Сълтън и Файн“. Ще откъсна няколко страници от бележника, така че на лявата страница срещу телефонния ти номер ще се виждат всички онези суми, плащания и стрелки, които сочат право към теб. Какво мислиш?

Адвокатката му затвори телефона. Ясно е какво мислеше. Беше твърда мадама. Не хленчеше и не се плашеше без причина. Изслуша го, а после му затвори телефона.

Санди се върна след няколко часа. Погледна към него и включи телевизора. Той дори не вдигна очи към нея, а продължи да гледа през прозореца.

Клемънт мислеше и мислеше и най-после, когато слънцето залязваше и високите кули на Ренесансовия център се превърнаха в течно сребро, си каза: „Боже господи, мислиш прекалено много. Точно това е проблемът, тъпако. Мисленето“.

Кой беше най-бързият и сигурен начин да измъкнеш пари от някого? Набутваш пистолет в устата му и запъваш ударника. Парите или живота. По дяволите, винаги е ставало така из целия свят. Взимаш и бягаш.

Ако Каролин не се хванеше на въдицата, както по всичко личеше, че ще стане, той просто щеше да я просне на пода, да я възседне и да я накара да погледне право в дулото на валтера. Само дето, мамка му, се беше отървал от него.

Е, някакъв друг пищов тогава.

Това му напомни, че трябва да отиде на пазар, преди да се запознае с албанеца на Санди. Ще отиде в някой негърски бар и ще направи покупката. Сети се за Маркър Суитън, но си заповяда да стои

далеч от него, поне засега. Суити беше кораво момче, но напоследък се занимаваше с дрога и Клемънт не беше сигурен, че няма да пропее и да прекара старото си приятелче. На кого ли можеше да се има доверие в наши дни? Клемънт погледна към Санди, сгушена на канапето, загледана в Майкъл Дъглас. Бог да я благослови. Каза ѝ да продължава да си гледа програмата, а той ще приготви вечерята.

Нахвърлиха се върху пържолите по селски, сервирани със сос и бира в трапезарията, когато над града се спусна тъмнина и започнаха да проблясват светлини. Това беше любимото време от деня на Клемънт. Той каза:

— Добре, вече внимавам. Разкажи ми за албанците.

— Добре — съгласи се Санди. — Знаеш къде е Италия и как отива надолу по картата. Албания е точно срещу нея.

Клемънт се зачуди защо ли Санди му дрънка тези неща, но той го беше поискал, затова се примири и каза:

— Така ли?

— Албанците, живеещи тук — продължи Санди, — са онези корави типове — това ще ти хареса, които не искали да живеят, тормозени от турците или комунистите. Затова дошли тук.

— Какво пък им е толкова коравото? — запита Клемънт.

— Ами според думите на Скендер, ако направиш нещо на брат му, значи го правиш и на самия него. Страхотно държат на семейството си и отмъщават, ако на някой от роднините им се случи нещо лошо. Например, ако един мъж набие жена си. Тя си отива у дома и разказва на баща си за побоя. Бащата намира зет си и го застрелва.

— Това правилно ли е?

— Но тогава братът на зетя застрелва бащата, а синът му — братът на жената — убива брата на съпруга. Понякога им се налага да доведат някого от Югославия, където са най-коравите, за да уреди работата. Иначе става прекалено сложно и объркано и всеки стреля по всекиго.

— Къде, по дяволите, сме? — запита Клемънт. — Детройт или Източно Тенеси?

— Голяма група албанци живее в Хамтрак, заедно с всички онези поляци — поясни Санди. — Други живеят в предградията и във Фармингтън Хилс. Тук има повече албанци отколкото във всеки друг

град в Щатите, но те още си карат по стария начин. Скендер казва, че това се нарича *беса*. Нещо като закон на Запада.

— Какво?

— *Беса*. Означава нещо като обещание. Даване на дума. А понякога го нарича *Обичая*.

— Мамка му — каза Клемънт. — Защо никога не съм чувал за тях?

— Скендер твърди, че ако някой убие брат му и той не направи нищо по въпроса, значи самият той е нищо. Казва, че ако стане така, никога не би могъл да се покаже сред неговите хора.

— Наистина ли така говори?

— Слушай, те са много сериозни. Започват някоя от кървавите си вендети и трябва да се крият, за да оживеят. Затова Скендер е направил онази тайна стаичка. Построил я съвсем сам преди четири години.

— Мисля, че те будалка с дивотии — каза Клемънт и зарови из чинията си.

— Истина е — възрази Санди с широко отворени очи. — Видях стаята. Скрита е в мазето зад бетонна стена, на която няма дори врата.

— Да бе! И как влиза вътре?

— Натиска един бутон, който изглежда като част от котела за отоплението. Чуваш бръмчене на мотор и част от стената се отваря бавно. Там е касата. С четиридесет хиляди долара вътре.

— Той показва ли ти парите?

— Каза ми, че са там.

— Аха — кимна Клемънт. — Добре де, ако стаята е тайна, защо въобще те е вкарал вътре?

Санди се надигна и влезе в кухнята. Върна се с чантата си в ръка.

— Опитвах се да ти кажа, че снощи излизах с него, но ти беше потънал в мисли. Коя ли пък съм аз? Не съм важна личност. Е, виж това, приятелче.

Санди извади малка кутийка от синьо кадифе от чантата си, отвори я и я постави до чашата с бира на Клемънт, където светлината от полилея щеше да се отрази в диаманта.

— Скендер иска да се ожени за мен — гордо съобщи Санди.

Клемънт задъвка, глътна, отпи малко бира и се облегна назад с пръстена в ръка.

— Колко струва това? — попита той.

— Почти четири бона.

— Глупости.

— Ти да не си станал експерт по диаманти? Проверих го в златарския магазин. Отидох дотам, докато ти мислеше. Струва три хиляди седемстотин и петдесет долара. Плюс таксата.

— И той ти предложи? А ти какво му отговори?

— Казах му, че ще трябва да поговори с брат ми.

Преди да напусне апартамента, Клемънт отвори гардероба на Дел Уиймс и извади едно от спортните му сака — модел на „Лили Пулицър“ в жълто, зелено и розово. Занесе го долу във фоайето със себе си, подаде го на портиера Томас Едисън и каза:

— Здравсти, Том, това е за теб. В случай че не те видя отново.

Портиерът, който беше виждал Дел Уиймс, облечен в същото сако, попита:

— Да не би да ни напускаш?

— Да, време е да се преместя. Имам чувството, че живея в аквариум и хората наблюдават всяко мое движение.

— Да, добре. Но не знам дали мога да приема това сако.

— Не се срамувай — успокой го Клемънт. — Отплащам ти се, защото ми позволи да използвам колата ти. А и си добър човек. Ще ти кажа нещо. Познавам бели, които ми бяха приятели в продължение на години, но никога не съм разчитал на тях така, както на теб. Носи сакото със здраве и гледай как очите на черните мадами проблясват от възхищение.

Наближаваше осем часа и Томас Едисън приключваше работа. Нощният портиер стоеше с него зад бюрото. Гледаха как Клемънт отиде до асансьора и слезе надолу към гаража. Когато вратата се затвори, Томас Едисън се обърна към колегата си.

— Какво ми каза той?

— Точно това, което си мислиш — отговори колегата му. — Почти си станал бял, момче.

Томас Едисън извади от джоба си картичката на черния детектив — Уендъл Робинсън, вдигна слушалката и набра номера на отдел „Убийства“.

— Оня шибан селяндур, когото търсите — каза той, — кара светлосиньо „Мъркюри Монтего“, модел 1976. Какво? Чакай да ти кажа нещо. Задавай ми въпросите един по един, човече, и ще се опитам да ти дам отговорите. Какво ще кажеш за това?

20.

Реймънд излезе от „Салонът на Суити“ и отиде до съседната къща, номер 2925. Терасата беше тъмна, но през прозорците се виждаше слаба светлина. Той звънна на звънеца. Чернокожият мъж в хавлиен халат, който отвори вратата, каза:

— Как сте? Заповядайте.

Реймънд се зачуди дали мъжът не го обърка с някого. Влезе вътре и усети миризма на тамян. Върху мебелите имаше прозрачни найлонови калъфи. Някъде от задната част на къщата долиташе музика. Реймънд видя снимка на млад мъж с дълга светлокестенява коса, сресана на път, и голяма брада. Обърна се към чернокожия — господин Суити, който стоеше до затворената врата. Господин Суити замислено разтърка лице. Пръстените по ръката му проблеснаха.

— Не работиш тази вечер — каза Реймънд.

— Работя. Просто още не работя.

Господин Суити проучваше внимателно лейтенанта. Реймънд се вгледа в тъмния халат с маншети и яка в бежово и червено, който му заприлича на перде. Господин Суити каза:

— Няма да се залъгваме с глупости, нали? Имаш вид на човек, който може да сдъвче кабел, полицай, но се съмнявам, че пушиш това, което продавам.

Реймънд му показва значката си. Докато съобщаваше името си, пейджърът му звънна.

Господин Суити каза:

— Това ми харесва. Звукът му е добър. Можеш да използваш телефона в коридора.

Когато Реймънд се върна в стаята, господин Суити седеше на канапето с кръстосани крака и пушеше.

— Реших, че не си от отдел за борба с наркотиците — каза той.
— Трябва да ги видиш как се обличат. Влизат тук с разкопчани ризи и обици.

Реймънд седна срещу него и отново се вгледа в снимката в осветена рамка.

— Каква кола караш? — попита той.

— „Елдорадо“. Регистрационният номер е С-У-И-Т-И.

— Имаш ли и „Монтего“ модел 1976?

— Не. Никога не съм имал.

— Познаваш ли човек, който има такова?

— Мисля, че не.

— Как е приятелчето ти — Клемънт Мансел?

— Ох, мамка му — отвърна господин Суити изморено и поклати глава. — Знаех си.

— Какво?

— Страхувах се, че ще стигнем дотам. Не съм виждал Дивака поне от една година. Той се придвижва прекалено бързо. Аз вече мирясах и се отказах от глупостите.

— Онзи ден си се виждал с приятелката му.

— А, да. Санди идва тук заради тревата. От време на време.

— Тя каза ли ти защо Клемънт е очистил съдията?

— Санди не ми казва нищо. Малкото пиленце само идва и си отива.

— Можем да сложим край на бизнеса ти — каза Реймънд.

— Знам това, човече.

— И да те изпратим в затвора поне за една година. Мислех си, че би искал да се споразумеем.

— И какво мога да ви предложа? Не разполагам с абсолютно нищо.

— Малкото пиленце вчера дойде тук, но не си тръгна веднага — каза Реймънд. — Прав ли съм?

— Опитваше стоката. Знаеш какви са жените и как обичат да пазаруват.

Реймънд се поколеба, после реши да рискува.

— Защо тя не иска Клемънт да узнае, че е идвала тук?

Въпросът свари господин Суити неподготвен. Реймънд забеляза стреснатия поглед, който се появи за секунда в очите му.

— Изглеждаш ми объркан — каза лейтенантът. — Какъв е проблемът?

— Няма никакъв проблем.

— Защо Клемънт ще се интересува дали тя е идвала тук?

— Не знам дали въобще се интересува.

Забрави за това, помисли си Реймънд. Той отмести поглед към мъжа от снимката, който приличаше на скандинавец, после отново го прикова в господин Суити.

— Защо мислиш, че Клемънт уби съдията?

— Не знам дали той го е направил — отговори господин Суити.

— О, да. Той беше. Но не е имал шофьор. Как си обясняваш това?

— Стига, човече, не знам нищо. И не искам да знам.

— Какви причини би могъл да има?

Господин Суити въздъхна.

— Ти ще трябва да го попиташ.

— Направих го вече — отговори Реймънд.

— Така ли? И той какво каза?

— Каза, че нямало никакво значение. Това бяха думите му. Какво значение има?

— Щом си говориш с него по този начин, защо разпитваш и мен?

— Защото ти искаш да ми помогнеш — отвърна Реймънд. — Искаш да разкараш Дивака от себе си. Завинаги. Но се страхуваш, че ако ми дадеш нещо, Клемънт може да разбере.

Господин Суити не отговори. След секунда Реймънд се надигна.

— Може ли пак да използвам телефона ти? — попита той.

В тъмния коридор музиката се чуваше по-ясно. Очевидно долиташе от спалнята. Реймънд вдигна една от визитните си картички към лампата, за да разчете номера, записан на гърба ѝ, после го набра.

Отговори мъжки глас:

— „Лафайет“.

— Искам да говоря със сержант Робинсън, моля — каза Реймънд и зачака.

Когато чу гласа на Уендъл, каза:

— Къде сме?

— Имаме обаждане за монтегото — отговори Уендъл. — Казах им да проверят номера му и да го дадат на наблюдателния екип. Виждаш ли проблема обаче?

— Кой по-точно? — попита Реймънд. — Наоколо виждам само проблеми.

— Ако го открият в Оукланд или Мейкъмб, тогава местните ще получат случая — отговори Уендъл. — Ще го приберат, защото шофира без книжка, но не могат да извадят оръжие от колата, освен ако не е оставено на седалката. Но дори да стане така, той ще е въвн от нашата юрисдикция, арестуван по някакво смотано обвинение за притежаване на оръжие. Разбираш какво имам предвид, нали?

— Кажи им... — Реймънд се замисли за момент и продължи: — В момента не се тревожа за юрисдикцията. Но трябва да сме сигурни, че доказателството е приемливо в съда. Ако намерим у него пистолет, първо трябва да е точно онзи пистолет, после трябва да докажем в съда, че обискът е бил законен, а единственият начин е, ако го приберем за нарушаване на движението и той не успее да плати гаранцията. Тогава можем да претърсим колата, докато правим списък на вещите му. В противен случай можем само да твърдим, че според нас това е оръжието на убийството. Но какви са основанията ни? Мамка му — изруга Реймънд. — Виждам как отново го изпускаме заради някоя техническа подробност.

— Той бездруго няма да разнася оръжието със себе си — каза Уендъл.

— Вероятно си прав, но какво въобще прави той? Откъде е взел колата? Нещо ново за Санди Стантън?

— Излезе и не се е прибирала.

— Какво каза приятелят ти? Ще ни пусне ли в апартамента?

— Да, господин Едисън се съгласи. Искаше да знае дали имаме заповед за обиск, но му казах, че ти се занимаваш с това.

— Всички вече си знаят гражданските права — отбеляза Реймънд. — Ако видим нещо, което ни върши работа, ще извадим заповед и ще се върнем. Ами буикът?

— Не е помръдвал от мястото си. И никой не се е доближавал до него.

— Добре, звънни на нашите хора. Нека го приберат. Аз ще тръгна оттук след малко.

— Чувам „Комодорс“ — каза Уендъл. — Вие с господин Суити с музика ли се забавлявате?

Реймънд се замисли, после каза:

— Не се тревожи за Клемънт. Имам предвид за задържането му. Просто им нареди да го открият и да стоят залепени за него. Ще се

видим след няколко минути.

Реймънд се върна във всекидневната и отново погледна към осветената снимка на мъжа с дългата коса и брадата.

— Кой е този? — запита той. — Твой приятел?

Господин Суити погледна към снимката и каза изненадано:

— На онази снимка ли? Това е Христос. Ти за кого го помисли?

— Това е снимка — отвърна Реймънд.

— Да, но приликата е идеална, нали?

Реймънд кимна, седна и прикова очи в едрия мъж.

— Чувстваш ли се спасен вече? — попита той.

— Надявам се, човече. Имах нужда от спасяване.

— Разбирам какво имаш предвид — каза Реймънд. — Спокойствието не може да се сравни с нищо. Но се страхувам, че може да съм те притеснил. Сега си объркан. Не знаеш дали да се обадиш на Клемънт...

— Чакай малко — прекъсна го господин Суити с измъчен вид. — Защо пък да му се обаждам?

— За да му съобщиш, че съм идвал тук. А също и Санди. Но пък по този начин би се замесил в нещо, нали? Ако искам да си остана спокоен — каза Реймънд, — и особено ако се тревожа за собствения си задник, бих си мълчал. Това е доста по-разумно, отколкото да се замесиш в нещо, нали?

— Ще надигна глас само към небето — каза господин Суити.

— Дори и за това бих помислил два пъти — посъветва го Реймънд. — Човек никога не знае дали някой не го подслушва.

21.

— Да, тъмничко е тук — каза Клемънт, оглеждайки се из „Причичо Дино“. Стените бяха украсени с рога и огледала, от чиито рамки висяха юзди.

— По-тъмно е от повечето заведения в провинцията, но е интимно, нали разбирате? Помислих си, че след като ще водим интимен разговор, можем да го направим на интимно място.

Клемънт се изтегна и вдигна поглед нагоре.

— Само да не беше тоя проклет флипер. Дрънчи като маймуна, която свири на електрически орган — каза той и отново се отпусна. — Ще ти кажа и още нещо. Ако майка ни не беше отнесена от торнадото миналата пролет, щяхме да проведем тази среща в Лоутън.

Санди обясни на Скендер Лулджарай:

— Той има предвид Лоутън, Оклахома.

— Е, по дяволите, той е чувал за Лоутън, нали? А ако не го знае, поне е чувал за Форт Сил... Ето — добави Клемънт, — това ще те накара да се почувстваш у дома.

Той свали каубойската си шапка, протегна се през масата и я нахлупи върху гъстата, черна коса на Скендер Лулджарай. Шапката му беше малка и той се опита да я издърпа по-надолу. После се обърна към Санди, за да чуе мнението ѝ.

— Хей — каза тя, — приличаш на истински каубой.

— Мисля, че не ми става — отвърна Скендер, като стискаше периферията с двете си ръце.

— Много си сладък — успокои го Санди. — А и чудесно подхожда на тоалета ти.

Тя се протегна и бръсна с ръка остатък от пуканка от ревера на черния костюм на Скендер, после махна още една от космите, които се подаваха от копринената му бежова риза.

Клемънт спря келнерката с протегнатата ръка и каза:

— Хей, страхотно ми харесва тениската ти. Сладурче, донеси ни по още едно питие и малко пуканки. После отиди при Лари и го

помоли да изсвири „Избра чудесен момент да ме изоставиш, Лусил“. Става ли? Благодаря ти, скъпа.

После Клемънт се обърна към Скендер и каза:

— Майка ни много обичаше тази песен. Слушаше я, ядосваше се и казваше: „Тази жена е пълен боклук, щом може да изостави четири деца, при това гладни“. Но най-любимата ѝ песен беше „Погледни назад, Тексас“. Сигурен съм, че тази поне си я чувал.

— „Погле...“ какво? — попита Скендер.

— Той се подиграва с мен — каза Клемънт на Санди. — Подиграваш ли ми се, Скени? Наистина ли никога не си чувал как Уейлън пее „Погледни назад, Тексас“? „Време е да се върнем към основните неща в живота“?

Санди го поправи:

— „Време е да се върнем към основните неща в любовта“.

Клемънт се намръщи.

— Сигурна ли си? — попита той.

Санди погледна към малката сцена в ъгъла, където Лари Ли Аткинс и „Плачещата върба“ — трима китаристи и един барабанист — се подготвяха за следващата песен.

— Той я изсвири преди малко — каза Санди. — Попитай го.

Клемънт се замисли.

— „Хайде да продадем диамантения ти пръстен и да си купим ботуши и избелели джинси.“

— Да, после продължава с „Имаме гараж за четири коли, а продължаваме да строим — добави Санди. — Затова май е време да се върнем към основните неща в любовта.“

— Няма рима.

— Не съм казала, че има. Но е „любов“, а не „живот“.

Скендер, на чиято глава стърчеше каубойската шапка, отмести очи от Санди към Клемънт.

Клемънт му се ухили.

— Е, това е без значение — каза той. — Бездруго сме тук, за да си поговорим за основните неща в любовта, нали така, партньоре?

Той замълча за момент и се заслуша в групата.

— Слушайте. Чувате ли какво свирят? „Всички обичат победителя“. Това е старо парче на Дилейни и Бони.

— Много си приказлив тази вечер — каза Санди. — Трябва да се хванеш на работа в радиото, за да ти плащат за бърборенето.

— Нямам нищо против работата. От света на нефтените кладенци пристигнах в света на спекулата — отвърна Клемънт и видя как Санди завъртя очи, чувайки наглата му лъжа. — Но предпочитам инвестициите ми да работят вместо мен, ако знаеш какво имам предвид — обясни той на Скендер, като му намигна. — Чух, че си в ресторантския бизнес.

— Заведения за бърза закуска „Кони Айлънд“ — каза Скендер. — Когато започнах, спестявах по осемдесет и три долара и трийсет и четири цента на месец. В края на годината имах хиляда долара. Купих полуразрушена кооперация, ремонтирах я и я дадох под наем. Продължих да спестявам по осемдесет и три долара и трийсет и четири цента на месец. Купих още една къща и я ремонтирах. После продадох първата и купих заведението „Кони Айлънд“. Продължих да купувам къщи, да ги ремонтирам и продавам. Купих си апартамент и още едно заведение. За дванайсет години вече имам два апартамента, които давам под наем, и четири заведения.

Санди докосна ръката на Скендер и погледна към Клемънт.

— Акцентът му е много сладък, нали? — попита тя.

— Да — съгласи се Клемънт и добави: — Предполагам, че плащаш солидни суми и на Чичо Сам, нали?

Скендер сви рамене.

— Да, плащам. Но имам пари.

— Бил ли си женен някога?

— Не. На трийсет и четири години съм, но никога не съм се женил. Братовчед ми Тома и дядо ми, главата на семейството, искат да ме оженят за едно момиче от Тузи, Югославия. Смятат да я доведат тук. Аз отказах и много ги ядосах, защото искам да се ожения за американка.

Клемънт слушаше внимателно, облегнат на масата. После каза:

— Знам какво имаш предвид, приятелю. Хубава американка, която знае как да се поддържа, бръсне се под мишниците, използва хубав парфюм и дезодорант.

Той намигна отново на Скендер и продължи:

— Не искам да проявявам излишно любопитство, но трябва да се грижа за сестра си. Иначе майка ми ще се върне оттам, където е, и ще

ме подлуди. Казах на Санди, че всичко зависи от нея, но ако приятелят ѝ е искрен човек, няма да има нищо против да задоволи съвсем естественото ми любопитство. Казах ѝ, че тя все пак ще бъде госпожа Лулгу...

Санди завъртя очи.

Скендер се обади:

— Лулджарай. Често срещано име. Когато погледнах в телефонния указател, видях там повече хора с името Лулджарай отколкото Мансел. Търсих, търсих, но не видях името ти. Имам и още един въпрос. Защо вие със сестра ти имате различни имена?

— Веднага щом ни погледнеш, можеш да разбереш, че сме от едно семейство — отвърна Мансел. — Е, историята със смяната на името на Санди е доста интересна. Когато беше в Холивуд, точно след конкурса „Мис Свят“...

Скендер закима усмихнато.

— И? — каза той.

Санди се облегна на стола и отново завъртя очи.

— Ще ти кажа нещо — заговори Клемънт. — Харесвам хора с естествена усмивка като твоята. Това показва добър характер.

Клемънт се вторачи в Скендер и кимна замислено. Скендер продължи да се усмихва насила, почти измъчено.

— Ще ти кажа и още нещо — продължи Клемънт. — Бил съм из цялата страна, където ме отведе работата ми, но ако щеш вярвай, ти си първият албанец, когото виждам... Къде живееш сега, Скени?

Скендер отиде до тоалетната, преди да си тръгнат. Клемънт каза на Санди:

— Не успях да се снабдя с пистолет.

Тя изглеждаше доста нервна, което изненада Клемънт.

— Няма нищо — отвърна тя. — Не е задължително да го правиш тази вечер.

— Да бе, не е, мамка му — изруга Клемънт. — Имам само седем долара, а няма къде да спя.

Клемънт се беше залепил за черния кадилак на Скендер и не позволяваше никакви коли да се вмъкнат между тях. Минаха надолу по „Удуърд“, завиха на изток по магистрала „Дейвисън“, после при „Каниф“ се отправиха на запад. На Клемънт му се стори, че се връщат към „Удуърд“. Оня глупак дори не знаеше как да се прибере у дома.

Свиха зад ъгъла и Клемънт паркира зад кадилака пред триетажната сграда с форма на подкова на улица „Кардони“ номер 2781.

Скендер им каза, че живеел тук от четири години. Нанесъл се веднага след като убили брат му. Клемънт се заслуша внимателно, оглеждайки надписите по улицата, и последва Скендер и Санди в сградата.

Клемънт попита дали брат му е бил застрелян и научи, че убийството било извършено от член на някакво друго семейство. Последва дълга, отегчителна история, която Клемънт не разбра. Нещо за скарване в някакъв бар, довело до убийството на брата, после един братовчед и двама от другото семейство били убити, докато накрая онзи тип пристигнал от Югославия и уредил нещата.

По стълбите Клемънт попита Скендер дали той е застрелял двамата от другото семейство. Скендер обаче не го чу или предпочете да пренебрегне въпроса му, обяснявайки на Санди, че все още живеел на първия етаж. Санди го попита защо тогава отиват на втория. Скендер й каза да изчака малко и ще разбере.

Клемънт не можеше да си представи как този кльощав камилар застрелва някого.

Скендер отключи церемониално вратата на десния апартамент и отстъпи назад, за да им направи място да минат. Апартаментът беше доста голям, Клемънт се впечатли от това колко ново изглеждаше всичко вътре. Помисли си, че му прилича на добре подредена витрина, и откри, че не греши.

— За булката ми — съобщи Скендер и се усмихна, разкривайки бели зъби и златни коронки.

За първи път Клемънт успя да го огледа добре. Скендер свали каубойската шапка от главата си и я размаха, представяйки стаята.

— Това е „Средиземноморският апартамент“ на мебелна къща „Ласки“ — каза той.

Клемънт прецени, че Скендер е около шейсет килограма и под метър и седемдесет, макар че косата му го правеше да изглежда по-висок. Албанецът им показва голямата спалня, после стаята за шиене, при което Клемънт се ухили и сбута Санди, после банята в розово и зелено, идеално оборудваната кухня и двете бутилки сливова, които се изстудяваха в хладилника за малкото им празненство.

Санди изглеждаше наистина изненадана.

— Господи, много е хубаво — каза тя.

Клемънт не бързаше. Той я остави да се разходи на спокойствие из апартамента и да докосне малките статуетки на диви животни, листенцата на лампите, оформени като лалета, да огледа двете меки кресла и картината, която изобразяваше малко момиченце с широко отворени очи. По бузата на Санди се търколи едра сълза. Скендер отвори бутилка сливова и я донесе при тях, пъхнал пръсти в три чаши. Отново беше нахлупил каубойската шапка на главата си.

Клемънт продължаваше да нарича Санди „сестричке“. Непрестанно повтаряше: „Хей, това място ще ти хареса, нали, сестричке?“. Или „Какво ще кажеш за стаята за шиене, сестричке? Предвидлив човек е нашият приятел, нали?“.

След малко Клемънт каза:

— Човече, това питие е страхотно.

После накара Скендер да отвори и втората бутилка. Клемънт реши, че сливовата има вкус на горчива мулешка пикня, но искаше албанецът да е в добро настроение и отпуснат. Към края на втората бутилка Клемънт каза:

— А какви са тези приказки за тайна стая. Надявам се, че няма да заключваш вътре сестра ми, когато се скарате...

Санди въздъхна облекчено.

Това беше най-чистото мазе, което Клемънт някога беше виждал. Отделни, заключени клетки за всеки от дванайсетте наематели, огромен котел за отоплението, който приличаше на корабен бойлер с алуминиеви тръби, отиващи към тавана. Стените на мазето бяха боядисани в бледозелено.

— Гледайте насам сега — каза Скендер.

Клемънт бездруго не възнамеряваше да отмества поглед от него. Скендер се протегна към нещо, което приличаше на метално табло за бушони, монтирано високо на стената до котела, отвори го и дръпна шалтера нагоре. Клемънт чу бръмчение на мотор и забеляза изолиран кабел над част от стената. Откъм стената, от бетонния под до недовършения таван, долетя скърцане на невидими метални панти. Стената започна да се отваря. Моторът вече виеше силно, напъвайки се да се справи с масивния товар. Мили боже, помисли си Клемънт.

Тайната стая беше три на четири метра. Клемънт влезе вътре и каза:

— Проклет да съм.

Той веднага забеляза касата. Беше висока около шейсет сантиметра, а върху нея бяха оставени телефон и дебел указател. Стаята беше обзаведена с малък хладилник, печка с два котлона, грамофон, шест сгъваеми стола, купчина спални чували и маса със захарница върху нея. На стената висяха три картини. Първата изобразяваше бяло селце край морето. На втората се виждаше разпнатият Христос. Третата беше изписана с някакви странни думи, които Клемънт не може да прочете. Зад сгъваемата врата се виждаше по-малка стаичка с мивка и тоалетна и рафтове, отрупани с консерви.

Докато Клемънт се оглеждаше, Скендер включи грамофона. След секунда се чу силният глас на Дона Съмър, който изпълни бетонната стая с диско музика.

Клемънт се опита да не обръща внимание на звука.

— Боже, боже — каза той. — Тук идваш да си играеш или наистина се криеш?

Скендер се усмихна и каза:

— Извинявай. Какво?

— Чувал съм, че италианците минават на дюшеци, но защо никога не съм чувал за вас, хора?

— Особено като се има предвид колко много четеш — обади се Санди.

Клемънт ѝ се ухили. Малкото дяволче започваше да се отпуска. Това беше добре. Щяха да се позабавляват. Обърна се към нея и повтори вечните си думи:

— Ако не е забавно, не си заслужава да го правиш, нали?

— Искате ли да си тръгна? — попита Санди.

— Не, по дяволите. Не искаме да си тръгваш. Нали? — каза Клемънт и погледна към Скендер, който беше коленичил на пода и отваряше касата.

Тя дори не беше заключена, по дяволите. Той пъхна вътре някакъв плик, който беше извадил от вътрешния джоб на самото си.

Точно пред очите ми, помисли си Клемънт. Можеш ли да повярваш? Наистина щеше да му е приятно да разказва тази история в бъдеще. Може би на Суити. Да наблюдава негърското му лице...

— Хей, зетко — каза Клемънт, приятно опиянен от сливовата и бърбъна, който беше изпил преди нея. — Какво има в оная кутия там?

— Държа тук малко пари и разни други неща — отговори Скендер, като извади автоматичен пистолет от касата и го подаде на Клемънт.

Клемънт пристъпи напред колебливо, протегна се и взе оръжието. Усети, че Санди го наблюдава и хвърли бърз поглед към нея.

— Това е „Браунинг“ — каза той.

— Да, а този е „Маузер“. Мисля, че другият е „Смит и Уесън“. Но не знам какъв е този — обясни Скендер, който подреждаше пистолетите на пода до касата.

Клемънт извади пълнителя от браунинга, огледа го и го върна на мястото му.

— Заредени ли ги държиш? — попита той.

— Да, разбира се — отговори Скендер.

— Какво още има там?

— Няма повече оръжия. Само малко пари...

— Колко?

Скендер вдигна очи към него, поколеба се за момент и вдигна ръце, за да закрепил каубойската шапка на главата си.

— Прибрах малко пари миналата седмица. Мисля, че са около четиристотин. Или малко повече.

— Четиристотин — повтори Клемънт и зачака. — Четиристотин, а?

— Малко повече.

— Колко повече?

— Около петдесет долара.

Клемънт се намръщи.

— В банка ли държиш парите си? — попита той.

Скендер отново се поколеба.

Санди се намеси.

— Всичко е наред — каза тя. — Брат ми няма да разкаже на никого.

— Спестовна книжка — каза Скендер, като извади плика отново, отвори го и показа розова разписка. — В нея имам четиридесет хиляди триста четиридесет и три долара.

Клемънт попита:

— Значи всичките четиридесет бона са в книжката ти?

— Да, разбира се.

— Мислех, че нямаш доверие на банките.

Скендер го погледна учудено.

— Разбира се, че имам доверие. Те ми дават заеми, когато имам нужда.

Клемънт се вторачи мрачно в Санди.

— Спри тая шибана музика! — изкрещя той.

Санди се поколеба, стресната, и той отиде до грамофона и блъсна иглата, която издра плочата на Дона Съмър.

— Тази диско гадост ми проби мозъка — извика Клемънт.

Настъпи тишина.

Санди заговори тихо и бавно:

— Мисля, че някой от нас трябва да се успокои и да спре да се държи като лигаво хлапе. Така ще живееш по-дълго.

Скендер погледна облекчено към Санди и каза:

— Не разбирам защо той постъпи така.

— Малка грешка — отвърна Санди. — Всичко е наред.

Клемънт заговори по-спокойно:

— Колко пари имаш в разплащателната сметка?

Санди се усмихна и поклати глава, когато Скендер вдигна очи към Клемънт.

— Не държа много пари там — отговори той.

Скендер замълча за момент, сякаш се подготвяше, после попита предпазливо, сякаш въпросът можеше да обиди Клемънт:

— Защо искаш да знаеш?

— Когато човек има малка сестра, иска да е сигурен, че ще се грижат за нея — отговори Клемънт и заоглежда стаята с ръце на кръста.

— Не се тревожи за това — успокой го Скендер. — Може ли сега да ми върнеш пистолета? Трябва да го прибера.

Санди наблюдаваше Скендер. Видя сериозното му, почти тъжно изражение. Разочаровано. Или най-после подозрително.

Клемънт все още се оглеждаше и не му обърна никакво внимание. Дори не погледна към него, когато запита:

— Когато се криеш тук и вратата е затворена, можеш ли да я отвориш, ако искаш?

— Да, и тук има шалтер — кимна Скендер. — Ето го.

Клемънт отиде до таблото на стената, хвана пистолета за цевта и фрасна силно кутията. Тя се счупи и увисна. Чуха се развълнувани думи на албански. Клемънт се обърна и насочи оръжието към Скендер, който се надигаше от пода.

— Остани си там, Скени — нареди му той. — Бъди добро момче.

Клемънт отскубна шалтера от стената и го хвърли на пода, после се замисли как да действа нататък. Ако заключеше албанеца в мазето, нямаше да му даде добър урок. Трябваше да го въведе в действителността. Клемънт пристъпи към него.

— Имаш ли номера на „Бърза помощ“ под ръка? — попита той.

Скендер го гледаше с омраза. Черните му очи пламтяха. Да, албанците можеха да се ядосват, реши Клемънт. Чу гласа на Скендер:

— Искam веднага да си тръгнете оттук.

— Ще си тръгнем, приятел, но първо искам да се обадя на „Бърза помощ“.

Скендер се намръщи учудено.

— Защо имаш нужда от тях? — попита той.

Да, можеха да се ядосват, но бяха адски невинни в някои отношения.

— Аз не се нуждая от „Бърза помощ“ — обясни Клемънт. — Ти се нуждаеш.

Чу как Санди изохка, когато той вдигна каубойската шапка от главата на албанеца и притисна браунинга в слепоочието му.

— Сега пълзи към вратата — заповяда Клемънт.

Албанецът се опита да погледне към Санди и Клемънт размаха пистолета и го удари с него по главата. Скендер се стресна и запълзя към отвора в стената, подбутван от Клемънт.

— Излез, после се обърни и седни.

Санди се обади.

— Какво ще правиш с него?

— Донеси телефона навън, скъпа. Жицата е достатъчно дълга. Кажи на телефонистката, че искаш да те свърже с „Бърза помощ“. Когато ти отговорят, кажи им да изпратят линейка на улица „Кардони“ номер 2781.

После Клемънт погледна към Скендер и каза:

— Изчакай малко, приятел. Ей сега ще дойда при теб.

Санди забърза навън с телефона. Клемънт я последва, като разроши косата на Скендер с ръка, когато мина покрай него.

Скендер преглътна затруднено. Избърбори нещо на език, който Клемънт не разбра, после каза на английски:

— Ти си луд...

— Легни назад и си сложи крака в отвора — нареди му Клемънт.
— Не ми пука дали левия или десния.

Той отиде до котела, вдигна ръце и погледна през рамо, докато дърпаше шалтера. Моторът забръмча и стената бавно започна да се затваря. Видя как Скендер отдръпва крака си от стената. Клемънт изключи мотора и каза:

— Всичко зависи от теб, партньоре.

После се приближи до Скендер и притисна пистолета в главата му.

— Сложи си крака там или ще ти пръсна мозъка.

Санди заговори по телефона:

— Здравсти — каза тя, — ще имаме нужда от линейка. Искам да кажа, имаме нужда от линейка веднага...

Клемънт се върна до котела, вдигна ръце и отново дръпна шалтера. Загледа как стената се задвижи и започна да притиска крака на Скендер към неподвижната част на стената. Албанецът гледеше стреснато, сякаш не можеше да повярва, че това се случва точно на него. Клемънт дръпна шалтера надолу. Когато бръмченето на мотора спря, Скендер се огледа наоколо с пълни със страх и малко надежда очи.

Клемънт каза:

— Искам да ти обясня нещо, приятелю. Разочарован съм, но не съм ти наистина ядосан. В противен случай вече щях да съм натиснал спусъка. Но докато лежиш в болницата с гипсиран крак, не искам да

решиш, че можеш да разкажеш за тази случка на полицията, ФБР или някой друг. Ако го направиш, ще те посети отново и тогава ще натикам тук главата ти, а не крака. Чу ли ме? Кимни, ако си ме разбрал.

Санди каза:

— Не, човекът не е получил инфаркт...

Клемънт дръпна шалтера.

Санди продължи да обяснява:

— Разбира се, че е сериозно...

Когато моторът забръмча, Скендер започна да крещи. Пое си дълбоко дъх, задържа го за момент, после остави звука да излезе. Беше стиснал очи, лицето му изглеждаше изкривено. Викът се надигна и прерасна в ужасяващ писък.

Санди каза в слушалката:

— Хей, това звучи ли ти достатъчно сериозно? Тъпо копеле такова...

22.

Реймънд имаше видение. Или поне така си представяше виденията. Херцог му съобщи, че албанецът е в болница, и в следващия момент Реймънд видя ясно какво ставаше и какво щеше да стане.

Видя как албанците се втурват по петите на Клемънт.

Видя как Клемънт тича да си прибере оръжието, за да се защити.

Видя господин Суити с оръжието, онзи „Валтер П 38“.

Видя Клемънт с пистолета в ръка — оръжието от убийствата на Гай и Симпсън.

Видя себе си — как протяга с ръка своя деветмилиметров „Колт“.

Видя...

Видението избледня. Не беше сигурен дали виденията са винаги точни. Реймънд си заповяда да се върне назад и да огледа всичко отново внимателно, започвайки с бюрото си в стаята на отдела. Спомни си...

Уендъл каза на някого по телефона:

— Известното като факт и онова, в което вярваш, могат да са две различни неща. Искам да разбера какво знаеш.

Норб Брил каза на една жена на средна възраст, седнала пред бюрото му:

— Можем да ѝ помогнем. Давам ви дума като човек.

Жената отвърна нещо и Брил продължи:

— Е, надявам се някой да не я убие.

Хънтър, говорейки с превзет глас, каза на Морийн:

— „Да, тя дойде и каза, че искала да погали животинчето ми.“ И аз си мисля: „Аха, значи този тип е имал нещо с нея преди да я убие“. Нали така звучи?

Морийн се ухили нетърпеливо.

— Не, кучето на този тип седяло в колата, а тя искала да го погали.

Инспектор Херцог влезе и застана до бюрото на Реймънд.

— Спомена ми, че приятелката на Мансел — Санди Стантън — ходела с един от албанците, нали? — попита той.

Точно в този момент Реймънд усети предчувствието. Стомахът му се сви, когато осъзна, че беше забравил да поговори със Скендер, да го предупреди да внимава.

Реймънд каза:

— Скендер Лулджарай...

Херцог потвърди:

— Да, Скендер. Арт Блейни ходил в болница „Хътцъл“ да посети жена си. Минал покрай една стая и видял познато лице. Тома. Арт надникнал вътре и видял Скендер с гипсиран крак. Арт попитал какво става и Тома му отговорил, че Скендер паднал по стълбите.

Реймънд усети безкрайна умора и каза:

— Ох, мамка му.

— Да отидем в кабинета ми — предложи Херцог.

Реймънд получи виденията, докато вървеше към кабинета на инспектора с гледка към реката.

— Щях да му се обадя — каза Реймънд. — Не знам какво съм мислел. Знаех, че му правят постановка, а не му се обадох.

— Тома твърди, че е било злополука — успокои го Херцог. — Може и така да е било.

Реймънд поклати глава.

— Не, ще разбере какво точно е станало, но със сигурност не е било злополука.

— Добре. Имаш предчувствия — каза Херцог, — но повечето се оказват нереални, затова не обръщаш внимание на всичките.

Херцог погледна към таблото, покрито с изрезки от вестници, отразяващи убийствата на Гай и Симпсън.

— Половината от тези новинарски истории са предчувствия и подозрения. Кой уби съдията? На кого му пука? Както забелязваш, едва споменават Адел Симпсън. Всичко е само за съдията и за това какъв кретен е бил. Даваме им малко факти и повечето от тях са доволни,

оставят ни на спокойствие и взимат интервюта от хора, които казват: „О, да, познавах съдията доста добре и убийството въобще не ме изненада“. Репортерите не се интересуват дали някога ще разрешим случая. Те бездруго имат за какво да пишат.

Реймънд, който премисляше видението си, слушаше търпеливо и внимателно.

Херцог продължи:

— Онова момиче от „Нюз“ — Силвия Маркъс — беше единствената, която попита за Мансел. Дали е заподозрян и къде е. Защо не сме го прибрали.

— Не съм я виждал наоколо — отбеляза Реймънд.

— Тук е всеки ден. Добрала се е до него някак си. Може би е подочула нещо или е видяла отворена папка на нечие бюро. Силвия е доста умно момиче.

— Така ли мислиш? — попита Реймънд.

— Да, задава добри въпроси — отговори Херцог. — Аз самият също имам няколко въпроса. Например колата — буика. Струва ми се, че не сме се заели сериозно с него.

— Избирам какво имаш предвид — отвърна Реймънд.

— Но знаеш ли откога се занимаваме с това? Седемдесет и два часа. Това е. Откак Санди се прибра от посещението си при господин Суити, колата не е мърдала. До снощи. Докарахме я тук, почистихме я и събрахме каквото можем. Колата изглежда сякаш е била карана двайсет хиляди километра с ръкавици. В момента Клемънт шофира „Монтего“ модел 1976. Снощи излезе, но никой не можа да го открие. Не се прибра тази сутрин. Санди също излезе, върна се рано тази сутрин с такси. Снощи, докато ги нямаше, влязохме в апартамента. Не намерихме оръжие в шкафа за бельо, нито в казанчето на тоалетната. Нито пък нещо, което е принадлежало на съдията.

— Значи се е отгървал от оръжието — каза Херцог.

Реймънд не отговори.

— Ти задържаше нещата, не искаше да риташ по врати прекалено рано... — каза Херцог. — Междувременно този тип се разкарва из града с някакво „Монтего“ и може би е счупил нечий крак. Ако не можеш да пипнеш Мансел с оръжието, как ще го направиш?

— Оръжието може още да е наоколо — отговори Реймънд. — Но си прав, мисля, че наистина се въздържах и бях прекалено учтив.

Очаквах хората да се държат разумно и забравих един много важен принцип на полицейската работа.

Херцог кимна.

— Когато ги стиснеш за топките...

— Точно така — каза Реймънд. — Главата и сърцето скоро се задействат.

Член от семейството беше починал наскоро, затова всички албанци бяха в черно. Реймънд ги видя, докато вървеше по коридора и отначало ги помисли за свещеници. Една от сестрите се опитваше да ги разкара от стаята заедно с техните пакети и хартиени торби, като им каза, че могат да влизат само по двама, а другите трябва да седнат в чакалнята. Реймънд видя Тома Синистай.

Тома видя Реймънд Круз, каза нещо и тълпата в черно тръгна надолу по коридора.

Реймънд реши, че Тома прилича на лик върху чуждестранна монета. Или на балкански дипломат. Или на бегач на дълги разстояния. Тома носеше синя риза, вратовръзка и тесен черен костюм. Беше на около тридесет и осем, но изглеждаше по-стар. Мустаците му бяха черни, очите му бяха почти черни и никога не отместваха поглед от събеседника му. Реймънд познаваше Тома от няколко случая в миналото, когато албанците се опитваха да се избият един друг и понякога успяваха. Спомни си, че Тома притежаваше ресторанти, носеше „Берета“ с разрешително и пейджър.

Към болничното легло беше закрепена рамка със сложна система от жици, която повдигаше покрития с гипс крак на Скендер във въздуха. Гледката напомняше на бяла скулптура, която можеше да бъде наречена „Крак“. Очите на Скендер бяха затворени. Когато Реймънд го попита как е, Тома отговори:

— Ще лежи така дълго време, а после ще бъде инвалид. Знаеш ли защо? Защото искаше да се ожени за момиче, с което се беше запознал в някаква дискотека. Тя се съгласила, но настояла, че първо Скендер трябвало да се срещне с брат й.

— Той не й е брат — обясни Реймънд.

— И аз мисля така. Планирали са това доста време.

— Колко са взели?

— Какво значение има? — попита Тома. — Ние не гледаме на това като на кражба или дребно престъпление. Знаеш го. Щом е причинил подобно нещо на Скендер, значи го е причинил и на мен. Абсолютно същото е. Ще погледна този Мансел в очите...

— Не е толкова просто — прекъсна го Реймънд.

— Защо? — попита Тома. — Единственото затруднение се състои в тревогата ти относно това, че ще трябва да ме арестуваш.

Той сви рамене и продължи:

— Добре, но само ако докажеш, че аз съм го убил. Ти правиш това, което трябва да направиш. Аз също.

— Не, не е толкова просто, защото аз също го искам — обясни Реймънд. — Ще ти се наложи да се наредиш на опашка. След като ние приключим, ти можеш да го обвиниш в кражба, нападение или каквото и да е друго, но това няма да означава много, тъй като той ще лежи до живот. Разбираш ли какво имам предвид?

— Разбирам, че ти го искаш заради убийството на съдията — отвърна Тома. — Прекарах известно време на онзи пети етаж. Поговорих с различни познати. Разбирам защо искаш този човек. Но ако не си лично заинтересуван от убийството на съдията, защо тогава ти пука кой ще убие самия Мансел? Нали разбираш как аз виждам нещата? Казваш ми да се наредя на опашка. А аз ти казвам, че ако го искаш, трябва бързо да го пипнеш, защото иначе той ще умре.

Реймънд попита:

— Винаги ли ги гледаш в очите?

Тома се усмихна.

— Ако има време.

— Той е убил девет души.

— Така ли? Щом знаете, че убива хора, защо му позволявате? Преди да пристигна в тази страна, когато бях на шестнайсет, вече бях убил деветима. Може би няколко повече. Повечето съветски войници, но и няколко албанци — мои собствени хора. Преди руснаците, преди моето време, са били турците. А преди турците винаги сме имали *Обичая*. Ако не знаеш за него, не знаеш нищо за мен.

— Мисля, че ние с теб сме приятели — каза Реймънд, който искаше да покаже на албанеца, че го разбира.

— Да, ти даваш дума и я спазваш — отвърна Тома. — Мисля, че познаваш честта, защото не се притесняваш да говориш за нея. За теб

това не е нещо старо или само от книгите. Но може би при теб честта стига само до там и спира. Да речем, че убият полицай. Мисля, че тогава ще искаш да убиеш човека, който го е убил.

— Да — отговори Реймънд, защото в общи линии това беше вярно.

— Но не разбираш, че ако човек, който пуши моя тютюн, дори не трябва да ми е брат, той е човек, когото съм довел в дома си, и ако той е засегнат по някакъв начин, то и аз съм засегнат. Ако той е убит, тогава аз убивам онзи, който го е убил. Нещата стоят по този начин още отпреди полицията и съда. Човек счупва крака на братовчеда, който ти е като брат, по-малък и доверчив брат, после открадва парите му. Какво ти казва честта да направиш?

— Моята чест ми казва, че трябва да откъсна главата на този човек — отвърна Реймънд, изненадан от собствените си думи.

— Видя ли? — каза Тома. — Честта ти е дотук. Тя ти казва нещо, да. Но ти не можеш просто да заявиш „Ще го убия“ и да го направиш. Казваш ми как се чувстваш, че искаш да направиш нещо повече отколкото да го убиеш. Но всъщност това, което ще направиш, е... какво?

— Ще го арестувам — отговори Реймънд.

— Ето — каза Тома. — Поне успяхме да си поговорим за това, дори и да не виждаме нещата по един и същи начин. Поне не ме нарече „луд албанец“.

— Как ще го откриеш? — попита Реймънд.

— Имаме хора, които го търсят. Други, които помагат. Приятели. Някои от вашите хора, други от полицията в Хамтрак. Те ни съобщават неща, които са чули. Знаем каква е колата му, къде живее момичето. Ще го намерим.

— Ами ако напусне града?

Тома сви рамене.

— Ще чакаме. Защо живее тук? Харесва ли му? Хората ли са полесни за обирване? Ако напусне града, ще го чакаме да се върне. Или ще тръгнем след него. Няма значение.

Реймънд погледна към болничното легло.

— Как е счупил крака на Скендер? — попита той.

Тома се поколеба, после каза:

— Счупил го е нарочно. Видя ли доклада на „Бърза помощ“?

— Там пише, че паднал по стълбите за мазето. Намерили го на пода. Един от наемателите в сградата повикал линейка.

— Приятелката му повикала линейката — обясни Тома. — Веднага щом ти се появи тук, се усетих. Знам, че преследваш Мансел и си разбрал, че той е извършил това. Реших да не те лъжа и да ти разправам, че Скендер е паднал по стълбите. Търсиш онзи човек за убийство, но не го арестуваш. Значи нямаш доказателства. А ако не намериш такива, той ще остане на свобода, въпреки че е убил двама души, или девет както казваш.

— Нужно е време — отвърна Реймънд.

Тома поклати глава.

— Не е. Кажете ми къде да го намеря. Това ще отнеме само няколко минути.

Реймънд не отговори.

— В името на честта — каза Тома.

— Това ще помогне на твоята чест — отвърна Реймънд. — Но няма да направи много за моята, нали?

Тома го загледа с любопитство.

— Тук има повече, отколкото аз знам — каза той, замълча за момент и добави: — Може би ти ще откъснеш главата му.

— Може би — съгласи се Реймънд.

Тома продължи да го гледа втренчено и замислено.

— Ако той се противи, да. Представям си го. Или ако ти кажат, че можеш да го застреляш веднага щом го видиш. Но ако се предаде, какво ще направиш?

— Да погледнем нещата и от друга страна — предложи Реймънд. — Отваряш вратата и той просто си седи тук. Какво ще направиш?

— Ще го убия — отговори Тома. — За какво говорихме досега?

— Знам, но имам предвид, ако е невъоръжен?

— Да, ще го убия. Какво общо има това дали е въоръжен или не? Да не искаш да кажеш, че има определени правила като в някаква игра?

Тома подсили думите си с очи, демонстрирайки изненада и озадаченост. Преиграваше малко, но със стил. На лицето му се появи лека усмивка, която остана в очите му.

— Странно е, че чувстваш честта си само ако той има оръжие. Ами ако той те застреля първи? Ще умреш с чест ли? — попита Тома.

— Наричат ни „лудите албанци“...

Беше време да си тръгва. Реймънд се приготви и отново погледна към Скендер.

— Разкажи ми как е счупил крака му — каза той.

— Първо опитал с тежък предмет — отговори Тома. — Било много болезнено, но очевидно не го наранило достатъчно. После повдигнал крака на един кашон. Скендер лежал на пода. Той започнал да удря коляното му с метална тръба, докато кракът се изкривил на другата страна. Скендер си спомня как момичето викало и казало нещо, после звука на линейката, която го карала насам. Това е всичко, което си спомня. Тази сутрин го докарахме тук при един лекар, когото познавам.

— Казваш, че той е чул Санди?

— Момичето? Да, извикала нещо.

— Спомня ли си какво е казала?

Тома погледна към спящия Скендер, после отново към Реймънд и сви рамене.

— Има ли някакво значение?

— Не знам — отговори Реймънд. — Може и да има.

Хънтър седеше в синия плимут до входа на болницата. Завъртя ключа, когато Реймънд се качи, и натисна газта, но колата не потегли. Тя заръмжа измъчено, сякаш се опитваше да направи нещо, но двигателят отказа да запали.

— Тома беше там. Искан той да се справи с Клемънт лично.

— Кой ли не го иска? — попита Хънтър. — Шибана кола...

— Говореше за своя закон за честта. Каза, че ще гледа Клемънт в очите, докато го убива.

— Кажи му да действа.

— Попитах го как ще постъпи, ако Мансел не е въоръжен. И той ми отговори: „Това пък какво общо има?“.

— Като ти се наложи да караш тия боклуци, разбираш защо компанията слага край на бизнеса си — възмутено каза Хънтър.

Двигателят запали и той добави изненадано:

— Не мога да повярвам.

— Това, което Тома не можа да разбере, е, че ние бихме застреляли Мансел само при съпротива от негова страна.

— Аха... Къде отиваме?

— В кръчмата на Суити, на „Кърчивал“. Но важното беше...

Реймънд замълча за момент и каза:

— Той просто не разбра.

— Какво не разбра?

— Казах му, че Мансел е убил девет души. А той спокойно ми отвърна: „Ако знаете, че убива хора, защо му позволявате?“.

— А ти какво му отговори?

— Не знам. Тогава заговорихме за честта.

— Обичаят — каза Хънтър. — Шибаните албанци са напълно луди.

Реймънд се вгледа в него.

— Сигурен ли си? — попита той.

Млада жена с афроприческа и разтревожени очи, облечена в халат на цветя, отвори вратата и им съобщи, че господин Суити е на работа. Реймънд каза:

— Имате ли нещо против само да надникнем? Искам да му покажа нещо. Онази снимка над канапето.

Жената попита:

— Коя снимка?

Реймънд и Хънтър влязоха в коридора. Лейтенантът изчака колегата си да надникне вътре. Хънтър се върна и го погледна очаквателно. Заслизаха по стълбите към тротоара.

— Видя ли я? — попита Реймънд.

— Да. Снимка на някакъв тип.

— Знаеш ли кой е?

— Не. Някоя рок звезда? Лион Ръсел?

— Христос.

— Така ли? — каза Хънтър, не особено изненадан.

— Това е снимка.

— Да, ама не прилича много на него.

Докато вървяха към „Салонът на Суити“ Реймънд не каза нищо повече. Зачуди се защо го впечатляват неща, на които другите хора не

обръщат внимание.

В бара за чернокожи се чуваха и бели гласове. Две жени, потънали в сериозен, драматичен разговор.

В помещението беше доста тъмно. Господин Суити приличаше на пират в отворената си черна риза и найлоновия чорап, привързан здраво над косата му. Вехтото помещение с висок тенекиен таван миришеше на застояла бира. Две жени и мъж седяха в другия край на бара. Погледнаха към Реймънд и Хънтър, докато те се настаняваха, после се върнаха към гласовете, долитащи от монтирания на стената телевизор. Сапунена опера.

— Мислех, че работиш нощем — каза Реймънд.

— Непрекъснато работя — отговори господин Суити. — Какво да ви предложи?

— Тук ли ще поговорим, или в къщата ти — попита Реймънд. — Не искам да те притеснявам пред клиентите ти.

— Тогава не го прави — отвърна господин Суити.

— От теб зависи.

— Ами ако ви сервирам нещо?

— Искаме само едно нещо, което би могъл да ни дадеш — каза Реймънд, като вдигна двата си показалеца и ги раздалечи на около двацет сантиметра един от друг. — Толкова е голямо. Синя стомана. Отстрани има печат „П 38“.

— Хей, мамка му...

— Санди каза, че ти го е дала.

Господин Суити се облегна на бара и застана очи в очи с Реймънд и Хънтър, седнали на високите столчета. Хвърли поглед към другия край на бара, избърса уста в рамото си и отново погледна към Реймънд.

— Какво ти каза Санди?

— Каза, че ти е дала един „Валтер П 38“, който Клемънт искал да му пазиш.

— Чакай малко — обади се Хънтър. — Нека първо да му прочета правата.

— Защо ще ми ги четеш? Няма да подпиша нищо.

— Не е нужно — отвърна Хънтър. — Онези хора там са свидетели. После ще ти поднесем заповедта за обиск.

Докато Хънтър говореше, Реймънд извади голям плик от джоба на самото си и го остави с лице надолу върху бара. После спокойно положи ръка върху него.

Господин Суити завъртя глава напред-назад, сякаш вратът му беше схванат.

— Стига, човече — каза той. — Не знам нищо. Казах му го снощи.

— И аз ще ти кажа нещо — обади се Реймънд. — Вярвам ти. Мисля, че си се забъркал в нещо и естествено да си малко объркан. И аз щях да съм така.

— Няма да говоря с теб — каза господин Суити.

— Разбирам положението — невъзмутимо продължи Реймънд. — Седиш върху нажежено оръжие, а ние се нахвърляме върху теб.

Той вдигна ръка от плика с дланта нагоре.

— Почакай малко. Виждам, че си повече объркан, отколкото замесен. Санди ти е стоварила това и ти не знаеш какво става. Тя идва тук онзи ден и ти казва, че Клемънт иска да му пазиш пистолета. Но почакай. Разбрахме, че Клемънт не знае нищо по въпроса. Вярно е, чуй ме. Изслушай цялата история. Снощи ти казах, че Санди не иска Клемънт да узнае за идването ѝ тук. И какво правиш ти? Изненадваш се. Зачудих се защо си изненадан. Ами просто защото тя ти е казала, че това е от Клемънт. Но ако той не знае за идването ѝ тук, значи не знае, че тя ти е донесла нещо. Ясно ли е? Схващаш ли?

— Губя връзката от време на време — отговори господин Суити.

— Знам, че имаш някои въпроси — продължи Реймънд. — Но колко наистина искаш да знаеш? Нали разбираш, единственото, което искаме, е пистолета. Слушай внимателно. Ако ни се наложи да търсим пистолета, тогава това, което ще намерим, е оръжие на убийство скрито от теб. Тогава не само ще ти прочетем правата, но и ще видиш заповед за арестуването ти за предумишлено убийство, което води до доживотна присъда. От друга страна... слушаш ли?

— Слушам — отговори господин Суити. — Какво от друга страна?

— Ако ни кажеш по собствено желание, че някой ти е дал оръжието, но не знаеш нищо за него — нито чие е, нито как е било

използвано — тогава тук просто ще става дума за сътрудничество на гражданите с полицията. Общи усилия за разрешаването на брутално убийство... Харесва ли ти?

Господин Суити замълча и се замисли. Накрая каза:

— Той не знае, че тя е дала пищова на някого. Имам предвид Клемънт. Това ли ми казваш?

— Точно така.

— А той къде мисли, че е оръжието?

— Не мисля, че Санди го е откраднала от него — отговори Реймънд. — А ти?

— В никакъв случай.

— Значи той й го е дал, за да се отърве от него, а тя го стоварила на теб. Да хвърлиш пистолет в реката не е толкова лесно колкото звучи. Или тя бездруго е идвала насам. Или пък ти е казала ти да се отървеш от него. Няма да те разпитвам за това. Но ако го е направила, с това прехвърля товара върху теб. Ще трябва да го отнесеш някъде с колата си... някой може да го намери... да си спомни, че те е видял... стават такива неща. Не си зелен, знаеш го. Кой иска да го свържат с нажежено оръжие? Не, не те обвинявам — каза Реймънд, изчака малко, после попита: — Взе ли някакво решение?

Господин Суити не отговори.

— Къде е оръжието? В дома ти ли?

— В мазето.

— Хайде да отидем да го вземем.

— Трябва да повикам Анита тук.

Реймънд и Хънтър се спогледаха, но не казаха нищо. Изчакаха господин Суити да се върне от касата, където стоеше телефонът.

— По-добре ли се чувстваш сега? — попита Реймънд.

— Мамка му — отговори господин Суити.

Когато се върнаха в синия плимут, Реймънд носеше кафява хартиена кесия. Той каза:

— Тежка работа, нали виждаш? Направо те скапва.

— Затова ти плащат всичките тези пари — отвърна Хънтър. — Сега накъде?

— Хайде да отидем да видим Санди. Не, остави ме там и занеси това в лабораторията. Но още не му слагай етикетите. Имам предвид онези с имената.

Хънтър завъртя ключа и натисна газта.

— Шибана кола! — изръмжа той.

Реймънд зачака търпеливо. Започна да си припомня разговора с господин Суити, после каза:

— Мисля, че забравих плика на бара. — Потупа вътрешния джоб на самото си и добави: — Да, наистина го забравих.

— Имаш ли нужда от него? — попита Хънтър.

— Беше реклама на „Орал Робъртс“ — отговори Реймънд. — Сигурно пак ще ми се обаждат.

23.

Детектив от полицията в Хамтрак на име Франк Кочански каза по телефона на Тома:

— Къде си?

— Все още съм в болницата — отговори албанецът.

— Лицето, което търсиш, е в „Ийгъл“. Видяхме колата му там и аз се обадох на Хари. Хари потвърди, че онзи е там, пийва и звъни по телефона.

— В „Ийгъл“? — повтори Тома, изненадан, че онзи все още се намираше в близост до апартамента на Скендер, само на около километър от него.

— Да, в „Ийгъл“, на улица „Кемпо“ — потвърди Кочански. — Колко заведения с това име знаеш?

Тома се обади в бара. Хари каза:

— Да... не, чакай една минута, онзи си прибира рестото.

Тома тръгна по коридора към чакалнята на третия етаж, където седяха членовете на семейство Лулджарай от мъжки пол. Те го загледаха как разгъва картата на града, изучава я няколко секунди, после я оставя на масата и очертава с пръста си груб кръг, в който попадаха Хамтрак и източната част на Детройт. Тома каза:

— Онзи е някъде тук. Но през повечето време е в центъра на града, затова мисля, че и сега ще се върне там. Ако познава пътя добре, ще мине през „Крайслер“. Ако не, може да потегли по „Макдугъл“.

Тома замълча за момент. Пръстът му се премести върху булевард „Ийст Гранд“.

— Но може да мине и оттук — добави той. — Не го познаваме, затова трябва да го търсим на всички тези места.

След около четиридесет минути Скендер отвори очи, събуден от бръмчене. Тома изключи пейджъра си, застана близо до братовчед си и го докосна по лицето.

— Поспи още малко — посъветва го той.

Тома се обади от обществен телефон в службата за съобщения, получи някакъв номер и го набра.

— Къде е? — попита той.

— В някаква къща на „Ван Дайк плейс“. Ние сме на ъгъла на „Ван Дайк“ и „Джеферсън“ — отговори гласът на албански.

— Изчакайте ме — нареди Тома.

— Ами ако излезе... — започна гласът.

— Тогава го убийте — отговори Тома.

— Струва ми се, че с негрите се случва следното — каза Клемънт. — Пристигат тук и разбират, че имат право да ти отговорят. И тогава започват да спорят за всичко. Обясних на негрката ти, че съм сигурен, че си тук. Звънях в кантората ти безброй пъти и накрая ми казаха, че си у дома. Затова защо въобще ще спори с мен?

— Никога не съм си у дома за клиентите — отговори Каролин. — Мога да се видя с теб в службата или по-вероятно в областния затвор, но не и тук. Така че, Клемънт, ще трябва да си тръгнеш.

— Ти пък само четеш. Болна ли си? Виждам човек по халат по средата на деня и решавам, че или работи нощем, или е болен.

Каролин си свали очилата, спусна крака от възглавничката, постави очилата си в книгата и я затвори в скута си.

— Аз също ще започна да споря с теб, ако не си тръгнеш — каза тя. — И ти обещавам, че ще загубиш.

Клемънт сякаш не я чу. Той разглеждаше стаята, абстрактните картини, бара. Погледът му преминаваше от седналата в бамбуковото кресло Каролин, облечена в роба на бели и бежови райета, към бежовото канапе, покрито със сини възглавници. Клемънт се приближи до канапето и се просна върху него. Ботушите му глухо изтропаха по ориенталския килим. Той издърпа възглавницата зад гърба си и се настани удобно.

— Мамка му, изморен съм — каза той.

Каролин го наблюдаваше внимателно. Любопитството ѝ изместваше нервността и я успокояваше, докато тя изучаваше излегналия се на канапето ѝ мъж. Клемънт облегна глава на възглавницата и пхна ръце в джобовете си. Дивака от Оклахома. Роден между петдесет и сто години по-късно.

Или малко момче готово да се оплаче, че няма какво да прави. Клемънт започна да оглажда гънката в килима с тока на ботуша си.

— Килимът, който възнамеряваш да унищожиш, струва петнайсет хиляди долара — каза Каролин.

— Без майтап? — възкликна Клемънт и се вгледа в синята ориенталска шарка.

— Без майтап — отвърна Каролин. — Всъщност в момента струва повече.

— Защо не го продадеш? Ще получиш добри пари.

— Харесвам го. Не съм го купила като инвестиция.

— Колко изкарваш на година?

— Достатъчно, за да живея както искам.

— Е, хайде де, колко изкарваш?

— Защо искаш да знаеш?

— Не държиш пари в къщата, нали? — ухили се Клемънт. — Знам. Всичко е в кредитни карти. Тия лайна ме съсипват, знаеш ли?

— Да не искаш да те съжаля?

— Не, но би могла да ми напишеш един чек.

— Защо бих направила подобно нещо?

— Знаеш защо.

— Клемънт, ти си скапан изнудвач.

— Знам. Но оня гаден съдия умря и нищо не излезе от цялата работа. Истински срам. После видях номера ти в бележника му и започнах да планирам. — Клемънт се намръщи леко и попита: — Защо телефонният ти номер беше в бележника му?

— Звъня ми няколко пъти. Искаше да изляза с него.

— Господи, не си го направила, нали?

— Не, Клемънт, не го направих.

— Не си много млада, но знам, че можеш да имаш нещо по-добро от него.

— Този разговор струва пари, Клемънт — каза Каролин. — Ако ще се занимаваме с положението ти, трябва да помислиш за предварителния ми хонорар, който е две хиляди и петстотин долара. А ако ще се явяваме на дело, ще имам нужда от още седем хиляди и петстотин. Авансово.

Клемънт примигна и се намръщи. Каролин го наблюдаваше с безразличие. В момента Клемънт клатеше глава усилено.

— Първото нещо, което сигурно научавате в училище, имам предвид адвокатите, е как да извъртате нещата. Идвам тук, за да получа чек, а ти ми казваш, че искаш десет хиляди долара.

— Ако ще те представлявам.

— За какво? Мамка му, те само се ровят наоколо, никога няма да имат случай. Аз ще изчезна. Отивам в Тампа, Флорида, за зимата. Но нямам мангизите, които ми трябват. Затова искам да ми напишеш чек.

Каролин седеше в креслото и оглеждаше Клемънт, облегла глава на ръката си.

— Никога не спираш да ме изненадваш — каза тя.

— Така ли?

— Винаги изглеждаш толкова спокоен. Никога не се тревожиш. Как го постигаш?

— Имам добри мисли — отговори Клемънт. — Иди си вземи чековата книжка.

— Колко искаш? Една-две стотачки?

Клемънт отново се намръщи.

— Една-две стотачки? — повтори той.

Беше дошъл тук, без да има определена сума наум. Адвокатката спомена хонорар от десет хиляди долара и това не му прозвуча лошо. Хубаво, закръглено число. А сега, мамка й, го гледаше сякаш беше чистачката й. Чакаше го да си тръгне, за да може отново да отвори книгата си. Той удвои сумата и каза:

— Двайсет хиляди ще ми свършат работа.

Каролин не отговори. Нито пък помръдна, докато Клемънт не каза:

— Ти самата си доста спокойна.

После се загледа в нея. Тя стана от креслото, остави книгата на възглавницата и отиде до бюрото пред прозореца.

Обърнала профила си към него, наведена над бюрото, тя каза:

— Правя това, макар да знам, че не е разумно.

После адвокатката отвори чековата си книжка и написа нещо.

Клемънт се изненада. Беше очаквал спор. Каролин откъсна чека от книжката и прекоси стаята, без да погледне към него, докато не застана до вратата, която водеше към коридора. Клемънт видя парапета на стълбите зад нея. Каролин му протегна чека.

— Ето — каза тя. — Вземи го.

Нещо не беше наред. Клемънт се вторачи в нея. Адвокатката излезе в коридора и протегна чека над стълбището.

— Добре, тогава го вземи, когато излизаш оттук — каза тя. — Но ако го вземеш, не очаквай повече помощ от мен. Във или вън от съда. Разбра ли?

Клемънт се надигна и се приближи към нея. Протегнатата ѝ ръка изглеждаше бледа на фона на робата. Когато застана до нея, тя му подаде чека. Клемънт го погледна внимателно.

— Тук пише двеста — каза той.

Каролин извика надолу:

— Марси?

— Казах двайсет бона. Забравила си няколко нули.

Каролин се обърна към него.

— Дори ако можех да напиша чек за тази сума, мислиш ли, че наистина бих го направила?

— Да, мисля — отговори Клемънт. — По-разумно е, отколкото да навия килима ти или да прибера бижутата ти.

— Знаеш, че мога да спра плащането на чека веднага щом си тръгнеш, нали?

— Но тогава ще се върна, нали?

— Не мога да повярвам — каза Каролин. — Трябва само да звънна в полицията.

— Господи, ужасно е трудно да се разбереш с някои хора — изохка Клемънт. — Къде е банята ти?

Каролин се поколеба, после посочи неясно с ръка.

— Ей там. Първата врата.

Тя се облегна на парапета, за да направи път на Клемънт, после се опита да се дръпне от него, когато я хвана за ръката.

— Хайде да отидем до банята — каза Клемънт.

— Чакай малко...

Пръстите на Клемънт стиснаха здраво ръката ѝ и тя извика:

— Марси!

— Марси е заключена в килера — обясни Клемънт и я побутна напред. — Казах ти, че тя спореше с мен. Адвокат си, знаеш как стават тия неща. Хората спорят, а ти трябва да ги накараш да те разберат или да замълчат, нали?

Той бутна Каролин в банята и затвори вратата, оглеждайки се наоколо.

— Човече, това е страхотно. Можеш да си направиш купон тук. Огромна кабина за душ... аз лично предпочитам ваните, но и това ще свърши работа. Свали си робата.

— Клемънт... — започна Каролин.

— Какво?

— Каквото и да правиш — каза тя, като се опита да си придаде искрено изражение с лека усмивка, — мога ли да ти дам един малък съвет?

— Колко ще е хонорарът?

— Този съвет е безплатен. Каквото и да имаш наум — бавно продължи тя с леко разтреперан глас, — мисля, че трябва внимателно да обмислиш положението, в което се намираш.

Клемънт дръпна ципа на робата ѝ.

— Клемънт, дръж се прилично — каза Каролин.

— Значи ще спреш плащането на чека, а?

Робата се отвори, когато той я дръпна надолу. Каролин се опита да я задържи. Клемънт я хвана за ръцете и ги отместил настрани. Застана плътно до нея и се вгледа в лицето ѝ.

— Нямам дори приблизително толкова — каза адвокатката, все още искрено, — така че какво значение има?

— Колко имаш?

— Да отидем да проверим чековата книжка.

— Първо си свали робата — нареди той и пусна ръцете ѝ.

— Клемънт, спри и помисли малко...

Ръцете му се плъзнаха под памучната дреха, придвижиха се нагоре по тялото ѝ и усетиха скръстените ѝ лакти.

— Какво мислиш, че ще ти направя? — попита той. — А? Каж ми.

Той прокара пръсти по зърната ѝ.

— Хей, зърната ти са щръкнали — извика Клемънт. — Така ти е гот, нали? Само малко да ги погалиш и стават твърди като камъчета.

Дясната му ръка се премести към корема ѝ. Очите му бяха все още приковани в нейните.

— А сега какво мислиш, че ще направя? Това тук пъпчето ти ли е? Охо, нямаме гащи, а?

Гласът му стана дрезгав.

— Кажи ми какво мислиш, че ще ти направя. А? Хайде...

Клемънт извади дясната си ръка от робата, сви я в юмрук, изръмжа, надигна се на пръсти и заби юмрука в стомаха на Каролин.

После я вкара под душа, смъкна робата от раменете ѝ и стисна здраво ръцете ѝ. Заудря я в бъбреците и стомаха, после нанесе няколко болезнени крошета в лицето. Носът и устата ѝ се разкървавиха и той пусна душа. Работата беше да я задържи на крака, но със замъглен поглед и стенеща. Клемънт се съмняваше, че са ѝ останали много сили. Даде ѝ кърпа и я поведе към бюрото, обляно от следобедното слънце. Отвори чековата ѝ книжка и каза:

— Хайде сега да видим колко искаш да ми дадеш.

Клемънт се огледа в огледалните стени на първия етаж, ухили се на хубавеца, който го гледаше в огледалото, и излезе навън с чек за шест хиляди и петстотин долара в джоба на джинсовото си яке, като си мислеше, че най-после се е добрал до нещо сериозно.

Навън беше чудесно.

На отсрещната страна на улицата стоеше някакъв тип. Млад мъж в тъмен костюм.

Работата определено се оказа по-лесна от нахлуването някъде с оръжие. Избираш подходящия човек, набиваш му в главата защо не трябва да звъни в полицията, после влизаш в банката и осребряваш чека. Ако случайно от банката се обадят на човека, за да потвърди плащането, той още е наранен и изплашен и веднага потвърждава.

На отсрещната страна на улицата вече имаше трима мъже. Стояха там и си говореха.

Каролин вероятно го наблюдаваше отгоре през прозореца. Човече, това място беше огромно. Странно. Висока ограда от ковано желязо с пръти като копия, асфалтиран паркинг в страничния двор и никаква трева. Сякаш мястото навремето е било жилище, после някакво заведение и накрая отново жилище. Колата му си стоеше до желязната ограда, където я беше оставил.

Тримата мъже отсреща, Клемънт осъзна чак сега, докато ги гледаше през оградата, носеха черни костюми. Тъмнокоси мъже с мустаци и черни костюми...

Боже господи, та той дори не беше виждал албанец до вчера. Мамка му, каза си Клемънт. Искаше му се да се затича към колата, но се насили да върви бавно. Не искаше онези да се развълнуват прекалено рано, преди той да стигне до шофьорската врата и да бръкне под седалката.

Тримата мъже се приближаваха към него през улицата. Приличаха на гробари. Отваряха черните си сака и бъркаха вътре.

Клемънт все още беше на около пет крачки от колата си, когато те извадиха пистолетите си и започнаха да стрелят по него. Той не можеше да повярва на очите си. Насред улицата, трима мъже, които не беше виждал никога в живота си, стреляха по него. При това без дори да се уверят, че той е човекът, когото търсят. Просто си вървяха и гърмяха по него! Клемънт отвори вратата на колата и видя как няколко куршума се забиват в прозорците, които се напукаха, но не паднаха. Той извади браунинга изпод седалката, изпълзя до задницата на монтегото, протегна ръка над багажника и когато видя тримата мъже, започна да натиска спусъка. Усети подскачането на оръжието, чу оглушителния му шум и видя как тримата мъже се разпръсват, тичайки покрай оградата. Клемънт се качи в колата, даде на заден ход и потегли към задната част на къщата. Едва не натисна спирачката, когато видя дебелата верига, препречваща пътя. Какво, да не те е страх да одраскаш новата си кола, помисли си той и продължи напред. Разкъса веригата и изфуча по тясната уличка. Когато приближи към края ѝ, се зачуди накъде да тръгне. Наляво, надалеч от момчетата в черно? Или надясно, където щеше да му се наложи да мине покрай тях? Да вървят по дяволите! Клемънт зави надясно и видя черните костюми насред улицата. Гледаха към него и тримата се прицелваха в колата с протегнати ръце. Очевидно знаеха какво правят. Звукът от изстрелите не беше много силен, но предното стъкло разцъфна. Клемънт насочи колата право срещу тях. Видя ги как се втурват към тротоара и зави рязко, за да се качи на бордюра. Двама от тях се скриха в двора, а третият постави рекорд по катерене на огради, като едва успя да издърпа нагоре краката си, когато Клемънт издра колата си в желязната ограда. Той се върна обратно на платното и получи още няколко куршума в задницата, преди да стигне до „Джеферсън“ и да завие, без да спира на светофара.

Не можеше да повярва, че никога преди не бе чувал за албанците.

24.

Санди беше облечена в тесни избелели джинси и фланелката с парковете. Тя се дръпна от вратата, въздъхна и тръгна пред Реймънд към всекидневната.

— Сами ли сме? — попита той.

— Имаш предвид дали Клемънт е тук? Не. Но Дел се обади. Връща се този уикенд.

— И как ще ти се отрази това?

— Никак няма да ми се отрази. Изнасям се.

— Клемънт намери ли друго място?

Санди изглеждаше изморена. Не отговори на въпроса му, само се завъртя напред-назад нерешително, накрая се отпусна на канапето и сгъна крака под себе си.

— Изморена ли си?

— Да, малко.

— До късно ли беше навън снощи?

— Доста късно.

Реймънд се приближи към нея и седна в другия край на канапето. Заигра се със сгънат лист, навивайки го в ръката си както човек навиваше цигара.

— Аз също съм изморен — каза той. — Искаш ли да знаеш къде бях?

— Не особено.

— Първо ходих в „Хътцъл“...

— Какво е „Хътцъл“?

— Болница. В медицинския център.

Санди вдигна ръце към лицето си, огледа лениво един нокът, стисна го между предните си зъби и завъртя пръста.

— Видях Скендер — продължи Реймънд.

— А после къде ходи?

— Скендер е в гипс. Ще бъде инвалид до края на живота си. Сигурно сега ще ме попиташ какво се е случило. Може да се

побудалкаме известно време или направо да ми кажеш как се чувстваш след всичко това.

— Не съм задължена да говоря с теб — отвърна Санди. — Затова и няма да го направя.

— Знаеш какъв човек е Скендер — кротък, мил...

— Хей, я стига.

Санди рязко се надигна от канапето. Отиде до прозореца и застана с гръб към Реймънд, който продължи да си играе с хартията.

— Как го наричаше Клемънт? — попита Реймънд. — Малоумният албанец?

Санди не отговори.

— Имаш ли пишеща машина? — запита Реймънд. — Имам предвид Дел Уиймс има ли?

Санди сви рамене.

— Не знам — отговори тя.

Лейтенантът ѝ подаде сгънатия лист.

— Какво е това?

— Прочети го.

Санди разгъна листа и видя:

ИЗНЕНАДА, МАЛОУМНИКО!

Реймънд си прибра хартията. Остави Санди до прозореца и се върна на канапето.

— Клемънт ми остави бележката и стреля по апартамента ми с пушка. Въпросът е дали се е опитвал да ме убие, или просто се е забавлявал.

Санди отиде до телевизора, поставен в ъгъла между прозорците, завъртя копчето за каналите, загледа се в екрана за момент, после се върна на канапето и отново седна с подвити крака, приковала очи в Боб Юбанкс, който говореше с група младоженки и ги питаше с коя от филмовите звезди биха изневерили на съпрузите си.

— Ти с кого би го направила? — попита Реймънд.

— Робърт Редфорд — отговори Санди, вторачена в екрана.

Една от жените, очевидно от ориенталски произход, също каза Робърт Редфорд. Останалите три споменаха Джон Траволта.

— Веднъж — заговори Санди вече малко по-оживено — Боб Юбанкс ги попита кое е най-необичайното място, където са правили секс. Едно от момичетата отговори: „В задника“. Боб Юбанкс веднага извика: „Не. Не! Имах предвид място като парка или морския бряг“. Мислех си, че горкият Боб ще получи инфаркт.

— Била ли си омъжена някога? — попита Реймънд.

— Да, веднъж. Един кретен от Бедфорд. Най-голямата му амбиция беше да се премести в Индианаполис.

— Предполагам, че си видяла доста места.

— Не много, които си заслужава да запомниш.

— На колко години си?

— Двайсет и три.

Санди произнесе числото с лека паника в гласа.

— Не искам да звуча като моралист — каза Реймънд, — но не е лошо да се замислиш за друг вид живот.

Санди все още седеше вторачена в телевизионния екран.

— Виж това — каза тя развълнувана. — И четиримата съпрузи казаха Джон Траволта. Господи! Знаеш ли колко такива като Джон Траволта има наоколо? Ако имах избор, знаеш ли на кого щях да се спра?

— Каза, че на Робърт Редфорд.

— Не, с него искам да правя секс. Имах предвид човек, за когото бих се омъжила.

— И кой е той?

— Не се смей. Грегъри Пек.

— Така ли?

— Имам предвид Грегъри Пек като млад.

— Да, и аз винаги съм го харесвал.

— Толкова е... спокоен. Искаш ли да ти кажа нещо? Когато дойде тук за първи път, ми напомни за него. Веднага се сетих за младия Грегъри Пек.

Реймънд се усмихна.

— Беше ли пушила? — попита той.

— Не. Нямах нищо освен няколко семенца. Вече ти казах, нали? Миналия път.

— Обаче днес си пушила.

— Малко, но не го усещам. Господи, иска ми се да бях попушила повечко.

— Знам какво имаш предвид — отвърна Реймънд. — Господин Суити ни разказа за оръжието.

Санди въздъхна и отново доби изморен вид.

— Почва се — каза тя.

— „Валтер П 38“, произведен в Германия през четиридесетте години — обясни Реймънд. — Сигурно е участвал във войната. Убил е доста хора. Но онези, които сме сигурни, че е убил, са Алвин Гай и Адел Симпсън. Господин Суити ни разказа, че ти си му дала оръжието.

— Той ли ви го каза?

— Вярно е, нали?

— Не знам. Мислех си, че Грегъри Пек е страшен — каза Санди, — но ти би могъл да му предадеш няколко урока. Усещах, че така ще стане, но не знаех какво да направя. Но ако мислиш, че ще свидетелствам срещу Клемънт, дори ако е парализиран напълно и трябва да го хранят с лъжичка, дори ако ми се закълнеш, че ще го заключите завинаги, като последния път, пак не бих го направила. И слава богу, че не го направих тогава, защото го освободиха, нали?

— Този път няма да го освободят — каза Реймънд, без самият той да е убеден в думите си.

— Глупости! — извика Санди. — Не си сигурен. Практически всички, които го познавах, потвърдиха, че е бил в онази къща на „Сейнт Мери“ с шибаното оръжие в ръка. Но го освободиха, нали? Единственият начин някога да свидетелствам срещу Клемънт, е ако той е мъртъв, прободен с копие в сърцето и заровен надълбоко. Но дори и тогава ще ме е страх.

Санди се надигна от канапето и продължи:

— Можеш да ме изпратиш в затвора, ако искаш, но няма да кажа и дума.

Тя отново се приближи към прозореца и застана неподвижно до него.

Боб Юбанкс каза:

— А сега, господа, слушайте внимателно. Кой от приятелите ви жена ви намира за най-сексуален? Само с малки имена, моля.

Реймънд се надигна и отиде до телевизора. Спря го и застана до Санди. Погледна надолу към града и колите по магистрала „Крайслер“,

които завиваха по „Джеферсън“. В Ренесансовия център влизаха хора, привършили работа, за да изпият по едно с приятелите си.

— Видя ли го днес?

— Не.

— Говори ли с него?

— Не.

— Защо въобще си с него?

Реймънд не очакваше отговор, но след малко Санди каза:

— Не знам.

Тя се замисли за момент, после добави:

— Той е забавен...

— Той убива хора.

— Не съм сигурна в това.

Санди се извърна от прозореца и Реймънд сложи ръка на рамото ѝ, усещайки крехките ѝ кости.

— Искат ти се той да изчезне и да те остави на спокойствие — каза Реймънд. — Не можеш ти да направиш стъпката, защото се страхуваш от него. Плаши те до смърт. Затова се преструваш, че е нормален човек. Малко див, но все пак забавен. Весело ли ти беше, когато повдигна крака на Скендер и взе тръбата?

— Няма да ти кажа и една шибана дума!

Санди се опита да се освободи от него, но Реймънд хвана раменете ѝ с две ръце и я задържа с лице към прозореца и гледката.

— Искам само да ме изслушаш — каза той. — Ясно ли е?

Отпусна леко хватката си и погали нежно ръцете ѝ.

— Чудех се защо не е убил Скендер — продължи той. — Уби съдията, уби и жената с него. Не мисля, че Клемънт е планирал убийствата им, нито пък, че някой му е платил за тях. Той убива по време на работа или просто когато му се прииска. Предполагам, че е бил на хиподрума, защото е търсел теб и Скендер. Знам, че сте залагали капан на онзи нещастник. Вярвам, че съдията е попречил на Клемънт по някакъв начин. Това е довело до нещо друго и... какво прави Клемънт, когато се ядоса на някого? Ами направо го застрелва. Или, ако те харесва поне малко, или те съжалява, може само да счупи крака ти и да те остави жив след сериозно предупреждение. Нали разбираш какво искам да кажа?

— Ти сам си отговори на въпроса — каза Санди.

— На кой въпрос?

— Дали ще свидетелствам срещу него. Признаваш, че убива хора, на които се ядоса. Или им чупи краката. Как мислиш, че ще постъпи с мен?

— Не те моля да свидетелстваш. Споменал ли съм нещо за свидетелстване? — попита Реймънд и направи кратка пауза. — За нещо друго ли мислиш? — добави той.

— Шегуваш ли се? Как мога да мисля за нещо друго?

— Струва ми се, че пропускаш нещо важно — отбеляза Реймънд. — Какво ще се случи, ако в следващите няколко дни, преди да го арестуваме, Клемънт разбере, че оръжието е в Суити?

— О, господи...

— Ще иска да знае как е попаднало у него, нали?

Санди се стресна и го погледна с ужас в очите.

— Защо? — попита тя. — Искам да кажа, той не трябва да научава за това, нали?

Ръцете на Реймънд се плъзнаха нежно по раменете ѝ.

— Какво трябваше да направиш с пистолета? — попита той. — Да се отървеш от него?

— Да го хвърля в реката.

Това е. Не беше нещо, което можеше да използва, но все пак се радваше да го чуе. Това потвърди сглобената от него теория.

— Защо тогава го занесе при Суити?

— Защото отивах там.

Санди заприлича на малко нацупено момиченце и заговори с негодувание:

— Не мога да отида на моста за остров Бел. Какво ще правя, ако някой ме види? Застанала там на моста...

— Знам — отвърна Реймънд. — Звучи лесно, но не е. Какво каза на Суити да направи с пистолета?

— Каквото си поиска. Само да се отърве от него.

— И той е мислел като теб, затова го скрил в мазето си. А не се ли страхуваше, че той може да каже на Клемънт?

— Защо би го направил? — попита тя, после добави с променен тон: — Слушай, не давам показания. Не се мисли за толкова хитър.

— Казах ти, не искам да доносничиш — отговори Реймънд. — Но защо не съобщи на Клемънт, че си занесла оръжието там?

— Господи, не знам — притеснено отвърна Санди. — Той става толкова раздразнителен понякога...

Тя отново се обърна към прозореца и Реймънд замълча. Остави я да се вгледа спокойно в отражението си. След миг образът в стъклото се завъртя и тя отново погледна към Реймънд.

— Чакай малко — каза Санди. — Ако знаеш къде е оръжието, значи вече си го взел, нали? Няма да го оставиш там...

— Санди — прекъсна я Реймънд, — какво значение има къде е оръжието? Какво общо има това с теб?

— Той ще разбере...

— Чакай. Ще ти предложи нещо — каза Реймънд. — Преди той да открие нещо, кажи му, че си занесла пистолета там. Това е всичко. Отървавай се от проблемите.

— Но аз не съм направила нищо, за да му създам неприятности! Не съм! Господи, ще му обясниш ли това? — извика тя, отчаяно нуждаеща се от помощ, но без да го слуша.

— Санди, чуй ме. Просто трябва да му кажеш истината. Дала си пистолета на господин Суити. Направила си го, защото си била уплашена. Не е ли така? Мисля, че не е било много умно от страна на Клемънт въобще да ти дава оръжието, но вината не е твоя. Разбирам, че в онзи момент той е бил доста изнервен. Какво става? Той едва се е надигнал от леглото, чете за съдията във вестника, а ние чукаме на вратата. Пистолетът е скрит някъде в буика и той иска бързо да се отърве от него.

Реймънд замълча за момент, после каза:

— Санди? Погледни ме. Слушаш ли ме?

— Да.

— Виждаш ли някаква причина да му обясняваш нещо друго? Да го развълнуваш или раздразниш? Не. Просто кажи: „Скъпи, трябва да ти съобща нещо. Страхувах се да хвърля пистолета в реката, затова го дадох на приятеля ти — господин Суити“. Ще го погледнеш невинно и ще попиташ: „Не съм ли права, скъпи?“. И той, разбира се, ще се съгласи. Всичко ще мине без проблеми. Но трябва да го направиш бързо. Още следващия път, когато го видиш, или ако ти се обади.

— Господи, не знам — въздъхна Санди. — Имам чувството, че съм се забъркала в страхотна каша.

— Щом ходиш с тип като Клемънт, не може да нямаш проблеми — отвърна Реймънд. — Ето ти един съвет от мен. Ако съм на твое място, ще му кажа и после ще се разделя с него. Отиди и намери своя Грегъри Пек някъде. Двайсет и три, Санди. Не ставаш по-млада.

— Много ти благодаря.

— От друга страна, ако останеш с Клемънт, може и да не доживееш до дълбока старост — каза Реймънд. — Така стоят нещата.

25.

Реймънд каза:

— Вие какво, телефонен маратон ли си правите?

Хънтър говореше по телефона. Той завъртя очи и повдигна едната си ръка, но не успя да хване навреме Реймънд, който тръгна от вратата към кафемашината.

Норб Брил говореше по телефона. Обясняваше, че не били виновни гумите, а центровката на колелата. Според него след като човек е платил три хиляди и четиристотин долара за една кола, очаквал тя да върви направо, нали така?

Уендъл Робинсън говореше по телефона. Звучеше мило, но леко измъчено. Казваше, че взимал студени душеве, за да издържи, но ако нечий старец не тръгнел отново на работа нощем, явно нямало да се получи.

Морийн Дауни говореше по телефона. Съобщи на някого, че е разбрала всичко, остави слушалката и се завъртя със стола си към Реймънд, който си наливаше чаша кафе.

— В три следобед е имало престрелка — каза тя. — На „Ван Дайк плейс“.

Реймънд застина на място.

— Наблюдателният екип ни разказа за нея, затова сега звъннах в участъка. Сержантът ми прочете протокола. Трима неидентифицирани мъже, всички в тъмни костюми, тъмнокоси, стреляли по четвърти неидентифициран мъж, който шофирал светлосиня кола стар модел. Можела да бъде голям „Форд“ или „Линкълн“.

— Или „Мъркюри Монтего“ — добави Реймънд. — Той отговорил ли на стрелбата?

— Така мислят, но няма ранени или убити. Наблюдателният екип проверява болниците.

— Кой е съобщил за престрелката?

— Обадила се някаква жена, която живее до номер 201, където е станала престрелката, а ние знаем кой живее на номер 201, нали?

— Говорили ли са с Каролин Уайлдър?

— Говорили с прислужницата. Тя им казала, че госпожица Уайлдър не била у дома. Но после...

Хънтър остави слушалката и извика:

— Пипнахме го!

Реймънд погледна към него.

— Оръжието, човече — обясни Хънтър. — Няма никакво съмнение. Отивам да го взема.

Морийн изчака Реймънд да се обърне отново към нея.

— Извинявай — каза той. — И какво?

— Каролин Уайлдър се обади преди около час. Искаше да й звъннеш.

— Добре.

Реймънд взе чашата с кафе и тръгна.

— В дома й — добави Морийн.

Реймънд спря и се вгледа в нея.

— Пита ли я дали е чула изстрелите?

— Не, но се обзалагам, че ги е чула.

Реймънд отиде до лейтенантското бюро под прозореца и набра номера на Каролин.

— Чух, че си преживяла известни вълнения — каза той.

— Бих искала да те видя — отвърна адвокатката.

— Чудесно. След малко тръгвам оттук. Гласът ти звучи странно.

— Можеш да се обзаложиш, че е така.

Сега вече Реймънд се озадачи. Гласът й беше нисък и по-студен откогато и да е било преди.

— Марси видя ли какво стана?

— Не, но аз видях.

Реймънд не проговори.

— Кой са те? — попита Каролин.

Сега той не беше сигурен каква част от истината да й каже.

— Клемънт си избра неподходяща жертва този път и това се обърна срещу него — каза Реймънд. — Защо, да не искаш да подадеш оплакване от негово име?

— Искам да се засмея — отвърна Каролин, — но устата ме боли. Разговорът ни се превръща в истински фарс, затова нека го продължим, когато дойдеш тук.

Реймънд затвори телефона озадачен. Обърна се към Норб Брил, който пъхаше няколко химикалки в джоба на ризата си, и попита:

— Какво точно е фарс?

— Използвана кола, която трябва да върви по права линия, но отбива вляво — отговори Брил. — Ако нямаш нужда от мен в момента, ще отида да свърша една работа.

Вратата се затвори зад Брил, после се отвори отново, когато Хънтър влезе в стаята с омазнена хартиена кесия в ръка. Той я остави с доволен поглед на бюрото на лейтенанта.

— Няма отпечатьци, но това е оръжието на убийството. Няма абсолютно никакво съмнение.

Реймънд се огледа из стаята и каза:

— Морийн, можеш да си тръгваш, ако искаш. Доста е късно. Но ако решиш да останеш, после заключи вратата.

— Ами аз? — попита Уендъл.

— И за теб се отнася. Ако искаш, можеш да тръгваш.

Хънтър се обади:

— Мамка му, интересът му вече се събуди. Страхува се да не изпусне нещо.

Морийн пристъпи колебливо към тях и седна на бюрото на Брил.

— Защо не попита и мен дали не искам да си тръгна? — каза Хънтър.

— Ти вече си вътре — каза Реймънд, после погледна към Морийн и Уендъл. — Взехме пистолета от онзи тип Суити без да имаме заповед за обиск. Не се тревожа, че това ще се обърне срещу нас, защото няма начин да стане. Просто исках да разбера, без да изписваме тонове хартия и да се молим на някой съдия, дали това наистина е оръжието, или не. И открихме, че е. Няма съмнение в това. Нашият приятел в лабораторията го провери, без да вкарва имена или цифри в книгата, и сега разполагаме с оръжието на убийството. Ако обаче го занесем на прокурора, той ще ни попита как ще докажем, че пистолетът принадлежи на Мансел. Ние ще му обясним, че можем да накараме Суити да сътрудничи. После прокурорът ще поиска да знае кой е Суити. А ние ще трябва да му отговорим, че навремето е бил партньор на Мансел, излежал е присъдата си и сега продава дрога. Тогава прокурорът ще каже: „Господи, това ли е моят свидетел?“. Ние

ще отговорим, че работата ни налага връзки с какви ли не хора, а и той е единственият, с когото разполагаме.

— Санди — каза Морийн.

— Точно така, имаме и Санди — отвърна Реймънд. — Но дори да й изтръгнем ноктите, от които бездруго не е останало много, тя няма да каже и дума. Не от лоялност, а защото безумно се страхува от Мансел.

— А ако аз поговоря с нея? — предложи Морийн.

— Разбира се, защо не. Готов съм да изслушам всички идеи. Но нека първо ви повторя с какво разполагаме. Облегната на прозореца на кола ръка, която може да принадлежи на Клемънт. Вероятно същата кола на местопрестъплението. Санди разполага с ключовете за тази кола и според нас ги е дала на Клемънт. Адвокатката на Мансел, госпожица Уайлдър, поглежда ключовете и казва: „Така ли? Докажете“. Знаем, че преди три години Клемънт е бил в къщата от чиито стени извадихме куршуми от „Валтер П 38“ — каза Реймънд и вдигна хартиената кесия. — Ето това е оръжието на убийството. Но как ще докажем, че принадлежи на Клемънт?

Всички замълчаха.

Накрая Морийн каза:

— Уф. Мисля, че знам какво ще направиш.

Отново тишина. Четиримата седяха в старомодния полицейски кабинет под флуоресцентното осветление и мислеха съсредоточено.

Хънтър каза:

— Не виждам друг начин.

— Искаш ли да поговоря с господин Суити? — предложи Уендъл.

— Не, отговорността е моя. Аз ще го направя — отвърна Реймънд. — Или поне ще се опитам. Уендъл, познаваш Тома доста добре, а и другите албанци. Поговори с него. Обясни му, че мислим да го арестуваме за опит за убийство и го наблюдаваме, така че да не прави нищо прибързано в следващите няколко дни. Морийн, ако искаш да поговориш със Санди, давай. Според мен тя иска да си побъбри с някой и кой знае...

Телефонът звънна.

— Джери, нареди на наблюдателния екип да не се отделя от господин Суити.

Телефонът звънна отново. Реймънд сложи ръка върху него.

— Поставете и няколко души в бара, ако могат да се мотаят там, без да ги пребият.

Ново звънене.

Реймънд вдигна слушалката и каза:

— Отдел „Убийства“. Лейтенант Круз.

От другата страна се чу гласът на Мансел.

— Здравсти, партньор. Искам да подам оплакване. Някакви луди шибаняци се опитват да ме убият.

Той паркира на „Сен Антоан“, на няколко пресечки от номер 1300. Мина през кухнята с хартиена кесия в ръка и Чарли Майер, собственикът, каза тъжно:

— Реймънд, не можеш да носиш обяда си тук. Това е ресторант.

Реймънд се усмихна, махна му и продължи към ресторанта, покрай изкуствените папрати и лампите от „Тифани“ в сепаретата. Заведението беше пълно с хора, дошли да пият по едно след работа. Никой не обърна внимание на полицаия с хартиената кесия, който се чудеше какво ли щеше да стане, ако хвърли кесията на масата на Клемънт, седнал спокойно до прозореца в джинсовото си яке, и му каже: „Хей, имам нещо за теб“, а после, когато ръката на Клемънт влезе в кесията, да извика силно, така че да го чуят из цялото заведение: „Пусни го!“, да извади колта от сакото си и да го очисти.

— А, ето го и него — каза Клемънт ухилено. — Изглеждаш като човек, който си мисли за мадама. Хареса ли ти нещо тук?

Реймънд седна и остави хартиената кесия на масата. Клемънт седеше с някакво питие пред себе си. Облечен в протритите си джинси и яке, приличаше на човек, току-що скочил от товарния влак, който преценява заведението.

— Всички тия педали идват тук, за да си намерят гадже. Издокарани, закачили пропуска за някакъв конгрес на саката си, а седят и се гледат един друг. Кълна се. Какво има в торбата? Обядът ти?

— Да, обядът ми — отговори Реймънд. — Дължиш ми седемдесет и осем долара за нов прозорец.

Клемънт се ухили.

— Някой да не е стрелял по теб? — попита той. — Слушай, и по мен стрелят. Виждам онези типове на улицата и си мисля, че са гробари. Облечени в еднакви черни костюми. Това, което не разбирам, е как може никога да не съм чувал за албанците.

— И те никога не бяха чували за теб — отвърна Реймънд. — А сега вече въпросът е кой ще се добере до теб първи. Ако се предадеш, ще живееш по-дълго в затвора, отколкото навън из улиците.

Клемънт го изглежда намръщено.

— И вие оставяте онези типове просто така да стрелят по хората?

— Ако искаш да подадеш оплакване, отбий се в участъка. Нали разбираш, по нас не стрелят, нито ни нападат. Както ти постъпи със Скендер.

— Човече, ти май всичко знаеш.

— Той ще трябва да подаде оплакване, но албанците предпочитат да си свършат сами работата.

— И вие ги оставяте?

— Ако човекът не съобщи, че ти си счупил крака му, значи ние не знаем нищо по въпроса, нали?

— Господи — поклати глава Клемънт. — Искаш ли едно питие?

— Не, имам още работа.

Реймънд загледа как Клемънт пресушава чашата си и се оглежда за сервитьорката. Тази вечер не беше обичайният отпуснат и ленив Клемънт. Седеше полуобърнат, сложил ръка на масата, на около петнайсет сантиметра от хартиената кесия. Клемънт вдигна другата си ръка, махна на сервитьорката и отново погледна към Реймънд.

— Обадох ти се, защото искаш да разбереш нещо — каза той. — Напускам града. Не заради албанците, нито заради теб. Но няма смисъл да седя тук повече, затова изчезвам.

— Кога? — попита Реймънд. — Довечера ли?

— Така възнамерявах. Щях да ти изпратя картичка от Синсинати. Но следобед ме прецакаха и когато стигнах до банката, тя вече беше затворена. Всъщност всички три банки, до които отидох, бяха затворени. Просто искам да знаеш, партньор, че не бягам. Но няма да чакам вие да се мотаєте, докато аз си разменям изстрели с хора, които не познавам, облечени в черни костюми... Знаеш ли защо въобще се обличат така?

— Един от тях почина — обясни Реймънд.

— Е, и с още няколко може да се случи същото, ако остана тук, затова можеш да им съобщиш, че напускам града. Но нека не си мислят, че те са ме прогонили оттук, защото не е така. Просто не си заслужава да се забърквам с такива хора. Нали разбираш?

Клемънт вдигна очи, когато сервитьорката взе чашата му.

— Същото, сладурче — каза той.

Момичето се обърна към Реймънд и Клемънт добави:

— Не, той не иска нищо. Това е Джек Армстронг, истинското американско момче.

Мансел се усмихна на сервитьорката и се обърна към Реймънд.

— Тя въобще няма представа за кого говоря, нали?

— Санди с теб ли тръгва? — попита Реймънд.

— Не знам. Предполагам, че да. Тя е голям бонбон, нали? Освен когато се дрогира. Казах ѝ да спре да пуши тия лайна и да пие алкохол като нормален човек.

— Някои хора не чуват това, което им казваш — отбеляза Реймънд.

— Това си е истината.

— Но стига те да не дрънкат по твой адрес... — Реймънд сви рамене и не довърши думите си.

Клемънт се вторачи мрачно в него.

Реймънд усети колко силен е шумът в ресторанта. Изненада се, че когато нарочно се вслуша, откри колко високо говорят всички. Посетителите на заведението определено се забавляваха. Реймънд каза:

— Е, аз трябва да вървя.

Клемънт продължи да го гледа вторачено.

— Искаш да ме накараш да мисля, че знаеш нещо, което аз не знам — каза той.

— Тази вечер си доста нервен — отвърна Реймънд. — Но щом имаш доверие на приятелите си, за какво се тревожиш?

Клемънт не отмести очи от него. След малко завъртя леко глава и погледна хартиената кесия.

— Това не е обядът ти, нали? — попита той.

— Не, не е обядът ми. Нито пък е торбичка със сладкиши — отговори лейтенантът. — Искаш ли я?

— О, боже — ухили се Клемънт. — Почваме да си правим номера, а? Искаш да ми връчиш нечие чуждо оръжие?

Той вдигна очи и изражението му рязко се промени, когато Реймънд стана.

— Къде отиваш? — запита Клемънт. — Още не съм свършил.

— О, да, свърши — отговори Реймънд, после излезе навън.

Отиде до телефона в кухнята и въпреки силния шум наоколо звънна на Хънтър. Нареди му да не мърда от мястото си, като му обеща, че ще е при него след секунда.

Няколко минути по-късно Реймънд влезе в стаята на екипа.

— Морийн тръгна ли си? — попита той.

— Веднага след теб. Наблюдателите на Суити са на мястото си. Казах им да вкарат някого в бара, а останалите да се покрият.

— Добре.

Реймънд отвори телефонния указател на буквата „С“ и започна да набира някакъв номер.

— Клемънт ми съобщи нещо — каза той. — Утре напуска града.

— Тогава трябва да направим купона довечера — отбеляза Хънтър.

Реймънд кимна.

— Поне би трябвало да опитаме.

После каза по телефона:

— Санди, обажда се лейтенант Круз. Как си? Да, знам, някои са по-добри от други. Поговори ли си с Морийн? Да, добре. Дай да я чуя за секунда.

Той сложи ръка върху слушалката и погледна към Хънтър.

— Санди каза, че днес не е най-добрият й ден.

После Реймънд отдръпна ръка от слушалката и каза:

— Морийн, слушай, кажи й, че Клемънт ще й се обади или направо ще отиде при нея след малко. Всъщност всеки момент, така че не е лошо да изчезваш оттам. Обясни й следното: може да му спомене, че сме я разпитвали за оръжието, дори сме я попритиснали и сме опитали да я уплашим. Но й кажи, че всичко трябва да звучи съвсем просто. Занесла пистолета на Суити и край. Това е всичко, което знае. Плаче ли? Е, кажи й, че е по-добре да спести сълзите за Клемънт. За

всеки случай. Хей, Морийн, сподели с нея колко ти се иска отново да си на двадесет и три.

— Много си мекосърдечен — обади се Хънтър.

— Съчувствам на Санди — отвърна Реймънд. — Малко. Но не се тревожа за нея. Имам предвид, че тя е с Клемънт от три-четири години, а още е жива...

— Знае как да си покрива задника — отбеляза Хънтър.

— Ако нещо ме притеснява в момента, това е, че чувствам определена отговорност... — Реймънд се замисли за момент и погледна към Хънтър. — Имаш ли телефона на Суити?

Хънтър набра номера и зачака. Реймънд вдигна слушалката и се отпусна назад, като кръстоса крака върху сивото метално бюро.

— Господин Суити, как си? — каза той. — Обажда се лейтенант Круз... Чудех се дали Клемънт вече ти се е обадил.

— Дали Клемънт ми се е обадил!

И Реймънд и Хънтър отдръпнаха слушалките от ушите си и се спогледаха измъчено.

— Къде си? — попита Реймънд. — У дома или на работа?

— У дома. Какво искаш да кажеш с това дали Клемънт ми се е обаждал?

— Анита ли е на работа?

— Да, там е.

— Защо не отидеш да й помогнеш? — предложи Реймънд.

— Защо?

— Мисля, че ще си зает довечера.

Последва кратка пауза, после господин Суити попита:

— Защо Клемънт ще ми се обажда?

— Когато го направи, кажи му, че се радваш на обаждането му — отговори Реймънд, — защото си искал да се свържеш с него. Всъщност дори искаш да се видиш с него.

— Да се видя с него? За какво?

— За да му върнеш оръжието.

— Ти вече взе оръжието! Дадох ти го!

Хънтър ококори очи, имитирайки емоционалното състояние на господин Суити.

— Не, ти ни каза, че пистолетът е в мазето — отвърна Реймънд спокойно. — Предполагаме, че още е там.

Отново настъпи мълчание. Накрая господин Суити каза:

— Не искам да се забърквам в това, човече. Върху главата ми ще се изсипе цяла кофа лайна.

— Прав си, но имаш думата ми — отвърна Реймънд. — Когато Клемънт дойде за оръжието, кажи му къде е. Всъщност какво мислиш за това? Кажи му направо да отиде и да си го прибере, защото ти си зает.

— Ще трябва да го вкарам в къщата.

— Не и ако оставиш ключа под изтривалката.

Реймънд погледна отново към Хънтър и двамата се усмихнаха. Две хлапета, успели да се измъкнат безнаказано от белята, която са направили.

В бар „Атина“ на улица „Монро“ в гръцкия квартал, който се намираше на две пресечки от полицията, редовно се разказваха приказки за герои и истории за хитри професионалисти, невинаги спазващи правилата. Реймънд се зачуди дали някой от хитреците някога поглеждаше напред и виждаше предварително какво ще стане. Някой ден един от старите професионалисти можеше да разкаже поверително на хората около масата си следната история: „Та той подмамва онзи тип да предаде пистолета, балистичната експертиза доказва, че това е оръжието на убийството и той го връща в мазето, където е било скрито. После казва на човека да се обади на убиеца и да го помоли да си прибере пистолета, защото не му се иска да се забърква в каша. Разбирате ли? Той трябва да пипне убиеца с оръжието, иначе няма дело срещу него. Трябва да го вкара в капана...“. А бъдещите ченгета около масата щяха да чакат края на историята усмихнати и с блеснали очи.

А после какво? Реймънд се замисли сериозно, докато се возеше в синята полицейска кола с Хънтър.

Продължавай...

Ето как трябваше да се развият нещата. Къщата на господин Суити е под наблюдение. Мансел идва и излиза от нея с пистолета в джоба си. Ченгетата насочват светлините си към него и край. Или, ако остане вътре, ще го помолят да излезе. Той ще го направи, но преди това ще се опита да скрие оръжието отново или да го разбие с чук. Но

въпреки това ще го пипнат с оръжието и ще успеят да го заведат в съда.

Но историята в бар „Атина“ можеше да се разкаже и по друг начин: по някаква причина наблюдението е прекратено... Можеше да се появи някаква причина. Клемънт излиза със зареден пистолет. Стига до улицата и се заковава на място, когато чува: „Стой!“. Вижда Круз на тротоара под уличната лампа. Сакото на Круз е разкопчано, ръцете му са отпуснати надолу...

Странен тип си, каза си Реймънд.

Но продължи да си представя сцената, докато се возеха по „Джеферсън“. Чу гласа си отново. „Стой!“ Зачуди се какво ли щеше да каже Клемънт. Да, той със сигурност би отговорил нещо, после пък самият той би му отвърнал и тогава...

— И двамата ли ще влезем? — попита Хънтър.

Реймънд, придържащ хартиената кесия в скута си, отговори:

— Не, аз ще го направя.

Помълча няколко минути, после добави:

— Той има и друг пистолет. Щом е стрелял по албанците, значи е намерил оръжие отнякъде.

26.

Морийн остави Санди да се разхожда нервно из всекидневната в сатенените си шорти и фланелка. Санди вървеше и разкъсваше хартиена салфетка. Пускаше малки парченца по пода, но без да оставя определена следа. Вероятно трябваше да се изтощи напълно, за да седне.

— Ходиш ли да тичаш? — попита я Морийн.

Санди спря за момент и се вгледа в полицайката, седнала на канапето в сивата си пола и син блейзър, която приличаше на монахиня, ако се изключи пистолетът в кафявата чанта.

— Шегуваш ли се? — попита Санди. — Не, не тичам. Не плувам и не играя голф. Господи, дали тичам...

— Имаш хубава и стегната фигура — каза Морийн. — Помислих си, че спортуваш.

— Тичам до банята на всеки десет минути откак приятелчето ти — лейтенант Круз — беше тук. Не се нуждая от повече спортуване.

Тя отиде до трапезарията и после обратно до бюрото във всекидневната. Спря и отново погледна към Морийн.

— Как би му го казала? — попита тя.

— Точно както лейтенант Круз предложи — отговори Морийн. — Дала си пистолета на господин Суити, защото си се страхувала да го изхвърлиш лично.

— Вярно е.

— Значи няма за какво да се тревожиш.

— Той ще ме пита дали ченгетата са идвали тук. Знам го.

— Е, аз съм тук — каза Морийн. — Питам те дали си виждала пистолет у Мансел и ти ми отговори, че не си. Това е всичко, което трябва да му кажеш. Не усложнявай нещата.

— Не го познаваш.

— Обаче се обзалагам, че и аз познавам няколко като него.

Морийн загледа как Санди отива до прозореца и поглежда към реката.

— Един тип, когото изпратихме в затвор „Джаксън“ ми пише редовно. Твърди, че сме приятели. Мисля, че когато излезе след седем години, ще иска да се съберем.

— Клемънт е бил в затвора само веднъж — каза Санди. — Затваряли са го много пъти, но е прекарал само около година в затвора. Казва, че никога вече няма да се върне там. Вярвам му. Господи, когато реши да направи нещо... толкова е непредсказуем. Веднъж отидохме в „Пайн Ноб“. Братя Олман свиреха там. Всички наоколо пиеха бира, лудееха и свиваха цигари с марихуана. Едно момче се обърна към нас и предложи на Клемънт цигара. Клемънт я изби от ръката му, сякаш му е баща или нещо такова, и го загледа страшно. През цялото време, докато братята свиреха, той размахваше ръце, за да прогони дима. Кълна ти се, понякога се държи като истински старец.

— Сигурно много го харесваш — отбеляза Морийн.

Санди се извърна от прозореца.

— Мамка му, страхувам се от него.

Тя се загледа напред с леко отворена уста. Започна леко да се усмихва, но не беше особено весела.

— Знаеш ли, все пак е готин — каза тя. — Господи, в леглото... Мисля, че оттам е получил прякора си — Дивака. Кълна се, когато му стане, както казва той, трябва да го удрияш с пръчка и пак няма да спадне.

Усмивката на Санди се разшири, когато погледът ѝ се премести върху Морийн и попита:

— А ти на какво се хилиш?

— И аз имам известен опит — отговори Морийн. — В продължение на девет години работих в отдела по сексуални престъпления. Мисля, че съм виждала абсолютно всичко, което може да се види по света. Имам предвид, какви ли не странни неща.

— Господи — каза Санди, — сигурно е било много интересно. Разни изнасилвани и дегенерати, перверзни типове.

— Да, много перверзни типове. И то хората, от които най-малко го очакваш.

— Така си е. Например учители и свещеници, нали?

— Аха. И много ексхибиционисти.

— Онези, които носят само шлифери и нищо отдолу?

— Професионалистите изрязват цялата предница на панталоните си — отговори Морийн. — Ето ти един от най-странните случаи. Получихме съобщение за изнасилване. Една от секретарките в сградата на общината била завлечена под стълбището и изнасилена, а дрехите ѝ — съдрани. Помолихме я да опише престъпника. Искяхме да знаем дали е имал някакви необичайни белези или черти. Момичето се замисли и отговори, че имал инфантилен пенис.

— Господи — въздъхна Санди. — Изнасилвач — тъжно каза тя. — Хванахте ли го?

— Събрахме заподозрените, все рецидивисти — отговори Морийн, — но първо трябваше да ги категоризираме. Нали разбираш какво искам да кажа?

Лицето на Санди се развесели.

— Да, да видите кой е имал инфантилен пенис — каза тя и се намръщи леко. — Колко малък е инфантилният?

— Чакай — отвърна Морийн. — Вкарвахме в стаята един от заподозрените и някой от момчетата в отдела му нареждаше да си сваля панталоните.

— Ти видя ли някои от тях?

— Да, няколко. Но по време на следствието бяха прегледани около сто петдесет и седем пениса.

— О! — възкликна Санди с нещо като благоговение. — Сто петдесет и седем. Господи...

Тя замълча и погледна озадачено.

— Чакай малко — накрая каза тя. — Според момичето пенисът му е бил инфантилен. Но в сравнение с какво? Нейният старец може да има тояга, която виси до коленете му, нали?

— И ние помислихме за същото — отговори Морийн. — В сравнение с какво? И така и не успяхме да пипнем престъпника.

— Страхотна работа — отбеляза Санди. — Поне срещаш доста интересни хора.

— Да, никога не се отегчавам — потвърди Морийн.

Когато Санди остана сама, тишината и надвисналото вечерно небе започнаха да ѝ въздействат. Това беше най-доброто време от деня да се почувстваш депресиран. Тя поплака няколко минути, съдирайки

още една салфетка. После влезе в банята стенийки и застана пред голямото огледало. Вгледа се тъжно в образа с подути очи, който я гледаше оттам.

— Бедното дете — каза тя на глас.

Нацупи долната си устна, накара брадичката си да затрепери и разучи изражението си. После отвори леко уста и ококори очи с вид на изненадана невинност.

— Ами не знаех — продължи монолога си тя. — Господи, мислех, че ще се зарадваш, а няма да започнеш да заяждаш.

Санди се вгледа в отпуснатите си рамене и тъжно изражение. Разучава ги още няколко секунди, после каза:

— Майната му.

Свали тениската и джинсите и опита отново. Застана без сутиен пред огледалото, пхна палци в тясното коланче на бикините си, завъртя се леко настрани и се вгледа през рамо. Отпусна морно клепачи, после отново се обърна напред и погали с ръце стегнатия си ханш.

— Хей, ти ли си Санди Стантън? — каза тя високо. — Да, мислех, че си ти. Имаш страхотно тяло, нали знаеш? Всеки може да види, че е така. Погледни се. Ти си жестоко маце, нали? Да, знам го. Тогава какъв е проблемът? Какъв проблем? Аз нямам проблем. Ти имаш ли проблем?

Когато Клемънт влезе, попита:

— Къде си мислиш, че си? На нудистки плаж?

Гласът му не звучеше весело.

— Господи, спри тая досадна музика — продължи той.

— Малко сме раздразнителни тази вечер, а? — каза Санди.

С провлечени стъпки след двете изпушени цигари с марихуана, тя отиде до уредбата и успя да спаси плочата на „Би Джийс“ от издраскване.

— Какво, по дяволите, ти става? — попита Санди.

Клемънт застана до прозореца и се вгледа в светлините на града.

Санди опита отново.

— Да не си потънал в мисли?

Той не отговори.

— Тревожех се за теб — добави тя. — Седя съвсем сама цял ден. Съществуват и телефони, нали знаеш?

Да, наистина започваше да му се ядосва.

Рано сутринта Санди беше пуснала санитарите от „Бърза помощ“ в сградата на Скендер. Съобщи им, че той е в мазето и бързо се изнесе оттам. Подкара към авеню „Удуърд“ и спря до катедралата. Клемънт ѝ нареди да слезе от колата и да се прибере с такси у дома.

Санди попита:

— Какво искаш да направя? Да застана наред улицата като проститутка?

Клемънт я побутна навън. Санди го попита къде той самият възнамерява да отседне и той отговори:

— Не се тревожи за мен.

Беше изпаднал в едно от гадните си настроения.

И очевидно още не беше излязъл от него. Добре. Санди си спомни как беше стояла наред улицата, където всички цветнокожи типове я оглеждаха нагло и наистина му се ядоса.

— Не се тревожи за мен — каза тя. — Мисли само за себе си.

Все още загледан навън през прозореца, Клемънт отвърна:

— Мислех за теб. Ела тук. Качвала ли си се някога на върха на Ренесансовия център?

— Разбира се. Нали работех там.

Той обви ръка около талията ѝ и я придърпа към себе си.

— Почти триста метра височина. Седиш с чаша коктейл пред себе си, а той се върти. Многоооо бавно. Гледаш към Канада известно време. После надолу към мост „Амбасадор“. След това оглеждаш Детройт, докато седиш и размишляваш върху нещата.

— Не изхвърлих пистолета в реката — изтърси Санди изведнъж. — Дадох го на господин Суити.

— Знам.

— Искаш ли да знаеш защо?

— Знам защо.

— Откъде знаеш?

— Говорих с него.

— Ядосан ли си?

— Не — малко неуверено отговори Клемънт. — Когато бях там горе, си мислех за теб...

— И?

— Звъннах ти, но даваше заето.

Санди замълча.

— Зачудих се с кого ли говориш — продължи Клемънт. — Не е с албанеца.

— Аха — промърмори Санди и мислено отправи бърза молба към Господ.

— И после се сетих — каза Клемънт. — Говорила си с господин Суити.

— Господи, колко си умен.

Санди усети, че се разтреперва, и обви ръка около Клемънт.

— Знам, че не обичаш да пуша трева, но ми действа много добре, когато съм нервна.

— Обясни ми защо си нервна.

— Помислих си, че ще се ядосаш, задето не съм изхвърлила пистолета. Но наистина смятах, че господин Суити ще се справи по-добре.

— Разбирам — отвърна Клемънт. — Но нали виждаш, сега още един човек знае за проблемите ми.

— Но той всъщност не знае нищо — възрази Санди. — Искам да кажа, това е само един пистолет.

— Добре. Защо тогава той е нервен и иска да отида и да си прибера пистолета? Казах му да го хвърли в реката, щом не го иска. А той ми отговори: „Няма да се мотая наоколо с горещо оръжие. То си е твое и ти трябва да се погрижиш за него“. Та защо той си мисли, че оръжието е горещо?

— Ами може ченгетата да са говорили с него.

В момента, в който го каза, Санди осъзна, че е направила грешка, но вече беше прекалено късно.

— Това е идея — каза Клемънт, като я стисна лекичко. — Те са говорили и с теб, нали?

Въпреки безкрайните светлини, които се виждаха през прозореца, Санди почувства как стените я притискат. Стори ѝ се, че се намира в ковчег. Чувството беше ужасяващо.

Тя каза:

— Толкова се тревожих за теб днес. Не знаех къде си и дали не ти се е случило нещо.

— Днес ли дойдоха при теб?

— Отби се една полицайка. Попита дали знам нещо за някакво оръжие. Но се държа много мило.

— Искала е да те измами — каза Клемънт.

— Да, но не й казах нищо. Абсолютно нищо.

Клемънт я потупа по рамото и каза:

— Знам, че не си, скъпа. Те просто действат по този подъл начин... Пушила ли си трева?

— Съвсем малко — изненадано отвърна Санди, учудена, че ѝ се размина толкова лесно.

— Кога купи тревата?

— Онзи ден.

— Когато даде на Суити пистолета?

— Аха. Взах си и малко трева.

— О, боже — въздъхна Клемънт. — Животът може наистина да те изиграе, ако му позволиш.

— Не съм направила нищо лошо.

— Знам, че не си, сладурче. Но виждаш ли какво става? Добрали са се до Суити. Предполагам, че са му предложили сделка. Или ще ме вкара в капана, или те ще му затворят бизнеса и ще го пхнат в панделата. Аз отивам да си прибера оръжието, излизам от къщата и двайсет полицейски коли заобикалят задника ми. Ще им се наложи обаче да изпразнят оръжията си — каза Клемънт, — защото със сигурност няма да вляза в затвора. Никога.

— Хайде да отидем в Тампа, Флорида — предложи Санди. — Още сега.

— И на мен ми се иска, скъпа, но имаме проблеми. Онези проклети албански гробари простреляха монтегото. Не, по дяволите, после ще ти разкажа за това — каза Клемънт, като видя намръщеното, озадачено изражение на Санди. — Първо трябва да се оправим с пистолета.

— Защо? Защо просто не избягаме от него?

Санди все още гледаше объркано. Нещата не се оказаха толкова прости.

— Защото не оставям зад себе си нещо, което може да ми навреди впоследствие — обясни Клемънт. — Ако не се отърва от

оръжието, тогава трябва да се отърва от всеки, който може да свидетелства срещу мен. Не мисля, че това би ти харесало.

— Знаеш, че никога не бих свидетелствала срещу теб.

— Скъпа, знам го, но и не го знам. Хората променят решенията си. Единственото нещо, което знам със сигурност, е, че никога няма да позволя да ме пхнат в затвора. Така че или пистолетът изчезва, или ти и Маркър Суитън изчезвате. Кое предпочиташ?

— Мислех, че всичко вече ще е наред.

Гласът на Санди прозвуча слабо и отдалеч. Малко момиченце, на което му се иска да е някъде далеч от тук, дори отвъд граничните светлини на Канада.

— Ще се оправим — утеши я Клемънт. — Сега ще звънна на господин Суити и ще уредим въпроса.

— Но ти каза, че ако отидеш да прибереш пистолета...

— Довери се на хората с добри ръце — прекъсна я Клемънт. — Чувстваш ли една добра ръка тук? Ето и още една добра ръка. Затвори очи. Ръката идва все по-близо... Къде ли ще спре?

Действието беше по-забавно от мисленето. Но понякога мисленето правеше действието по-ценно. Например, ако беше знаел, че ще очисти съдията, щеше да измисли нещо, за да получи някаква изгода и действието щеше да е по-задоволително. Когато се опита да обясни това на Санди, тя отвърна, че предпочита да не знае мислите му. Тя включи телевизора, а Клемънт го изключи.

— Какво казвам? — попита той.

— Не знам, нито искам да знам.

— Казвам, че както и сега, винаги има начини да се измъкнеш — обясни Клемънт. — Мамка му, лягаш сред плевелите и оставяш всичко да отmine. Както оня влак мина над мен. Но има начини да свършиш работата със стил, така че да покажеш на другата страна какво мислиш за скапаните им планове. Разбра ли ме?

— Не — отговори Санди.

— Тогава си дръж очите отворени — каза Клемънт. — Виж дали твоят старец не мисли така добре, както действа.

27.

Реймънд се сети за Мадлен де Бобиен, момичето, подслушало плана и предупредило гарнизона, че Понтиак и хората му пристигат, въоръжени с мускети, и спасило по този начин Детройт от индианците.

Къщата можеше да е принадлежала на един от предците ѝ. Приличаше на изложбен експонат в Гринфийлд Вилидж, където хората се разхождаха из стаите от деветнайсети век с кадифени възета пред вратите. Студена атмосфера въпреки златистите отражения от полилея във фоайето и розовия отблясък по огледалните стени. Къщата беше прекалено сериозна.

Точно така, реши Реймънд. Сякаш в нея никога не ставаше нищо весело и хората никога не се смееха. Марси му съобщи тържествено с вид на погребален агент, че госпожица Уайлдър го чака във всекидневната си.

Аудиенция при кралицата, помисли си Реймънд. Нищо повече. Той се качи по стълбите и не се изненада, когато я откри в полумрак. Осветлението беше намалено и насочено към абстрактните картини по стените. Каролин лежеше на канапето далеч от лампите. Направи му забележка, че е закъснял, и Реймънд попита:

— За какво?

После си наложи да се отпусне и каза:

— Хайде да започнем отново.

— Щеше да дойдеш след няколко минути — напомни му Каролин. — Поне така ми каза.

— Знам, но се яви нещо спешно. Какво става с гласа ти?

Той не видя лицето ѝ ясно, докато не запали лампата, поставена до канапето. Тогава забеляза синините и отоците, подутата и леко отворена уста. Каролин удържа на погледа му със спокойно изражение. Очите ѝ примигнаха веднъж и се загледаха в него. Примигнаха отново и го зачакаха да заговори.

— Предупредих те — каза Реймънд.

Изражението ѝ стана по-недружелюбно и студено.

— Не те ли предупредих? Но не, ти можеш да се справиш с него. Няма никакъв проблем.

— Знаех си, че ще го кажеш — отвърна Каролин. — Но не мислех, че ще преиграеш.

— Така ли? Слушай, аз още не съм свършил. Ако се сетя за още начини да ти го кажа, ще го направя.

— Сериозен си... — започна Каролин.

— Можеш да се обзаложиш, че съм — прекъсна я Реймънд. — Казах ти да не се занимаваш с Клемънт, но ти все пак го направи.

— Сбърках малко в преценката си.

— Малко?

Тя се усмихна леко и попита:

— По-добре ли се чувстваш сега?

— А ти? — отвърна Реймънд.

После направи нещо, което изненада и двамата. Коленичи на пода до нея и нежно докосна лицето и устата ѝ с върха на пръстите си.

— Не се прави на прекалено твърда — каза Реймънд.

— Няма — отговори адвокатката и го придърпа към себе си.

Лекият звук, който излезе от гърлото ѝ, можеше да е от болка, но Реймънд не мислеше така.

— Искам да ти кажа нещо — започна Реймънд. — Тогава ще видим дали все още сме приятели. Не съм го планирал. Всъщност дойдох тук леко раздразнен. Възнамерявах да те изслушам, да се държа прилично и после да изчезна.

— И какво стана? — попита Каролин.

Реймънд хареса приглушения звук на гласа ѝ.

— Не знам. Мисля, че си се променила. Или аз съм се променил. Може и така да е. Но исках да ти кажа, че според мен си прекалено сериозна.

Тя не очакваше думите му или не разбра какво имаше предвид.

— Той ме преби...

— Знам, че те е пребил — прекъсна я Реймънд, като отново докосна лицето ѝ и започна да я успокоява с глас и с ръце. — Няма да го повтарям повече. Знаеш кой е и какъв е... Кажи ми защо ще ходи в банката утре.

— Накара ме да му напиша чек. За всички пари, които имам в сметката.

— Колко?

— Над шест хиляди.

— Помниш ли как веднъж ми каза, че той е вълнуващ? Извинявай, спирам с това... Отмени ли плащането на чека?

— Не. Ще попълня тройно оплакване срещу него. Ще го обвиня в нападение, изнудване и кражба. Отнесе и повече от сто долара в брой.

— Задръж малко — каза Реймънд. — Нека го прибера за убийствата, после можеш да подадеш всички оплаквания, които искаш.

— Никога няма да го осъдиш — отбеляза Каролин. — Освен ако не знаеш повече, отколкото аз знам.

— Имаше ли оръжие?

— Не и когато беше тук. Или поне не го показва. Но когато чух изстрели и погледнах през прозореца на банята, реших, че са полицаи. Спомням си, че си помислих: „Отивам до прозореца, защото искам да видя как ще го убият“.

— Наистина ли?

— Мина ми през ума.

— Тогава той имаше ли пистолет?

— Да. И той стреляше по тях. Автоматичен пистолет със солидни размери. Но кои бяха онези хора?

Реймънд ѝ разказа за Скендер и Тома. Каролин знаеше нещо за вендетите сред албанците и не се изненада.

— По телефона ти си помисли, че искам да подам оплакване срещу тях от името на Клемънт, докато аз обмислях всички начини, по които мога да го осъдя — каза Каролин.

— Позволи ми аз да го направя — каза Реймънд. — Близко съм. Всъщност може да стане още довечера, веднага щом чуя нещо.

Той се вгледа в нея, помисли за Клемънт и попита:

— Изнасили ли те?

Каролин започна отново да се усмихва. Очите ѝ го гледаха преценяващо.

— Дали ме е изнасилил?

— Хайде де! Направи ли го?

Настроението ѝ стана сериозно.

— Всъщност не.

— Какво означава това „всъщност не“?

— Докосна ме...

— Накара ли те да се съблечеш?

— Отвори робата ми...

Каролин спря на средата на изречението. Изглеждаше леко изненадана.

— Знаеш ли какво правя? — попита тя. — Държа се свенливо. Никога в живота си не съм била свенлива.

— Не, винаги си била прекалено заета да впечатляваш самата себе си — отвърна Реймънд. — Разкажи ми какво ти направи Клемънт.

— Какво се опитваш да направиш? Да ме анализираш? Клемънт ме опипа, но не стигнахме до края.

Реймънд се усмихна и Каролин добави:

— Мислиш си, че си много проникателен, нали?

— Може и така да е, ако това е точната дума. Не очаквам да видя нещо и да си кажа: „Аха, така си е“. Опитвам се да оглеждам нещата, без да очаквам кой знае какво, за да успея да разбера за какво всъщност става дума. Това проникателност ли е?

— Хитър си — отбеляза Каролин. — Мисля си, че съм те пипнала, но ти успяваш да се измъкнеш.

— Пипнала си ме? Как? Това прилича на попълването на протокол от разпит, който трябва да предадеш в съда. Понякога формулярът не е достатъчно голям или пък липсват подходящите въпроси.

— Мислиш, че приемам всичко за даденост — каза Каролин. — Виждам само това, което очаквам да видя. Така ли е?

— Не знам. Може да поговорим по въпроса някой път.

Реймънд се почувства адски изморен и се страхуваше да затвори очи.

— Ако аз правя предположения — продължи Каролин, — какво ще кажеш за себе си?

— Какво за мен?

— Правихме любов и ти каза: „Познавам те“.

— Мислех, че не си ме чула.

— Какво имаше предвид?

— Просто, че те виждам. Не това, с което се занимаваш, нито пък това, което ти смяташ, че си. Просто самата теб. Логично ли ти звучи?

— Не знам...

— Но ти не отвърна нищо, нали? Стори ми се, че се върна към предишната си личност и аз вече не те познавам. Стана отново адвокатката, която си мисли, че трябва да е ужасно твърда. Но виж какво се случва с прекалено твърдите.

Реймънд замълча за момент, после помоли:

— Позволи ми да се погрижа за него, Каролин.

Когато Хънтър се обади, Реймънд седеше на канапето, а Каролин беше отпуснала крака в скута му. И двамата се чувстваха изморени от думите. Сега се намираха на по-безопасен терен, но осъзнаваха интимната си близост. Каролин го попита дали винаги е живял тук, като се опита да си го представи в друг живот, когато още не е бил полицай. Реймънд отвърна:

— В Детройт ли? Не. Роден съм в Макалън, Тексас. Живяхме в Сан Антонио и Далас. Пристигнахме тук, когато бях на десет години.

Тя го запита колебливо дали баща му е бил фермер. Реймънд я погледна и се усмихна.

— Имаш предвид дали беше сезонен работник, нали? Не, беше бръснар. Истинско конте. Елегантно облечен, с кожени обувки със заострени върхове.

Телефонът звънна. Реймънд, който чакаше обаждането, повдигна краката на Каролин и стана от канапето.

— Баща ми умря на петдесет и седем години — довърши той.

Гласът на Хънтър каза:

— Мансел звънна преди малко. Искане Суити да му занесе пистолета.

— Къде?

— Работата се усложни. Суити му каза, че ще ходи на събиране у майка си. Искане да подтикне Клемънт да побърза. Тогава Мансел му нареди да вземе оръжието със себе си. Суити отвърна, че не възнамерява дори да го докосне. Ако Клемънт иска да си получи оръжието тази вечер, трябва да дойде тук до половин час.

— Какво значение има? — попита Реймънд. — Ключът е под изтривалката.

— Да, Суити го съобщи на Клемънт — отговори Хънтър. — Но глупакът обърка работата с това събиране у майка си. Клемънт му каза, че в такъв случай той ще мине да си прибере пистолета утре. По някое време следобед.

Хънтър изчака за момент и попита:

— Там ли си още?

— Трябва да изкараш Суити оттам за известно време — каза Реймънд. — За да поддържаме историята. Клемънт може да реши да го провери и да се отбие тази вечер.

— Не мисля, че ще го направи. Това е нещо, което знаеш, че трябва да свършиш, но непрестанно отлагаш — възрази Хънтър. — Уендъл откри ли те?

— Не още.

— Говорил с Тома. Албанецът му казал, че ще убие Клемънт, ако го види. С други думи: „Майната ви“. Но случайно изпусна нещо. Кадилакът на Скендер липсва и Тома смята, че е у Мансел.

— Къде си? — попита Реймънд.

— В бара.

— Той може да дойде довечера. Не заради ключа. Може да мине през задната уличка, през двора и да проникне в къщата през задния прозорец.

— Така ли? — търпеливо запитва Хънтър. — Оказа се, че апартаментът до този на Суити е свободен, така че нашите хора ще прекарат нощта там. Това достатъчно близо ли е? Какво ти става? Да не си с гузна съвест? Аз си скъсвам задника от работа, а ти се мотаеш с някаква мадама.

Реймънд се върна до канапето, застана до него и се вгледа в Каролин несигурно.

— Името на майка ми беше Мери Франсис Конъли — каза той.

Видя лицето на Каролин на фона на синята възглавница. Тя го погледна леко изненадано и каза:

— Наистина ли?

— Искаш ли да знаеш какво работеше?

— Била е учителка — предположи Каролин.

— Не. Наричаха я Фани и управляваше козметичния салон в хотел „Статлър“, докато той още съществуваше.

— Знаеш ли с какво се занимаваше майка ми? — попита Каролин. — С нищо. Защо не седнеш?

Реймънд повдигна краката ѝ, отпусна се под тях и облегна глава на възглавницата.

— Ако искаш да си лягаш, ще се разкарам оттук — каза той.

— Не, остани. Ти ме наблюдава доста дълго, а аз теб — никак — отвърна Каролин. — Ти харесваш работата си, нали?

— Да, харесвам я — отговори Реймънд.

— Не ти ли писва да вършиш едно и също всеки ден?

— Е, никой не обича наблюденията, но обикновено работата е доста разнообразна.

— Има наблюдения, но има и изчакване — каза Каролин кротко. — Мисля, че залагаш капан на Клемънт.

Той погали босите ѝ пръсти и те леко помръднаха.

— Нямах гъдел, нали? — попита Реймънд.

— Съвсем малко.

— Такава си и в съда. Хладнокръвна. Всички професионалисти правят работата да изглежда лесна.

— Казах, че според мен залагаш капан на Клемънт.

— Имам чувството, че и той го знае — отвърна Реймънд. — Така че всичко зависи от него, нали?

— Изглеждаш доста сигурен, че той ще се появи.

— Да, той трябва да направи нещо. Знам го.

— Откъде знаеш?

— Вглеждахме се в очите си.

Реймънд се усмихна и Каролин каза:

— Мили боже, ти също не си пораснал.

Реймънд намести по-удобно главата си на възглавницата.

— Шегувах се — каза той.

Каролин го разгледа внимателно на светлината от лампата. Реймънд седеше отпуснато със затворени очи.

— Не, не се шегуваше — каза тя.

28.

В осем часа на следващата сутрин Реймънд се обади на инспектор Херцог, за да му докладва за наблюдението. Съобщиха му, че инспекторът е заминал един ден по-рано на почивка. Реймънд почувства облекчение. После се напрегна отново, когато прехвърлиха разговора му към капитан Лайънъл Хърн, който беше добър полицай, кротък и разумен, но не се усмихваше лесно и това притесняваше Реймънд. Капитан Хърн беше чернокож. Реймънд му разказа за целта на наблюдението над бара и дома на Суити, но без да навлиза в подробности. Хърн каза, че всичко е наред, после попита Реймънд къде се е разположил самият той.

— Всъщност аз съм в дома на адвокатката на Мансел — отговори Реймънд. — На около три-четири минути от Суити.

Настъпи мълчание.

— Искам госпожица Уайлдър да присъства на ареста на Мансел — обясни Реймънд. — Нямам желание да ни изритат от съда заради някоя техническа подробност. Ще свършим работата безукорно.

Капитанът не наруши мълчанието си. Реймънд си представи как Хърн сглобява парченцата наум и вижда лейтенанта по риза без вратовръзка, но току-що обръснат, поднос със закуска, оставен на бюрото до кобура и пистолета му. Капитанът каза, че никога преди не бил чувал да се взимат подобни предпазни мерки и попита дали наистина са необходими.

Реймънд отговори:

— Всъщност госпожица Уайлдър не представлява Мансел в момента, нито ще го представлява, когато го вкараме в съда. Той не ѝ е платил, а тя е съгласна да ни сътрудничи. Мисля, че ще имаме голяма полза от нея като свидетел.

Ново мълчание. Накрая капитанът каза:

— Добре, ако си сигурен, че знаеш какво правиш, късмет.

Реймънд се обърна към Каролин:

— Не съм чак толкова смотан — каза той.

— Убеди ме — отвърна тя.

Хънтър се прибра у дома в седем и се върна малко преди обяд. Поддържаше контакт с Реймънд по телефона, който полицаите бяха изнесли от дома на Суити и включили в съседния апартамент. В него освен Хънтър седяха още шест ченгета. Трима, въоръжени с пушки, наблюдаваха предната и задната врата. На улицата нямаше коли, които да приличат на полицейски. Хънтър се обаждаше на всеки час.

По обяд той каза:

— Всичко е наред. Суити е в бара, ключът — под изтривалката.

В един без десет Хънтър попита:

— Къде спа? На канапето ли?... Аха, защо сменяш темата?

В два без пет Хънтър каза:

— Ще накарам Херцог да те предложи за награда. „Без да мисли за собствената си безопасност.“ Отвори ли ти се парашутът?

В два и двадесет и пет Хънтър съобщи:

— Пред къщата мина черен кадилак. Зави и сега се връща. Ето го. Паркира точно отпред.

— Тръгвам — каза Реймънд.

— Мамка му — изруга Хънтър.

— Какво има?

— Не е Мансел. Смахнатото му гадже.

Тя трябваше да се справи без проблем. Нямаше нищо, което да я развълнува. Чудесно. Само дето ѝ отне сума ти време да отвори предната врата, докато танцуваше около нея, умирайки да отиде до тоалетната. Не можа да намери ключа за осветлението в мазето. Опита се да отвори бойлера преди да осъзнае, че това не е котел. Най-после намери пистолета и го пусна в кафявата си кожена чанта. Когато се качи горе, за да се обади по телефона, той не беше на мястото си. Откри втори телефон в кухнята, набра и каза:

— Както вървяха нещата, едва не забравих защо дойдох тук. Днес не ми е добър ден... Да, взех го... Не, не видях жива душа.

Тя се вслуша в гласа на Клемънт, който едва шептеше, и каза:

— Защо да се мотая наоколо? Искаш ли да ти го донеса, или не?

Санди погледна навън, разучавайки паркираните коли, както ѝ беше наредено. После излезе, хванала кожената чанта в ръка, качи се в кадилака и потегли.

Реймънд скочи от сивия мерцедес на Каролин и се присъедини към Хънтър и останалите ченгета, които излязоха от съседния на Суити апартамент.

Хънтър каза:

— Видя ли я? Толкова е дрогирана, че сигурно не знае, че въобще е идвала тук.

Тома погледна навън и видя колата. Внезапно се сети за един случай от миналото, когато беше на шестнайсет години. Тогава бе насочил пистолета си към руски войник, слязъл от камиона си, за да се облекчи (разстоянието беше същото както от прозореца на апартамента до колата на отсрещната страна на улицата) и го беше убил с един изстрел. Беше чакал три дни появата на руски камион. А сега се намираше в апартамента на Скендер едва от три минути. Събираше някои книги, които да му занесе в болницата. Беше погледнал през прозореца случайно, без да очаква да види нещо интересно. Но точно срещу него стоеше черният кадилак на Скендер.

Понякога човек трябва да се труди усилено, друг път нещата му се поднасят наготово. Тома остави книгите на перваза и извади трийсет и два калибровата си „Берета“. После видя, че не му е поднесено всичко. В колата седеше младо момиче със странна на вид златиста коса. Пушеше цигара и се мотаеше.

Тома я наблюдава няколко минути. Най-после момичето излезе от колата и затръшна вратата. Отвори я отново и се наведе, за да извади нещо. Остана в тази поза почти минута, после се появи отново с кафява кожена чанта в ръка, която изглеждаше овехтяла и мека. Момичето я носеше за дългата дръжка и дъното на чантата докосваше тротоара. Тя влезе в двора на сградата. Тома отстъпи от прозореца. Русокосата тръгна към предния вход и застана пред него. Не влезе във фойето. Просто си стоеше отвън и чакаше, на не повече от десет метра от Тома. Изглеждаше спокойна, но не помръдваше. Тома се завъртя и погледна отново към улицата.

По нея бавно мина сив мерцедес. После черен форд. И още един.

Той е тук, помисли си Тома.

Как беше възможно това?

След миг разбра. Обърна се отново към момичето и видя как стъклената врата се отваря и Мансел излиза навън. Явно се беше крил в тайната стаичка в мазето. Или в апартамента горе, който Скендер подготвяше за булката си.

Господи, този тип имаше здрави нерви. Тома коленичи, за да повдигне бавно прозореца. Мрежата против комари още стоеше на мястото си. Щеше да стреля през нея. И типовете със здрави нерви умираха като всеки друг, ако човек ги уцелеше на подходящо място. Но момичето му пречеше. Тома едва виждаше малка част от Мансел. Момичето повдигна голямата кожена чанта. Мансел държеше пистолет в ръка. Тома се прицели внимателно. Но Мансел мръдна, за да погледне покрай момичето към улицата. После бръкна в чантата. Това пък какво е, помисли си Тома. Някакво шоу? За секунда му се стори, че вижда друг пистолет в ръката на Мансел.

Защо, по дяволите, не побърза?

Клемънт влезе вътре. Стъклената врата се затвори. Момичето се извърна, но не забърза.

Тома се зачуди дали да не изтича да пресрещне Мансел в коридора...

Но ставаше нещо странно. Момичето излезе от двора със същата несигурна, но безгрижна походка. Пристъпи встрани и Тома видя познати лица. Реймънд Круз, Хънтър, хора от отдел „Убийства“ и една жена. Вървяха бързо към входа покрай неговото място на първия ред.

Да, истинско шоу, помисли си Тома.

Реймънд Круз погледна към момичето и сякаш се поколеба. Тя му кимна веднъж. Не като поздрав, а като че ли му съобщи нещо с кимването. Круз продължи напред с останалите. Всички изглеждаха нетърпеливи. Разбира се. Знаеха, че Мансел е вътре.

Това е шоу, помисли си Тома.

Сега се намираха във фоайето. Чу как някой им отвори вратата.

Момичето със странната руса коса все още стоеше забравено в двора. Ровеше из голямата си чанта, сякаш си търсеше ключовете. После момичето тръгна по улицата, покрай униформения полицаи, който излизаше от патрулна кола, и се отпрати към кадилака на Скендер.

Ако беше дала на Мансел оръжие и го беше оставила тук вместо на някое друго място... Не! Това беше единственото място!

Тома изскочи от апартамента на Скендер и се спусна по коридора към задните стълби. Чу стъпките на полицаите над себе си. Изгаси светлината и тръгна надолу колкото се може по-тихо. Все още не разбираше за какво беше шоуто, макар да се бе сетил за начин, по който да го приключи.

29.

Стояха в коридора на първия етаж. Хората от наблюдателния екип префучаха бързо покрай тях.

Каролин попита:

— Това често ли се случва?

Бяха претърсили всеки апартамент, всяка стая, всеки килер в сградата и все още тичаха нагоре-надолу по коридорите. В кръг, помисли си Реймънд. Мансел не би могъл да се измъкне по никакъв начин. Между покрива и мазето нямаше място, където да може да се скрие.

— Ще го намерим — каза той на Каролин.

— Но той не е тук.

— Тук е — възрази Реймънд, който нямаше какво да губи.

Хънтър се приближи към тях и запита:

— И сега?

Реймънд си припомни какво беше видял от колата на Каролин. Санди до вратата, Клемънт излиза бавно. После той се връща вътре, а Санди излиза и кимва. Реймънд прие кимването й нетърпеливо. Очевидно нетърпението му го беше подвело.

— Къде е Санди? — попита той.

Хънтър се вторачи в него и той отвърна на погледа му.

Каролин се обади:

— Не мога да повярвам — каза тя, после се загледа в Хънтър, който тръгна към предната врата на сградата.

— Какво ще правим сега?

— Ще чакаме — отговори Реймънд.

— Какво?

Хънтър се завъртя и тръгна обратно към тях.

— Хей, видя ли Тома? — попита той. — И той е тук.

Реймънд започна да се усмихва.

Тома беше оставил вратата на апартамента отворена. Седеше и четеше една от книгите, които щеше да носи на Скендер. Книгата даваше указания за култивирането и отглеждането на домашни растения. Когато Реймънд Круз, Хънтър и жената застанаха на прага, Тома каза:

— Здравейте, как сте?

— Тома Синистай, Каролин Уайлдър — представи ги Реймънд. — Госпожица Уайлдър се занимава с престъпници. Тя е един от най-добрите адвокати по наказателни дела в града. Споменавам го, в случай че искаш да я наемеш още сега и да си спестиш някои проблеми.

Тома попита:

— Не искаш ли да говориш с мен насаме?

— Искам да ми кажеш къде е той. И тук става.

— Давам ти нещо, Реймънд, но няма да искаш всичките ти хора да гледат. Можех да го убия. Разбираш това, нали? Почти го направих. Но се спрях.

— Защо?

— Ще видиш. Или не. Зависи само от теб. Но мисля, че ще е по-добре да отпратиш хората си.

В коридора се затвори врата. Сега в сградата беше тихо. Тома ги заведе в мазето, където запали флуоресцентните лампи. После застана неподвижно за момент, сякаш подготвяше публиката си.

— Мансел имаше пистолет. Ето този — каза той, като разкопча сакото си и извади автоматичен пистолет от него. — Видяхте ли? Това е „Браунинг“. Принадлежи на семейството ни и никога не е убил никого.

— Къде е той? — попита Реймънд.

Тома кимна.

— Гледай стената ей там — каза той, после тръгна към котела, до който стоеше Реймънд.

Лейтенантът се отдръпна от пътя му. Тома се повдигна на пръсти, протегна ръка и дръпна шалтера надолу.

С леко бръмчене стената започна да се отваря. Постепенно пред очите им се разкри тайната стая, грамофонът, сейфът. Клемънт Мансел

седеше на платнен стол с кръстосани крака.

— Хей, какво, по дяволите, става? — попита той. — Идвам тук, за да върна нещо, което приятелят на Санди — Скендер — й дал, за да се пази, а този гробар опира пистолет в гърба ми и ме заключва.

— Вече беше отворил стената — обясни Тома. — Чакаше да го откриеш тук.

— С браунинга ли? — попита Реймънд.

Тома кимна.

— Той иска да повярваш, че го е взел от русото момиче.

— Добре ли го претърси?

— Разбира се.

— Ами стаята?

— Огледах абсолютно всичко — каза Тома и повдигна браунинга. — Това беше единственото му оръжие. Тук имаше и други, но ги изнесох вчера.

Клемънт се намеси в разговора:

— Да не би търсиш пистолет с печат „П 38“ от едната страна, който прилича на немски „Лугер“? — попита той. — Е, не съм го виждал.

Изкарай го навън, помисли си Реймънд. Не, влез вътре с него и накарай Тома да затвори стената.

— Санди ни сътрудничи — каза Хънтър. — Видяхме как ти дава оръжието, а ти й го връщаш. Сигурно си мислеше, че можеш да измамиш някого.

— Глупости — отвърна Клемънт. — Ако Санди беше с вас, нямаше сега да стоите тук като посрани.

Реймънд изпита желание да дръпне Клемънт от стола, където седеше спокойно с кръстосани крака, облегал ботуша си на едното коляно, с ръце на облегалките, и да го удари с всичка сила.

Очите на Мансел се прехвърлиха от Хънтър към Реймънд после към Каролин.

— Как си, мадам? — попита той, после леко се намръщи. — Господи, какво си направила с лицето си? Да не си се блъснала в нещо?

Клемънт отмести поглед към Реймънд и каза:

— Каквото и да дрънка гробарят и аз си имам история. Дойдох тук, за да върна един пистолет, който Санди беше взела от гаджето си.

Ако си мислиш, че си видял нещо друго или не харесваш това, което виждаш в момента, майната ти. Аз ще се придържам към историята си. По никакъв начин не можете да ме осъдите. И никога няма да можете.

Той погледна към Каролин и намигна.

— Стиснах ги за топките, адвокатке, нали? Искях да ти благодаря за заема — каза той и потупа джоба на якето си. — Чекът е ей тук. Ще го осребря, когато тръгна към Тампа, Флорида. Не възнамерявам да се връщам повече тук. И се обзалагам, че не ви е много лесно да преглътнете това.

Клемънт се ухили и се обърна към Реймънд.

— Какво ще кажеш, партньор? Предаваш ли се?

Реймънд не отговори. Протегна дясната си ръка, хвана шалтера и го вдигна.

Стената започна да се затваря и без да помръдне Клемънт каза:

— Хей... Адвокатката ми стои тук, малоумнико.

Видяха го как се надига от стола.

— Хей, стига де, мамка му... — извика Клемънт.

Видяха за момент пръстите на ръката му в отвора преди да ги изтегли вътре. Точно преди тънката ивица светлина да изчезне, чуха виковете му.

— По дяволите, отворете проклетата...

Това беше всичко.

Реймънд вдигна ръка отново. Бръмченето спря. Настъпи тишина. Каролин се обърна и тръгна към стълбите. Реймънд погледна към нея.

— Каролин? — каза той.

Тя не спря, нито се обърна.

— Ще чакам в колата — кратко отвърна адвокатката.

Реймънд я загледа как се качва по стълбите, без да му възрази или да покаже някакви чувства. После отново настъпи тишина. Хънтър се приближи към стената почти предпазливо и прокара ръка по нея. Хвърли поглед към Реймънд и запита с безизразно лице:

— Къде изчезна оня?

Тома каза на Реймънд:

— Сега разбираш защо не го убих. Този начин задоволява и двама ни. Струва ми се, че Скендер му причинява това, което е много по-добре. А за теб това изглежда единственият начин да хванеш този тип, който убива хора.

Хънтър попита:

— Сигурен ли си, че той не може да отвори отвътре?

— Той лично счупил шалтера, когато бил тук миналия път — отговори Тома.

Реймънд се заслуша в тихите им, почти благоговейни гласове.

— Той лично приготви гроба си — каза Тома. — Има вода, храна за последните му яденета, тоалетна. Може да изкара петдесет-шестдесет дни. Но накрая ще умре.

— Бяхме покрили мястото, но той някак си се измъкна — каза Хънтър. — Не виждам никакъв проблем, а вие? Човекът просто изчезна.

Тома добави:

— Освен това стаята е звукоизолирана.

После Хънтър се зачуди дали след известно време няма да замирише. Тома отвърна:

— Ако някой от наемателите се оплаче, ще отворим стената и ще кажем: „О, значи тук се е крил. Ужасна работа“.

Свършено е, помисли си Реймънд. Тръгвай си.

30.

Пиха по няколко в бар „Атина“. Реймънд и Хънтър седяха сами до масата и почти не говореха. Накрая Хънтър се наведе към лейтенанта, за да му обясни какво го тревожи. Като например Каролин Уайлдър. Щеше ли адвокатката да провали работата? Реймънд отговори, че не мисли така.

Тя просто си беше тръгнала (когато излязоха от апартамента на Скендер, колата ѝ вече я нямаше), показвайки им, че ѝ е все едно как ще постъпят. Макар че не го беше казала. Реймънд вярваше, че Каролин може да се справи със съвестта си. Тя бе разбрала, че трябва да е реалистка по отношение на Клемънт. Можеше да го осъди за нападение и грабеж, но знаеше, че той ще се върне някой ден.

Хънтър заговори:

— Искаш ли да знаеш какво точно е усещането? — запита той. — Също като първия път, когато отидох в публичен дом. Бях на шестнайсет години. Приятели ме заведоха на едно място на ъгъла на „Сюърд“ и Втора улица. След това, когато всичко свърши, не знаеш дали да се чувстваш горд от себе си, или виновен. Разбираш ли какво имам предвид? А след известно време въобще не мислиш за това. Просто си го направил и толкова.

След тези думи Хънтър се прибра у дома, за да си легне.

Реймънд отиде пеша до управлението. Бюфетът за закуски беше затворен и той погледна часовника си. Шест без двадесет. Стаята на отдела беше заключена и празна. Той отключи, влезе вътре и седна до бюрото си под прозореца. Навън беше още полутъмно, но той не си направи труда да запали лампите.

Беше почувствал облекчение, когато стената се затвори и Мансел изчезна, но облекчението беше липса на напрежение, а не нещо само по себе си. Реймънд се опита да анализира чувствата си в момента. Не се чувстваше добре, нито пък зле.

Обади се на Каролин.

— Тревожиш се, че мога да те издам ли? — запита тя.

— Не — отговори Реймънд.

— Тогава защо трябва да говорим за това? Ужасно съм изморена. Звънни ми утре. Може да отидем на вечеря, да пийнем. Как ти звучи?

Малко след шест часа Реймънд чу вратата да се отваря и вдигна очи. Видя някаква фигура на прага, осветена от лампите в коридора.

Чу гласа на Санди.

— Има ли някой тук? — попита тя. — Защо седиш на тъмно?

Тя влезе и затвори вратата.

— Господи, скапана съм — каза Санди.

После метна чантата си на бюрото на Хънтър, отпусна се на стола му и вдигна крака върху бюрото.

Реймънд едва я виждаше на слабата светлина от прозореца. Не помръдна, защото не виждаше причина да го направи. Не беше мислил за Санди Стантън. Имаше въпроси, но нямаше желание да ги зададе сега. Не искаше да играе ролята си и да се държи като полицаи в момента.

— Влязох в гаража долу и някакъв тип ми каза, че не мога да паркирам там. Отговорих му, че няма проблеми, защото колата е крадена и я връщам. А пък онзи долу... какво е това място?

— Първи участък — отговори Реймънд.

— Та она ме пита къде отивам. Отговарям му, че се качвам на петия етаж. А той ми казва, че нямам право да идвам тук. И си мисля: „Опитай само да се измъкнеш оттук. Мамка му, ти дори не можеш да влезеш“. Смятах, че ще ме потърсиш. Седя си в апартамента и се чудя какво става. Телефонът звъни и се обажда Дел. Нямало да се прибира у дома, защото отивал в Акапулко. Готов ли си за изненада? Той иска да взема самолета до Ел Ей и да отида при него. Да му занеса сакото в розово и зелено, което онзи задник даде на портиера. Как ще го си го взема обратно?

— Това ли дойде да ме питаш?

— Не. Искан да знам дали мога да замина, или ще ме арестуваш, или нещо такова. Толкова съм скапана, че искам да отида някъде и да спя цяла седмица — каза Санди, като сви юмруци, протегна ги и добави: — Нервите ми са ей така.

— Колата на Скендер ли остави долу? — попита Реймънд.

— Да, казах на човека от паркинга, че всъщност не е крадена, а само нещо като открадната и ти знаеш всичко.

— Ами оръжието?

Санди бръкна в чантата си. Извади валтера и го остави на бюрото на Хънтър.

— Налага ли се отново да започваме? — попита тя. — Не съм виждала малоумника, нито ми се е обаждал. Слава богу, не знам къде е — в затвора или някъде другаде — и не искам да знам. Вече съм на двайсет и три и трябва да се стегна. Мисля, че отиването в Акапулко ще ми се отрази добре. Какво ще кажеш?

— Мисля, че трябва да заминеш — отговори Реймънд.

— Наистина ли?

Реймънд не отговори.

Санди взе чантата си и се надигна.

— Ще оставя пистолета тук — каза тя.

Реймънд кимна.

— Виж, не съм ти ядосана — каза Санди. — Мисля, че си свестен човек. Знам, че трябва да си вършиш работата. И кой знае, може някога пак да се видим.

Реймънд повдигна ръка към нея. Когато вратата се затвори и скри светлината от коридора, той свали ръката и стана. Отиде до бюрото на Хънтър, взе пистолета и усети тежестта му. Прехвърли оръжието в лявата си ръка и извади своя „Колт“ от презраменния кобур. Задържа двата пистолета и реши, че неговият е с около двеста грама по-тежък. Круз Двата пистолета. Съвсем сам в тъмната стая. Круз Двата пистолета. Мамка му. Ловкия Круз... Смахнатия Круз... Или пък Малоумника Круз... Как ти харесва това, малоумнико?

След около два часа Клемънт сложи на грамофона „Обичам те“ на Дона Съмър, само за да чуе човешки глас. Направи инвентаризация на консервите и откри грах, кълцано месо и нито едно нещо, което обичаше да яде. За пиене нямаше друго освен вода и две кутии безалкохолно. Вероятно щяха да спрат и водата, когато се сетеха за това, ако планът беше да го оставят тук. След като стената се затвори, Клемънт вярваше, че ще се отвори отново след минута-две. Добре, пет минути. Е, хайде, нека да са десет. Добре де, може би половин час, който трябваше да го уплаши здраво. След около час реши, че все пак по някое време щяха да отворят, за да го накарат да си признае. Щяха

да го заплашат, че ако не признае, ще го затворят отново и ще повредят мотора. Тъпите шибаняци. Е, той щеше да се престори на изплашен и да ги помоли да го изкарат оттам. Щеше да обещае, че ще признае всичко, което поискат. А после в съда щеше да ги прати на майната си, да обясни, че признанията са подписани под натиск. Тогава щяха да го освободят, а той щеше да съди полицията. Сто хиляди долара обезщетение за съсипването на нервната му система. Вижте го само как трепери...

Откак стената се затвори Клемънт поглеждала от време на време златния си часовник. Никога не беше виждал времето да се влечи толкова бавно. Сядаше, ставаше и се разхождаше под звуците на музиката. Представяше си танцуващите в дискотека и се раздвижваше в ритъма. Реши да се опита да танцува. Мамка му, съвсем лесно беше. Искеше му се в стаята да има огледало, за да може да се види как танцува на песента на негърката, звучаща в тайната стая в мазето. Никой на света нямаше да го повярва.

Клемънт погледна златния си часовник в седем без десет, в седем и петнайсет, в осем без двацет, в осем и две минути, в осем и двацет, в девет и пет след като потанцува малко, в девет и половина, когато спря грамофона, за да си почине, и в десет без двацет. Това стана точно след като чу звука — отварянето на стената.

Клемънт седна на платнения стол срещу отвора, който постепенно разкриваше чистото мазе. Толкова беше чисто, че светлината се отразяваше от циментовия под.

Ако беше албанецът, той щеше да е мъртъв.

Можеше да е и Каролин, изпълнена със съчувствие към него. Но тя щеше да е прекалено уплашена. Или пък можеше да е изпратила някого. Не, сигурно бяха ченгетата, решили да му отправят заплашителното си предложение. Клемънт си каза, че трябва да се подготви да изглежда изплашен.

Зачака. Бръмченето на мотора продължи. Никой не се появи. Той се надигна от стола и се приближи към отвора. Подаде глава навън и погледна към котела. Никой. Когато излезе навън, никой не скочи върху него. Той отиде до шалтера и го изключи.

Кой ли беше?

Клемънт се замисли. Ако беше приятел, сега щеше да стои там. А прехвърляйки наум списъка с приятелите си, това можеше да е само

един човек. Значи не беше Санди. Освен ако искаше да му помогне, но повече да не я свързват с него. Или пък беше някой като албанците, който искаше да го изкара навън, но в това нямаше логика. Или пък човек с гузна съвест, в което имаше логика, макар и да бе трудно да си го представиш.

Клемънт се качи по стълбите и тръгна към входа. Можеше спокойно да продължи напред. Ако някой го чакаше, сигурно щеше да си помисли, че той ще се измъкне от задния вход, затова нямаше смисъл да спира. Той излезе на улицата и видя черния кадилак на Скендер.

Съвпадение ли беше това? Или Санди бе оставила колата тук и си беше тръгнала пеша? Или пък някой го изкушаваше? Чакай малко. Или оръжието беше в колата и ченгетата се готвеха да го спрат и да го арестуват?

Не. Можеха да го спрат за кражба на кола — член двеста шейсет и нещо, но ако в колата имаше оръжие, то щеше да принадлежи на собственика ѝ, а не на него. Бездруго по пистолета нямаше отпечатьци. Клемънт отвори вратата на шофьора и бръкна под седалката. Нямаше пистолет. Само ключове. Искаше ли му се да седи тук и да размишлява, или му се искаше да се измъкне?

Той подкара кадилака към центъра, отби към „Лафайет“ покрай гигантската червена реклама на бира „Строс“, която проблясваше в нощното небе, и десет минути по-късно се качваше с асансьора към апартамент 2504. Надяваше се Санди да си е у дома и да му обясни странните неща, които ставаха.

31.

Клемънт още пазеше ключа от апартамента, който му беше дала Санди. Влезе вътре и видя светлините на града, отразени в прозорците. В апартамента нямаше никой. Той се вслуша за момент, после извика:

— Скъпа?

Беше десет и половина. Санди можеше да е заспала. Вероятно беше изпушила достатъчно цигари с марихуана, които да я пратят рано в леглото. Клемънт запали лампата в коридора и влезе в спалнята.

— Сладурче? — извика той.

Не. Леглото не беше оправено. Това беше нормално, но пък дрехите ѝ не лежаха разхвърляни наоколо. Клемънт запали лампата в спалнята и отиде до гардероба. Вътре висяха само дрехите на Дел Уиймс. После се приближи към тоалетката. Канеше се да се наведе и да отвори нейното чекмедже, но не стигна дотам.

Видя валтера, който лежеше на тоалетката, на около двацет сантиметра от очите му.

Санди още не беше изхвърлила проклетото нещо. Клемънт чу собствения си глас, който каза измъчено:

— Скъпа, не мога да повярвам. Два пъти вече. Нарочно ли се опитваш да ме прекараш, или какво?

Поиска му се да изхвърли дяволското нещо през прозореца, само за да се отърве от него. Струваше му се, че шибаният пистолет бе залепнал за него. Клемънт го взе в ръка.

Стана му приятно. Оръжието стреляше точно и без засечки. Той провери пълнителя и видя, че е зареден, но липсват два куршума.

Върна се във всекидневната и се опита да си припомни нещо. Беше изстрелял пет куршума по съдията и три по жената. После го беше заредил, когато се върна в гаража, преди да го скрие. Спомняше си, че зареди целия пълнител. Така ли беше?

Клемънт запали настолната лампа. Пред стола лежеше бележка, написана на бледозелена хартия. Клемънт седна, без да я докосва, облегна се на лакти, наведе се към нея и остави пистолета на масата.

Скъпи Клемънт, ако четеш това, значи не знаеш още, че съм изчезнала. Не ти казвам къде отивам, защото те оставям завинаги. Нервите ми вече не издържат на твоя начин на живот, а и съм прекалено стара за него. Трябва да ти кажа, че не изхвърлих пистолета, и да ти обясня защо. Навсякъде, където отидох, имаше някой. Излизах от колата, но навън стоеше някой и ме наблюдаваше. Не знам защо, но не е лесно да изхвърлиш пистолет. Писна ми от всичко, затова сбогом.

Твоя Санди

P. S. Мисля, че трябва да бягаш!!!

P. P. S. ПРЕКАЛЕНО Е КЪСНО.

Клемънт се намръщи и се вторачи в бележката. Нещо тук не беше наред. Вторият постскриптим беше с по-големи букви и с различен почерк. Или пък Санди го беше надраскала набързо? Не, не беше така. Клемънт усети как целият настръхва. Вторачи се в бележката под меката светлина на лампата. Останалата част от всекидневната беше почти тъмна. Искаше му се да вдигне очи и да погледне отвъд слабата зелена светлина. Не беше чул и звук, но усещаше. В стаята седеше някой и го наблюдаваше.

Клемънт се сети за тънката жица на лампиона, която минаваше по пода покрай прозореца. Намираше се зад стола му, затова той се извърна и протегна към нея върха на ботуша си. Натисна копчето и хромираният лампион примигна и светлината му огря листата на фикуса.

Реймънд Круз седеше само на няколко стъпки от фикуса, удобно отпуснат на стола до страничния прозорец.

— Господи — възкликна Клемънт, като сграбчи бележката и я сви на топка.

— Вече я прочетох — каза Реймънд. — Всъщност аз написах част от нея.

Клемънт все още седеше полуизвърнат. Валтерът лежеше на бюрото от лявата му страна.

— Ти ли ме освободи? — попита той и видя кимването на Реймънд. — Отиде да вечеряш и после размисли, така ли?

— Да. Помислих малко — отговори Реймънд. — Това не беше подходящият край на историята.

— Чудех се как точно ще действаш — каза Клемънт. — Мислех, че ще отвориш и ще ме накараш да подпиша признание, ако не искам отново да ме заключиш там.

— Не искам признание — отвърна Реймънд.

Клемънт наклони глава и го загледа нервно.

— Така ли? За какво тогава е този купон?

Реймънд се надигна. Когато се приближи до бюрото, Клемънт се завъртя, за да застане с лице към него и пистолета си.

— Имам нещо тук — съобщи Реймънд и бръкна под сакото си. — Не се вълнувай — добави той.

Ръката му се появи отново, хванала деветмилиметровия „Колт“. Клемънт настръхна. Лейтенантът отмести лампата настрани и остави пистолета си на бюрото.

— Грабваш твоя, а аз моя. Как ти звучи това? — полита той.

Клемънт седеше намръщено, но постепенно започна да се усмихва.

— Сериозно ли говориш? — попита той.

— Стани.

— Защо?

— Ще се чувстваш по-добре. Хайде.

Клемънт не беше много уверен. Усещаше, че трябва да кротува засега. Но наистина щеше да има повече възможности, ако е прав. Той се надигна и отблъсна стола. Застанаха един срещу друг от двете страни на бюрото.

— Сложи ръце на края на бюрото — каза Реймънд. — Ето така. Добре, когато си готов, взemi оръжието. Или когато аз съм готов.

— Да не ме мислиш за луд? — извика Клемънт. — Дори не знам дали пистолетът е зареден.

— Провери го в спалнята — каза Реймънд. — Чух те. Ако искаш да го провериш отново, давай. Липсват ти само двата куршума, които изстреляхме при балистичната експертиза.

Клемънт се вторачи озадачено в него.

— Взели сте пистолета от Суити, проверили сте го и сте го върнали?

— Със същите куршуми — отговори Реймънд. — Ако не ми вярваш, ще се сменим. Ти ще използваш моя, а аз твоя. Не ми пука.

Изражението на Клемънт беше отнесено, сякаш се вслушваше в нещо или се намираше някъде другаде в мислите си.

— Идеята беше твоя — каза Реймънд. — Не помниш ли?

— Не мисля, че говориш сериозно — отвърна Клемънт. — Точно тук ли? Прекалено е близо.

— Можем да излезем навън или горе на покрива — каза Реймънд. — Искаш ли да излезем навън?

— Не, мамка му. Не искам да излизам навън. Имаш някакъв план. Не знам какъв, но готвиш нещо. Опитваш се да ме уплашиш, за да подпиша признание. Човече, по доста заобиколен път си тръгнал, за да го постигнеш.

— Не искам признание — отвърна Реймънд. — Вече ти казах. Ще подпишеш признанието, а после в съда ще кажеш, че си бил принуден с насилие или някаква друга дивотия. А така е справедливо, нали? Ти предложи да си направим състезание по стрелба. Е, добре, ще го направим.

— Просто ще грабнем оръжията, така ли?

— Чакай малко — прекъсна го Реймънд. — Не, мисля, че всеки трябва да вземе пистолета си и да го държи отпуснат встрани. Давай. Мисля, че така ще е по-добре.

Реймънд взе колта и го насочи надолу.

— Да, така е по-добре — каза той. — Нали разбираш, когато го вдигнеш, ще трябва да е над бюрото и тогава има по-малък риск да те прострелят в топките.

— Стига вече — каза Клемънт. — Престани с глупостите.

— Добре. Тогава ти грабваш твоя, а аз вдигам моя — каза Реймънд. — От теб зависи.

Реймънд зачака.

Дясната ръка на Клемънт се протегна към валтера, докосна го, поколеба се, после го вдигна от масата.

— Не мога да повярвам — каза той.

— Готов ли си? — попита Реймънд. — Веднага щом решиш, давай.

— Чакай малко — каза Клемънт.

Вторачиха се един в друг на един метър разстояние. В стаята не се чуваше никакъв звук.

— Чакай! — извика Клемънт.

Отново настъпи тишина. Накрая Реймънд каза:

— Какъв е проблемът, Дивак?

Клемънт остави пистолета на бюрото и се отдалечи.

— Ти си шибан луд, знаеш ли? — попита той.

Реймънд проследи с поглед Клемънт, който заобиколи канапето и мина през трапезарията. Чу гласа му от кухнята.

— Знаеш, че и двамата можем да умрем, нали? Осъзнаваш ли го?

Кухнята се намираше от другата страна на стената зад канапето. Клемънт можеше да се появи откъм трапезарията вдясно от Реймънд или откъм коридора от лявата му страна.

Но както и да го направеше, разликата не беше голяма.

Реймънд се отдръпна от бюрото и отиде до прозореца. Хвърли бегъл поглед към светлините навън, после застана с гръб към него. Апартаментът изглеждаше по-уютен нощем със запалени лампи. Но въпреки това Реймънд не харесваше цветовете — зелено и сиво.

Клемънт извика от кухнята:

— Разговорът в кабинета ти беше наистина интересен. Никога преди не съм си приказвал така с ченге. Сякаш и двамата видяхме ясно другия. Нали разбираш?

Той ще има нещо в ръката си, помисли си Реймънд.

— Да, това беше интересно. Основните неща в живота. Имам предвид нашия тип живот. Искаш ли нещо за пиене?

Започва се, каза си Реймънд. Не отговори нищо.

— Да не кажеш, че не съм ти предложил. Имаме малко „Чивас“. А, не. Всичкият „Чивас“ е свършил. Какво ще кажеш за една бира? Има студена „Милър“... Това не ли означава? Защо не отговаряш?

Негов ред е, помисли Реймънд. Отпусна деветмилиметровия колт встрани и се загледа в Г-образната трапезария. После отмести очи към стената зад канапето.

Клемънт каза:

— Та от този разговор разбрах, че макар ние с теб да сме на различни страни, все пак имаме много общо...

Опитва се да те успи, внимавай, каза си Реймънд.

— Нали разбираш? — продължи Клемънт. — Видях, че си сериозен тип, но забелязах, че имаш и чувство за хумор.

Клемънт се появи откъм коридора с бутилка бира във всяка ръка. Отиде до бюрото.

— Може да е малко странно, имам предвид чувството ти за хумор, но всеки човек си има собствен стил и начин, по който върши нещата.

Реймънд го загледа как оставя шишето от дясната си ръка на бюрото, на около трийсет сантиметра от валтера. Ръката му остана свободна.

— Донесох ти една бира за всеки случай — каза Клемънт.

Ръката се отдръпна бавно и предпазливо от бюрото и се насочи към джинсовото му яке.

— Тук някъде в джинсите ми има отварачка — каза Клемънт. — Ясно ли е, партньоре? Просто ще извадя отварачката.

Клемънт погледна надолу. Ръката му се пъхна в джинсовото яке.

Реймънд вдигна деветмилиметровия колт и протегна ръка.

Когато Клемънт вдигна очи, той го простреля три пъти.

Стреля, гледайки очите на Клемънт, после стреля отново в стаята, изпълнена със звуци. Стреля и трети път, когато Клемънт се удари в канапето и почти го преобърна. Дивака се просна сред възглавниците, обутите му в джинси крака се отпуснаха до бирената бутилка на пода, от която капеше пяна. Ръцете му се притиснаха към гърдите и стомаха, сякаш искаха да задържат живота. Очите му се ококориха изненадано.

Той каза:

— Застреля ме... Господи, ти ме застреля...

Реймънд се приближи към него. Протегна се надолу и внимателно отмести ръцете на Клемънт настрани. Напипа дръжката и я измъкна от колана му. Реймънд се изправи и се вгледа в ръката си. Извита дръжка от костта или рога на някакво животно, прикрепена към метална отварачка.

Реймънд отиде до бюрото. Остави отварачката до валтера, вдигна слушалката и набра номера, който знаеше идеално от петнайсет години. Докато чакаше да му отговорят, прибра пистолета си в кобура. От другата страна на линията се чу глас. Реймънд се представи, съобщи адреса и затвори.

Клемънт лежеше загледан в него. Очите му се замъгляваха бавно.

— На „Бърза помощ“ ли се обади? — попита той.

— Повиках хората от моргата на област Уейн.

Клемънт продължаваше да го гледа с немигащи очи. Реймънд чуваше звуците от улицата слабо, идващи някъде отдалеч.

Клемънт каза:

— Не мога да повярвам... защо ме застреля?

Реймънд не отговори. Може би утре щеше да се сети за подходящия отговор. След малко той взе отварачката от бюрото и започна да почиства нокътя на показалеца си с острия, извит ръб.

Издание:

Елмор Ленард. Първобитен град

Американска. Първо издание

ИК „Бард“ ООД, София

Коректор: Олга Герова

Художествено оформление на корица: Петър Христов

Компютърна обработка: Линче Шопова

ISBN: 954-585-125-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.